

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2011. JÚLIUS

Liahóna

Latin-amerikai pionírok, 16

Utunk kiválasztása az életben, 42

**A szentírás, mely mindent
megváltoztatott, 50**

Az ökör és a templom, 68

Sion reménysége. Készítette: Miroslava Menssen-Bezakova

Számos utolsó napi szent utazott nyugatra a Salt Lake völgybe a 19. század közepén. Évekkel korábban, 1831. augusztus 1-jén, Joseph Smith próféta a Missouriban lévő szentekhez beszélt, reményt ébresztve bennük a Missouri államban eltöltött jövőjükkel, és a majdani, nyugatra történő vándorlásukkal kapcsolatban.

A prófétának adott egyik kinyilatkoztatásban az Úr ezt mondta:

„Mert sok megpróbáltatás után jönnek az áldások. Eljön tehát a nap, amikor sok dicsőséggel koronáztattok meg; még nincs itt az óra, de hamarosan elközeleg.

Emlékezzetek erre, amit előre megmondok nektek, hogy szívetekre vehessétek, és befogadjátok azt, ami következik” (TE&S 58:4–5).

Itt azok közül láthatunk néhányat, akik hithűek maradtak. Ők azokat képviselik, akik hittal haladtak előre Sion építésében.

ÜZENETEK

- 4** Első elnökségi üzenet: Fivérem, én elköteleztem magam
Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
- 7** Látogatótanáítói üzenet: Jöjjetek a templomba, és tartsatok igényt áldásaitokra!

KIEMELT CIKKEK

- 16** Mi Vida, Mi Historia
Történetek tíz latin-amerikai utolsó napi szent hitéről és megtéréséről.
- 22** Hittel válaszolni a hívásra
Írta: Jeffrey R. Holland elder
Az a meggyőződés, mely a pionirokat az elhagyatott területeken való letelepedéshez vezette, inspirálhat bennünket is, hogy a tőlünk telhető legtöbbet tegyük hozzá Isten munkájához.
- 29** „Ahogy én szerettelek”
Írta: Barbara Thompson
Két jellemvonás különböztet meg bennünket Jézus Krisztus tanítványaként
- 32** A hit szigetei: a szorgalom története
Írta: Adam C. Olson
A Coila család úszó szigete fizikailag jelképezi mindazt, amit lelkiileg is próbálnak felépíteni családtagjaik számára.
- 36** Nem aggódom a víz miatt
Írta: Adam C. Olson
Joseph félt a víz alá bukni a keresztelőkör. Családja azonban segített neki legyőzni félelmét.

ROVATOK

- 8** Kis és egyszerű dolgok
- 10** Krisztusról beszélünk: Igyatok bőven az Élő Vízből
Írta: Matthew Heaps
- 12** Amiben hiszünk: A munka egy örökkévaló tantétel
- 14** Szolgálat az egyházban: Isten elhívottja
Írta: Ramona Dutton
- 15** A mi otthonunk – a mi családjunk: Egy szerető anya életre szóló küldetése
Írta: Peiholani Kauvaka
- 38** Utolsó napi szentek történetei
- 75** Az egyház hírei
- 79** Ötletek a családi esthez
- 80** Míg újra találkozunk: Idén csak gyom – húzd ki!
Írta: Mont Poulsen

BORÍTÓ

Címloldali fénykép: Mark J. Davis.
Hátoldali fénykép: Kent Miles.

42

42 Ők szóltak hozzánk: Indulj el!

Írta: Von G. Keetch elder

Egy hegyen rekedt tűzoltókról szóló történet, mely az életünkben kapott sugalmazásokról taníthat bennünket.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát! Tipp: Szekérre fel!

58

46 Térjünk a lényegre!

48 Poszter: Pletyka

49 A mi helyünk

50 Honnan tudom: Válasz a nyolcadik versből

Írta: Angelica Nelson

52 Becses pionír örökségünk

Írta: Thomas S. Monson elnök

Sokat tanulhatunk pionír őseinktől.

54 Egymás segítése Indiában

Írta: Charles Kewish elder és Carol Kewish nővér

Fiatalok és fiatal felnőttek segítettek az India déli területeit sújtott áradások áldozatai szenvedésének enyhítésében.

56 A missziós mezőről: Ami az egyik embernek szemét, a másiknak kincs

Írta: Andrej Bozhenov

58 Csak ússz tovább!

Hogyan dolgozta fel Új-Zéland egyik kiváló fiatal úszója édesapja váratlan halálát?

68

61 Különleges tanú: Miért fontos szolgálni másokat?

Írta: Dallin H. Oaks elder

62 Hazavezet téged

Írta: Henry B. Eyring elnök

Szerető Mennyei Atyánk megmentőket helyezett el az utunk mentén, hogy segítsenek nekünk Hozzá hazatérni.

64 Hazahozni az Elemit: A templom Isten háza

Írta: JoAnn Child és Cristina Franco

66 Pionír nap Tahitin

Írta: Maria T. Moody

Nézd meg, hogyan ünneplik a pionír napot a Tahitin élő gyermekek!

67 A mi oldalunk

68 Az elhívás

Írta: Corine Pugh

Isaac, Taurus és a Nauwoo templom.

70 Kisgyermekeknek

74 Konferenciai gyöngyszemek

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hivatalos nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei:

Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társzerkesztő: Susan Barrett, Ryan Carr

Szerkesztőségi munkatársak: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Tervezési munkatársak: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Gyártási munkatársak: Collette Nebeker Aune,

Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen,

Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby,

Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1026 HUF

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1026 HUF

Kézirataikat és kérdéseiket a következő címre küldhetik: Liahona, Rm.2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mail: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel, és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, malgas, marshall-szigeteki, magyar, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuán, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országokként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2011. Minden jog fenntartva.

Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket az alábbi címekre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2011 Vol. 19 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

További információk az interneten

Liahona.Lds.org

FELNŐTTEKNEK

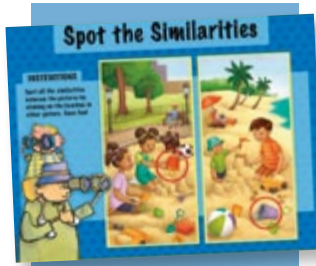
A Coila család egy úszó szigeten él a Titicaca-tavon. A sziget nádból épült; fenntartása a szorgalomról tanít (lásd 32. oldal). További fényképekért lásd: www.liahona.Lds.org.

FIATALOKNAK

A tizenkét éves Monica Saili Új-Zéland legjobb fiatal úszóinak egyike. Amikor édesapja váratlanul elhunyt, megtanulta, hogy „a nehéz dolgoktól erősebbek leszünk. Egyszerűen csak úsznunk kell tovább” (lásd 58. oldal). További fényképekért lásd: www.liahona.Lds.org.

GYERMEKEKNEK

Gyermekeknek szánt tevékenységekért lásd: www.liahona.Lds.org.

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetőek a www.languages.Lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

anyaság 15
bizonyosság 16, 38, 50
bőjt 9
család 15, 32, 39, 58, 67, 70
egyháztörténet 9
elhívások 14, 68
engedelmesség 22, 58, 80
feltámadás 39
gyengéd irgalom 41
hit 22, 32
Jézus Krisztus 10, 29
keresztelés 36, 46
kötelezettség 4, 22, 50, 58
média 47

megtérés 16, 40
misszionáriusi munka 56
Mormon könyve 38, 49, 56
munka 12, 32
pionírok 22, 40, 52, 66
pletyka 48
Segítőegylet 7
sugalmazás 42
szentírás-tanulmányozás 50
Szentlélek 42, 47
szerelem 29
szolgálat 29, 54, 61, 62, 68
templomok 8, 64, 67, 70

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

FIVÉREM, én elköteleztem magam

Két fiatal testvér egy kisebb szirtfal tetején állt, mely egy gyönyörű kék tó tiszta vizére nézett. A hely népszerű volt azok körében, akik onnan ugráltak fejest a vízbe, és a két fivér is gyakran beszélgetett arról, hogy ők is leugranak egyszer – mert ezt látták másoktól.

Habár mindketten ugrani akartak, egyikük sem akart az első lenni. A sziklafal nem volt túl magas, de a két fiatal fiú számára a távolság mindig, mikor előrehajoltak, egyre nagyobbak tűnt, bátorságuk pedig hamar elillanni látszott.

Az egyik fivér végül a szikla szélére helyezte az egyik lábát, és elszántan nekirugaszkodott. A másik testvér abban a pillanatban azt suttogetta: „Talán meg kellene várnunk ezzel a következő nyarat.”

Az első fivért a lendülete azonban már előre húzta. „Fivérem – válaszolta –, én elköteleztem magam!”

Belecsobbant a vízbe, majd nemsokára győzedelmes kiáltással bukkant fel. A másik testvér azonnal követte. Később mindketten jót nevettek az első fiú ugrás előtti utolsó szavain: „Fivérem, én elköteleztem magam.”

Az elkötelezettség valamelyest hasonlít a vízbe ugráshoz. Vagy elkötelezted magad, vagy nem. Vagy előrelépsz, vagy állsz egy helyben. Nincs köztes állapot. Mindannyian szembe kerülünk olyan döntésekkel, melyek megváltoztatják életünk további menetét. Egyháztagokként fel kell magunknak tenni a kérdést: „Fejest ugrok, vagy csak a szikla szélén fogok álldogálni? Teszek egy lépést előre, vagy éppencsak belemártom a lábujjamat a vízbe, hogy megnézzem, milyen hideg?”

Néhány bűnt azzal követünk el, hogy valami rosszat teszünk; máskor pedig azzal, hogy semmit sem teszünk. Az evangélium iránti részleges elkötelezettség frusztrációhoz, boldogtalansághoz és büntudathoz vezet. Ránk ez nem vonatkozhat, mivel szövetséges nép vagyunk. Keresztelkedésünkkor, valamint az Úr házába való belépésünkkor

szövetségeket kötünk az Úrral. A férfiak szövetséget kötnek az Úrral, amikor elrendelik őket a papságba. Semmi sem lehet fontosabb annál, mint betartani azokat a szövetségeket, melyeket az Úrral kötöttünk. Emlékezzünk Rákhel és Lea Jákóbnak adott válaszára az Ószövetségből! Egyszerű, egyenes válasz volt, mely kifejezte elkötelezettségüket: „Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedj” (1 Mózes 31:16).

Azok, akik csak félig-meddig elkötelezettek, a bizonyosság, öröm és békeesség áldásaira is csak félig-meddig számíthatnak. A menny ablakai is csak félig-meddig lesznek nyitva számukra. Hát nem lenne balgaság ezt gondolni: „Most csak 50 százalékban kötelezem el magam, de majd amikor Krisztus eljön a második eljövételkor, akkor az elkötelezettségem 100 százalékos lesz.”

Az Úrral kötött szövetségeink iránti elkötelezettség a megtérésünk gyümölcse. A Szabadító és az Ő egyháza iránti elkötelezettségünk a jellemünket építi, és megerősíti a lelkünket, hogy amikor majd találkozunk Krisztussal, Ő átölelhet majd bennünket és ezt mondja: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 24:21).

Különbség van a szándék és a cselekvés között. Azok, akikben csupán a szándék él, hogy elkötelezzék magukat, minduntalan kifogásokat találnak majd maguknak. Azok viszont, akik igazán elkötelezettek, nyíltan szembeszállnak a kihívásaikkal és ezt mondják magukban: „Igen, ez jó indok lenne a halogatásra, de szövetséget kötöttem, így megteszem azt, amire elköteleztem magam.” Ők olvassák a szentírásaikat, és őszintén törekednek Mennyei Atyjuk útmutatására. Elfogadják és felmagasztalják egyházi elhívásaikat. Részt vesznek az egyházi gyűléseiken. Elvégzik a házi- és látogatótanításukat.

Egy német mondás így szól: „Az ígéretek olyanok, mint a telihold. Ha nem tartjuk meg őket egyszerre, napról napra kisebbek lesznek.” Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként elköteleztük magunkat arra, hogy a tanítványság útját fogjuk járni. Elköteleztük magunkat, hogy a Szabadítónk példáját követjük. Képzeljétek csak el, hogy a világ milyen áldott lenne és milyen jó helyé válna, ha az Úr egyházának minden tagja a valódi lehetőségeihez mérten élne, mely során lelke legmélyéig megtért, és elkötelezett Isten királyságának felépítésére.

Valamelyest mindannyian egyfajta döntéshelyzetben vagyunk, és letekintünk a vízre. Azért imádkozom, hogy legyen elég hitünk előre haladni, bátran szembenézni a féltelmeinkkel és kétségeinkkel, és azt mondani magunknak: „Én elköteleztem magam!” ■

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

„**A**z egyik mód arra, hogy segítsünk a tanulóknak megérteni az evangéliumi tantételeket az, hogy képeket rajzoltatunk velük. A rajzolás lehetővé teszi számukra, hogy felfedezzék és kifejezzék tudásukat és érzéseiket a megbeszélte evangéliumi történetekről és tantételekről” (*Tanítás, nincs nagyobb elhívás* [2000], 172.). Vedd fontolóra a cikk közös elolvasását, melyet egy beszélgetés követ az evangélium iránti elkötelezettségről, majd kérd meg azokat, akiknek kedvük van hozzá, hogy rajzoljanak le egy olyan evangéliumi tevékenységet, amely az elkötelezettséget szemlélteti. A fiatalabb gyermekeknek szükséges lehet ötleteket adni, hogy mit rajzoljanak.

FIATALOKNAK

Minden, amit adhatok

Írta: Alyssa Hansen

Nagyon aggasztott, hogy miként fogom kifizetni mindazt, amit a nyárra elterveztem: órák, tanfolyamok, nyári táborok stb. Azt hittem, menten sírva fakadok. Aztán eszembe jutott mindaz, amit az Úrba vetett bizalomról és hitről tanultam. Úgy döntöttem, hogy a helyzetet az Úr kezébe helyezem, és bízom abban, hogy amennyiben az egyezik az Ő akaratával, akkor Ő majd módot biztosít minderre.

Nem sokkal ezután, az anyukám talált egy beváltatlan csekket, melyet még egy korábban elvégzett munkáért kaptam, másnap pedig átvehettem azt a kisebb pénzjutalmat, mely egy versenyen elért második helyezéért járt nekem. Ez hatalmas bizonyosság volt számomra arról, hogy Isten valóban él, szeret engem, gondoskodik rólam, és valóban megoldásokat biztosít.

Hatalmas hála és szeretetet töltött el Mennyei Atyám és a Szabadító iránt. Ki akartam adni magamból ezt az érzést. Vágytam arra, hogy kimutassam,

mennyire hálás vagyok, hogy a tőlem telhető legjobb módon dicsőítem Istent, és ezt az érzést megosszam másokkal. Mások ezt általában úgy fejezik ki, hogy írnak egy dalt, verset költenek, vagy festenek egy képet. Én azonban alkalmatlannak éreztem magamat minderre. Rájöttem, hogy az egyetlen dolog, ami megfelelően kifejezné hálámat az maga az életem lenne – vagyis az, hogy példa legyek a hívők számára (lásd 1 Timóteus 4:12), és hogy életem Krisztusnak ajánljam. Ő csupán ennyit kér, és ez minden, amit én adhatok neki.

GYERMEKEKNEK

Te elkötelezett vagy?

Amikor megígértük, hogy követjük Jézus Krisztust, kifogások keresése nélkül tesszük meg azt, ami helyes.

Ez a négy gyermek az Elemi osztállyal együtt egy játszótérre tesz rendbe. Melyikük nem tűnik elkötelezettnek? Miért? A többiek miként mutatják ki elkötelezettségüket?

Karikázz be öt olyan eszközt, amely segíthet ennek a gyermeknek a többiekkel együtt részt venni a szolgálatban. Meg tudod találni a gereblyét, az ecsetet, a létrát, a vödört és az ásót?

Jöjjetek a templomba, és tartsatok igényt áldásaitokra!

Nőtestvérek, nagyon áldottak vagyunk! A Szabadító áll ennek az egyháznak az élén. Élő proféták vezetnek bennünket. Rendelkezésünkre állnak a szentírások. Világszerte vannak szent templomaink, ahol részesülhetünk azokban a nélkülözhetetlen szertartásokban, melyek segítenek visszatérnünk Mennyei Atyánkhoz.

Először magunkért megyünk a templomba. Ahogy azt Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja mondta: „A templom elsődleges célja az, hogy biztosítsa a celesztális királyságban való felmagasztosulásunkhoz szükséges szertartásokat. A templomi szertartások elvezetnek bennünket a Szabadítónkhoz, és felkínálják azokat az áldásokat, melyekben Jézus Krisztus engesztelése révén lehet részünk. A templomok a tanulás [ember által ismert] legnagyobb egyetemei, melyek tudást és bölcsességet nyújtanak számunkra a világ teremtéséről. A felruházáson elhangzó tanítások útmutatást adnak, hogyan éljük az életünket itt a halandóságban. [...] A szertartás az életünkre vonatkozó útmutatások, valamint szövetségek sorozatából áll, melyek során megfogadjuk, hogy igazlelkűen élünk azáltal, hogy követjük a Szabadítót.”¹

Templomi szolgálatunk azonban még nem ér ezzel véget. Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, ezt tanította: „A fátyn túloldalán lévőkért helyettesként cselekedve, átkintheszitek majd a szövetségeket, amelyeket megkötöttetek. Jobban az elmétekbe vésődnek majd az Úr házával kapcsolatos nagyszerű lelki áldások. [...] A szövetségekben és szertartásokban összpontosulnak azon áldások, melyekre jogot formálhattok a szent templomban.”²

Jöjjetek a templomba, majd jöjjetek el újra! A templomi szövetségek megkötése és megtartása a legnagyobb áldás felé vezető úton fognak tartani bennünket, ami maga az örök élet.

Barbara Thompson, második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében.

A szentírásokból

Ésaiás 2:3; 1 Korinthusbeliek 11:11;
Jelenések 7:13–15; Tan és a szövetség 109

Tanulmányozd ezt az anyagot, és amikor helyénvalónak érzed, beszélj meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet az életed szerves részévé váljon.

Mit tehetek?

1. Mely eleményekkel segíthetek az általam látogatott nőtestvéreknek elhatározni, hogy „eljöjjenek a templomba”?

2. Személy szerint hogyan formálhatok jogot a templom áldásaira?

Történelmünkől

Joseph próféta gyakran szólt a Segítőegyletben lévő nőtestvérekhez a gyűléseiken. A Nauvoo templom építése alatt a próféta tanbeli utasításokat adott a nőtestvéreknek, felkészítve őket, hogy még több tudásra tegyenek szert a templomi szertartások által. 1842-ben azt mondta Mercy Fielding Thompsonnak, hogy a felruházás „a sötétségből csodálatos világosságba fog téged kihozni”³.

A Nauvooból történő kivonulásuk előtt mintegy 6000 utolsó napi szent részesült a templomi szertartásokban. Brigham Young elnök (1801–1877) azt mondta: „Olyan izgatott várakozást mutattak a szentek, hogy elnyerjék a szertartásokat, és olyan izgatottan vártuk mi is azt, hogy szolgálhassuk őket, hogy én teljesen az Úr munkájának szenteltem magam, és éjjel-nappal a templomban dolgoztam. Átlagosan nem több, mint négy órát aludtam naponta, és hetente mindössze egyszer mentem haza.”⁴ A templomi szövetségek ereje és hatalma erősítette meg a szenteket, amikor elhagyták városukat és templomukat, hogy útnak induljanak az ismeretlenbe.

JEGYZETEK

1. Robert D. Hales: A templom áldásai. *Liahóna*, 2009. okt. 14.
2. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 170, 171.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 436.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997), 299.

További információkért látogass el a www.reliefsociety.lds.org honlapra!

Kis és egyszerű dolgok

„...kis és egyszerű dolgok visznek véghez
nagyserű dolgokat” (Alma 37:6).

REFLEKTORFÉNYBEN A TEMPLOM

A Brit Columbiai Vancouver templom

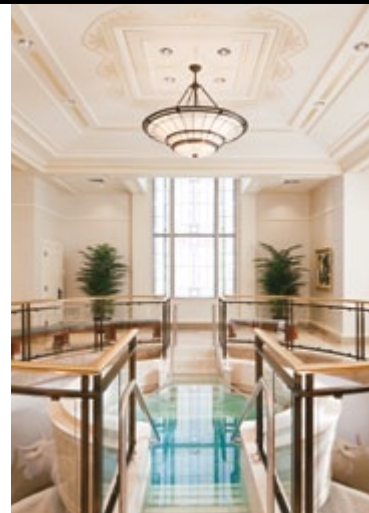
2010. május 2-án a Brit Columbiai Vancouver templom lett az ebben az adományozási korszakban felszentelt 131. templom. A templom egy 2617 m²-es területen fekszik, benne pedig egy keresztelőlmedence, egy celesztialis szoba, két felruházási szoba, valamint két pecsételőszoba kapott helyet. Az épület belső részein a zöld, világoskék és az arany színek dominálnak, melyek a Csendes-óceán északnyugati partvidékén lévő erdők, tenger és égbolt fensége előtt tisztelegnek. Brit Columbia tartomány jelképe, a kis fehér virágokkal díszelt csendes-óceáni somfa, az épület számos festményén elevenedik meg.

A felszentelés előtti estén tartott kulturális ünnepségen több mint

1200 fiatal vett részt. A „Jelzótűz a világnak” című előadás Kanada népét és történelmét mutatta be. Az ünnepség elején Monson elnök a nyitóéneket kanadai nemzeti himnuszra változtatta meg mondván: „Azért vagyunk itt, hogy Kanadát ünnepeljük veletek.”

A felszentelési imában Monson elnök ezt mondta: „Imádkozom, hogy azok, akik ide belépnek, azt tiszta kézzel és tiszta szívvel tegyék. Növekedjen hitük, miközben azokért munkálkodnak, akik előttünk jártak. Kívánom, hogy amikor hazatérnek, a békeesség érzése kísérje őket, és a Te szent neved dicsőítsék.”¹

Fentről lefelé: A Brit Columbiai Vancouver templom keresztelőlmedencéje, finoman díszített falai és celesztialis szobája.

JEGYZET

1. Thomas S. Monson, “Dedicatory Prayer,” ldschurchtemples.com/vancouver/prayer.

Böjtölési napló

A böjtölés számomra mindaddig nehéz volt, amíg el nem kezdtem vezetni egy böjtölési naplót. Most már minden böjtölésem előtt leírom a böjtöm célját. Például ilyesmit szoktam beleírni: „Nagyon izgulok az új tanácsadói elhívásom miatt a Méhkas osztályban, ezért böjtölök és imádkozom, hogy holnap, amikor majd az első leckémet tanítom, az Úr nyugalommal, magabiztossággal és higgadsággal áldjon meg.”

A böjtöm során lejegyzetelek minden fontosabb történést; a szívembe és elmémbe érkező gondolatokat, érzéseket és benyomásokat; valamint olyan szentírásutalásokat, melyek különösképpen kapcsolódnak a böjtöm céljához.

Miközben megosztom vágyaimat Mennyei Atyánkkal, Ő gyakran olyan módokon áld meg, melyeket el sem tudtam képzelni. Amikor leírom életem azon eseményeit, melyek egyébként véletlennek tünnének, minden összeáll, és látom, hogy miként járulnak hozzá a növekedésemhez és a fejlődésemhez. 1996-ban kezdtem el böjtölési naplót vezetni. Azóta folyamatosan látom, hogy Mennyei Atyánk miként áldotta meg az életem. Bizonyosságomat teszem a böjt és az ima elképesztő lelki erejéről, a böjtire pedig az „az örvendezés és az ima” lehetőségeként tekintek (T&Sz 59:14).

Renee Harding, USA, Észak-Karolina

Mary Fielding Smith

Mary Fielding Smith egy hithű utolsó napi asszony volt, aki számos fiatal gyermekükkel maradt magára, míg férje 1838–39 telén a Liberty börtönben raboskodott. A csőcselék kifosztotta otthonukat, mely során fiát majdnem megölték. Mary, mivel Hyrum Smith felesége volt, megözvegyült, miután férjét 1844. június 27-én meggyilkolták a Carthage börtönben. Ő és Emma Smith sok megpróbáltatáson mentek keresztül férjeikkel, Hyrum és Joseph Smithszel. Napjainkban Maryre a korai egyház egyik legrendíthetlenebb és leginkább csodált pionírjaként tekintünk.

Mary 1837. december 24-én kötött házasságot Hyrum Smithszel. Hyrum első felesége, Jerusha, szülés közben vesztette életét, így Hyrum kisgyermekéről Mary a sajátjaként gondoskodott. Hyrumnak és Marynek két közös gyermeke született, akik közül az egyik Joseph F. Smith volt, aki később az egyház hatodik elnöke lett.

Amikor a szentek Joseph és Hyrum mártírhalála után a Salt Lake völgy felé indulva elhagyták Nauvoot, Mary eltökélten indult útnak. Családjával egy utazócsoporthoz rendelték őket, ahol a csapat vezetője azt mondta neki, hogy csak a terhére lenne másoknak, így jobban tenné, ha nem is vágna neki ennek a nehéz utazásnak. Mary így válaszolt: „Meglátja, előbb érek a völgybe, mint ön, és a segítségére sem lesz szükségem.”¹ Az út nehézségének bizonyult, ő azonban családjával együtt 1848. szeptember 23-án, a képességeiben kételkedő csapatvezető előtt egy nappal, megérkezett a Salt Lake völgybe.

Mary Fielding Smith élete végéig hithű maradt. Még legnagyobb

Felül: Mary Fielding Smith a síkságon kel át. Fent: Joseph F. Smith a családtagjai körében Mary Fielding Smith Salt Lake Cityben lévő otthonában, 1910 körül.

szegénységében is fizette a tizedet. Valaki azt tanácsolta neki – ami nem volt helyénvaló – hogy ne ajánlja fel az azévi burgonyatermése tizedét, mire ő így válaszolt: „Szégyellje magát! Megtagadna tőlem egy áldást? Nem csak azért fizetem a tizedem, mert az Isten egyik törvénye, hanem mert áldást is várok cserébe.”² Létrehozott egy farmot a Salt Lake völgyben, gyermekeinek pedig tanította az evangéliumot. Joseph F. Smith elnök később ezt mondta: „Ő megtanított engem az Isten királyságához szükséges tisztességre, erényre, igazságra és feddhetlenségre, s nem csak tanácsokkal, hanem példával is.”³

JEGYZETEK

1. Lásd Don Cecil Corbett, *Mary Fielding Smith: Daughter of Britain* (1966), 228.
2. Mary Fielding Smith, Joseph F. Smith által idézve, Conference Report, Apr. 1900, 48.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 36.

IGYATOK BŐVEN AZ ÉLŐ VÍZBŐL

„Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik” (János 4:14).

Írta: Matthew Heaps

Jóléti szolgáltatások

Ő AZ ÉLŐ VÍZ

„Szeretnék inni az élő vízből [melyről János 4:14-ben olvashatunk], és megtapasztalni, hogyan válik az örök életre buzgó víznek kútfejévé bennetek?

Akkor ne féljete! Higgyetek teljes szívetekkel! Fejlesszete ki megingathatatlan hitet Isten Fiában! Engedjéte szíveteket kiáradni az őszinte imában! Töltséte meg elméteket ismeretekkel Róla! Hagyjáte el gyengeségeiteket! Járjatek szentségben és a parancsolatokkal összhangban!

Igyatok bőven Jézus Krisztus evangéliumának élő vizéből!”

Joseph B. Wirthlin elder (1917–2008) a Tizenkét Apostol Kvórumából: A bővelkedő élet. *Liahóna*, 2006. máj. 100.

A munkám miatt olyan helyekre látogatok el világszerte, ahol az emberek nem jutnak tiszta ivóvízhez. Csoportunk a helyi önkormányzatokkal és lakosággal együttműködve biztosít tiszta és életet adó vizet olyan hosszútávon is fenntartható források által, mint például a kutak, a források vagy az esővízgyűjtő rendszerek.

Ezek az ivóvíz projektek jelentős életminőség-javulást eredményeznek. Az egészség nagymértékben javul, mivel a tiszta víz megakadályozza a tífusz, kolera és más, víz által terjesztett járványok kialakulását. A gazdaság is fejlődésnek indul, mivel azok a szülők és gyermekek, akik előzőleg vízfordással töltötték idejükét, most munkát vállalhatnak, vagy iskolába járhatnak. Még az olyan közösségekben is, ahol számos komoly problémával küzdenek, az emberek azt mondják, hogy leginkább a tiszta vízre vágnak.

A Szabadító a földi szolgálatát egy olyan korszakban és helyen töltötte, ahol az emberek kutakból nyerték a vizet. Amikor az asszonynak a kútnál azt tanította, hogy „valaki pedig abból a vízből

iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik” (János 4:14), vajon azzal azt is megtanította nekünk, hogy az Ő evangéliuma tartósan kielégíti legtöbb alapvető szükségletünket? Úgy vélem, igen.

Mindig is hálás leszek egy kenyai asszonynak Afrikában, aki a vízszerzéssel kapcsolatos munka iránti hajlandóságáról tanított engem. Egy ünnepségen találkoztam vele, azután, hogy átadtunk a közösségének egy kutat. Hálatelt szívvel mondta el nekem, hogy az új kút miatt a napi 14 kilométer helyett most már csak másfél kilométert kell megtennie, hogy vizet hozhasson. Túlradó öröm töltötte el azokért a lehetőségekért, melyeket most már ő is élvezhetett.

Bele sem merek gondolni, hogy én hogyan érezném magam, ha nekem kellene egy mérföldet megtennem a vízért. Lenyűgözött, hogy ez az asszony minden mást félretett – a házimunkától a kertészkedésig – míg megtette ezt a vízszerző utat. Tudta, hogy víz nélkül a többi feladatát sem tudná elvégezni. Arra gondoltam, hogy milyen nehéz terhek

A Szabadító ezt tanította: „Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne” (János 4:14).

nyomaszthatták. A vízhozóhoz erőre és kitartásra van szükség. A családja miatt azonban hajlandó volt mindennap tizen-négy kilométert gyalogolni, hogy vizük lehessen.

Eltűnődöm azon, hogy nekünk, akiknek az otthonainkban a tiszta vízért csak egy csapot kell elfordítanunk, néha ugyanilyen erőfeszítés nélkül kívánunk-e Krisztushoz jönni. Vagy hajlandóak vagyunk-e

félretenni más feladatokat, még a fontos dolgokat is, hogy Jézus Krisztus és az Ő Atyja megismerésére törekedjünk?

Tudom, hogy a Szabadító által felajánlott élő víz tiszta és éltető, és kútja soha nem szárad ki. Amikor üres pohárral jövünk Őhöz, Ő megtölti azt, gyakran olyannyira, hogy már szinte befogadni sem tudjuk. Ő valóban élő víz, Isten szeretetének megnyilvánulása. ■

MI AZ ÉLŐ VÍZ?

- Az élő víz Jézus Krisztus evangéliuma.
- „Az élő vizek [forrása]... Isten szeretetét [jelképezi]” (1 Nefi 11:25).
- Az élő víz „örök életet” adhat nekünk (János 4:14; T&Sz 63:23).

E témával kapcsolatos további információért lásd: 1 Nefi 8; 11; és Richard G. Scott: A hit és a jellem átformáló ereje. *Liahóna*, 2010. nov. 43.

MIKÉNT ÁLD MEG BENNÜNKET AZ ÉLŐ VÍZ?

Kathleen H. Hughes, a Segítőegylet általános elnökségének egyik korábbi első tanácsosa, „Az élő víz áldása” című, általános konferencián adott beszédében segít megválaszolni ezt a kérdést (*Liahóna*, 2003. máj. 13.).

1. Az élő víz a Szentlélek hatalma által meggyógyít bennünket.
2. Az élő víz táplál és fenntart minket (lásd Máté 11:28).
3. Az élő víz békét és örömet hoz (lásd János 14:27; T&Sz 101:16).

Vedd fontolóra, hogy a családdal vagy egy barátoddal együtt elolvasod az 1 Nefi 11:25-öt. Beszéljétek meg az élő víz forrása és az élet fája közötti kapcsolatot.

AMUNKKA

EGY ÖRÖKKÉVALÓ TANTÉTEL

Mennei Atyánk és Jézus Krisztus munka által teremtették a mennyet és a földet. Megalkották a napot, a holdat és a csillagokat. Összegyűjtötték a tengereket, a szárazföldet kiemelték, a növényeket pedig növekedésre serkentették. Ezután megteremtettek minden élőlényt a tengerben és a szárazföldön. (Lásd 1 Mózes; Mózes 2.) Példájuk megmutatja számunkra, hogy a munka a mennyben és a földön is fontos. (Lásd még János 5:17; 9:4.)

Amikor Isten a saját képmására megteremtette a férfit és a nőt, az Éden kertjébe helyezte őket (lásd 1 Mózes 1:26–27; 2:8). Később, amikor kiűztek a kertből, az Úr ezt mondta Ádámnak: „Orczád veritékével egyled a te kenyeredet” (1 Mózes 3:19). Attól az időtől fogva Ádám és Éva azért dolgoztak, hogy gondoskodjanak a saját és gyermekeik szükségleteiről (lásd Mózes 5:1).

Ádám és Éva ideje óta a munka mindannyiunk számára az élet részévé vált itt a földön. Azért dolgozunk, hogy gondoskodjunk családjunk fizikai, lelki és érzelmi jólétéről. A szülők igyekeznek olyan otthont teremteni, ahol megtaníthatják a munka alapelveit. Amikor képességüknek megfelelő feladatokat adunk a gyermekeknek, majd sikerüket dicsérettel jutalmazzuk, az segít, hogy pozitív élményeket szerezzenek a munkával kapcsolatban. Ennek eredményeként

szilárd munkaerőcsőt, jó hozzáállást és alapvető képességeket sajátíthatnak el.

Nekünk is meg kell találnunk a munka és a pihenés közötti megfelelő egyensúlyt. Hat napon át áldásokat élvezhetünk, ha emlékezünk arra, hogy a munkát olyan tevékenységekkel egészítsük ki, melyek fel is frissítenek bennünket. Vasárnaponként azonban az Úr különleges áldásokat ígér nekünk, ha engedelmessé válunk az Ő parancsolatának, és tartózkodunk a fizikai munkánktól, és megszenteljük a szombat napját (lásd 2 Mózes 20:9–11; T&S 59:9–19).

A munka Mennei Atyánk tervének részét képezi a mennyben és a földön egyaránt. Amennyiben igazlelkűek vagyunk, vissza fogunk térni

Hozzá, hogy Vele élhessünk. Ott továbbra is lesz lehetőségünk dolgozni: segítünk Isten királyságának építésében (lásd Mózes 1:39). ■

Amikor segítünk egymásnak, és megosztjuk egymással a munkánk terhet, még a legnehezebb teher is könnyűvé válik.

Kötelesek vagyunk gondoskodni magunkról és családunkról.

1. A szülőknek szent felelősségük, hogy gondoskodjanak gyermekeikről (lásd T&Sz 83).

2. A gyermekek áldásokban részesülnek, amikor gondoskodnak idős szüleikről (lásd 1 Timótheus 5:3-4, 8).

3. Amikor csak lehetséges, segítsünk a tágabb családunk tagjainak is.

1. Megerősítjük jellemünket, és munkával kapcsolatos készségeket fejlesztünk ki.

2. Örülünk Isten földi életünkkel kapcsolatos tervének.

A munka eredményeként áldásokban részesülünk.

3. Felkészültebbé és önellátóbbá válunk, mikor felhalmozunk egy háromhavi ételmiszerből, vízből és más életszükségleti cikkekből álló tartalékot.

„[Az ember] munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek” (Efézusbeliek 4:28).

További információkért lásd a következő kiadványokat: *Az evangélium tantételei* (2009), 167-173; *A család: kiáltvány a világhoz*. Liahóna 2010. nov. 129.

ISTEN ELHÍVOTTJA

Írta: Ramona Dutton

Első kézből tanultam meg, mit jelent az, hogy „az embert Istennek kell elhívnia, prófécia, valamint felhatalmazással rendelkezők kézzrátétele által” (Hittételek 1:5).

Férjemenem nemrégiben másikk városba költöztünk, és izgatottan vártuk, hogy részt vehessünk az új egyházközségünk gyűlésein. Mint kiderült, az egyházközség határai megváltoztak, ezért az egyházközséget kettéosztották.

A második vasárnapunkon a gyűlések után az egyházközségi írnok időpontot egyeztetett velünk keddestére, hogy találkozzunk az új püspökünkkel. Rövid beszélgetés után a püspök engedélyt kért a férjemtől, hogy elhívhasson az új egyházközség Elemijének elnökévé. Ezután elem terjesztette az elhívást. Bár teljesen sokkolt az élmény, mindig azt tanították nekem, hogy soha ne utasítsak vissza elhívást, így elfogadtam azt, és megígértem, hogy a tőlem telhetőleg jobban végzem majd a feladatom.

A püspök adott egy névlistát, és megkért, hogy találkozzak vele újra két nap múlva, amikor már kiválasztottam a listáról a két tanácsosomat és a titkárt. Úgy éreztem, mindez meghaladja az erőmet. Amikor hazaérkeztem, bezárkóztam a fürdőszobába, és csak sírtam. Azután kiöntöttem szívemet Mennyei Atyánknak, kifejezésre juttatva az új elhívásom miatti aggodalmaimat. Senkit sem ismertem az új egyházközségben, és szükségem volt az Ő segítségére. Amikor befejeztem az imám, békesség töltötte el a szívem.

A következő reggel imádkoztam, majd belevetettem magamat a szokásos házimunkába. A püspök által adott névlista a konyhaasztalon hevert, én pedig amikor csak elmentem mellette, rápillantottam. Miután már számos alkalommal megnéztem, két név is kitűnni látszott. Magamhoz vettem a listát, és felolvastam a két nevet. Amint kiejtettem őket, melegség öntött el. Azelőtt még soha nem éreztem a Szentlelket ennyire erőteljesen.

Imában azonnal Mennyei Atyámhoz fordultam, és ahogy újra kimondtam a neveket, könnyek gördültek le az arcomon. Egyik asszonyról sem tudtam semmit, azt azonban éreztem a szívemben, hogy nekik kell a tanácsosaimként szolgálniuk.

Aznap este újra átgondoltam magamban a listát. Minden egyes alkalommal, amikor a listára gondoltam, egy bizonyos név ugrott be. Ő lett a titkárom.

Másnap találkoztam a püspökkel, és elmondtam neki, hogy kiket szeretnék tanácsosaimnak és titkáromnak. Meglepetésemre ezek a személyek megegyeztek azokkal, akikre a püspök is gondolt, hogy jó szolgálatot tudnának teljesíteni az Elemiben. Amikor vasárnap elmentem az istentiszteletre, a püspökség első tanácsosa kijött velem a kápolnából, hogy megmutassa nekem a tanácsosaimat és titkáromat,

A LÉLEK ÚTMUTATÁSÁRA TÖREKEDNI

„Az egyházi szolgálatra Istennek kell elhívnia az embert (lásd Hittételek 1:5). A vezetők a Lélek útmutatását keresik, amikor eldöntik, hogy kit hívnak el. Fontolóra veszik az elhíváshoz szükséges érdemeséget. Emellett fontolóra veszik az illető személyes vagy családi körülményeit. Minden elhívás váljon javára az illető egyháztagnak, családjának, valamint azoknak, akiket szolgál.”

2. kézikönyv: Az egyház igazgatása (2010), 19.1.1.

amint megérkeztek. Miközben néztem ezeket a nőtestvéreket, úgy éreztem, hogy már ismerem őket. A Lélek újra megerősítette számomra, hogy ezeket a nőket Isten hívta el.

Tudtam, hogy egymással összhangban fogjuk tudni az Urat szolgálni, és így is lett. Bár ezek a nőtestvérek teljesen ismeretlenek voltak számomra, az elhívásuk szempontjából tökéletesek voltak. Az Úr tudta, hogy kiket akar elhívni. Mily nagyszerű fejlődési élmény volt ez számomra, hogy első kézből tudjam meg, mit is jelent prófécia által Istentől elhívottnak lenni. ■

EGY SZERETŐ ANYA ÉLETRE SZÓLÓ KÜLDETÉSE

Írta: Peiholani Kauvaka

G yermekkoromban Tongán az édesanyám időnként besegített az ifjúsági hitoktatás tanításába. 5 éves koromtól egészen 10 éves koromig gyakorta felébresztett a hitoktatás előtt, és odavitt a házhoz, ahol az órát tartották. Bár a guava bokrokkal övezett ösvényen megtett séta alig ötszáz méter volt, ő mindig megkérdezte tőlem: „Nem félsz?” Én pedig mindig bátran válaszoltam: „Nem!”

Aztán ezt mondta: „Egy nap majd elég bátornak kell lenned ahhoz, hogy Mennyei Atyánkat szolgálj. Ő adott nekünk mindent, sőt egy tervet is, hogy visszatérhessünk Hozzá és Vele élhessünk. Egy nap majd misszióba fogsz menni, és teljes szíveddel, lelkeddel, elmédvel és erőddel fogod szolgálni Őt. Már most el kell kezdened felkészülni arra, hogy jó misszionárius légy.”

Idővel, a családommal a kaliforniai Ontarióba költöztünk. Édesanyám egy számára teljesen ismeretlen országban találta magát; nem beszélt a nyelvet és kultúrsokkot kapott. Mint a tyúk, mely a szárnya alá gyűjti a csibéit, maga köré gyűjtött minket, majd letérdelt, és azért könyörgött Mennyei Atyánkhhoz, hogy a tőle kapott egyetlen gyermeke se távolodjon el az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus egyházától. Szüleim a családi ima, a napi szentírás-tanulmányozás, a rendszeres családi böjtök, a heti családi estek és az egyházi gyűlések által törekedtek segítséget kapni Mennyei Atyánktól a család megerősítéséhez.

Szüleim arra buzdítottak bennünket, hogy már fiatalon misszionáriusokként viselkedjünk. Az egyházi gyűlésekre mindig fehér inget vettünk fel,

Fenn: Az író édesapja, Mózes; édesanyja, Lavinia; valamint unokahúga a Kaliforniai Los Angeles templom előtt 1999-ben.

és a hajunk is a misszionáriusi előírások szerint volt levágva. Papként részt vettem az úrvacsora megáldásában, tanító és diakónus korú öcsém pedig előkészítették és kiosztották az úrvacsorát. Láttam, hogy édesanyám és édesapám figyeltek bennünket, meggyőződve arról, hogy kötelességeinket hithűen végezzük el.

Mielőtt elindultam a missziómba, édesanyám ezt mondta nekem: „Tedd a dolgodat, én is teszem majd az enyémet. Imádkozni és böjtölni fogok azért, hogy találj olyan embereket, akiket taníthatsz.” Az imádkozást és böjtölést mind a négy fiáért megtette, amíg azok a missziójukat szolgálták. Mindannyian hithűen szolgáltunk, és becsülettel térünk haza.

Amikor halála előtt utoljára beszélgettem vele, édesanyám ezt mondta: „Peiholani, mindegyikőtöknek azt tanítottam, amiről tudom, hogy a legfontosabb ebben és az ez után következő életben. Mégpedig azt, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz. Jézus Krisztus engesztelő vére a lelketek szabadítója. Tiszteljétek szövetségéteket, melyeket az Úrral kötöttetek a templomban. Ha ezt teszitek, a családotok újra együtt lesz majd. Ezt minden kétséget kizáróan tudom, mivel Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus él.”

Bizonyágom minden egyes szóval, amit édesanyám és édesapám mondott, az evangéliumra épült. Tudom, hogy a családotok egy nap majd újra együtt lesz, mivel a szüleim eleget tettek azon küldetésüknek, hogy az evangéliumot tanítsák nekünk, és a Szabadítóhoz vezessenek bennünket. ■

Történetek a latin-amerikai utolsó napi szentek hitéről és inspiráló életéből.

Az utolsó napi szentek az Egyháztörténeti Múzeum egy nemrégiben nyílt kiállítása kapcsán ezeken az oldalakon osztják meg történeteiket Jézus Krisztus evangéliumába vetett hitükről és meggyőződésükről. Együttesen több millió latin-amerikai szentet képviselnek.

2011 júniusáig huszonnégy történetet mutattak be a Utah állambeli Salt Lake City Egyháztörténeti Múzeumában. A multimédiás kiállítás továbbra is látható az lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria címen.

Carmen Echeverría Wood

Carmen vallásos családban született a guatemalai Guatemala Cityben. Amikor kilenc éves volt, az utolsó napi szent misszionárius nővérek eljöttek, hogy családjának az evangéliumot tanítsák. Szeretett az Elemibe járni, és a családjában lévő egyfajta új boldogságról számolt be. Egy évvel később a család megkeresztelkedett. „Ez egy igazán csodálatos időszak volt” – mondta. Felemlgette, amikor David O. McKay elnök (1873–1970) 1954-ben ellátogatott Guatemalába, és a gyermeknek a tized tantételéről tanított. Carment 17 évesen hívták el a Közép-Amerika Misszióba, mely során hálás volt, hogy megoszthatta „egy boldogabb élet és az örökké összetartozás reményét”.

Miriam Puerta Amato

Miriam Brazíliából származik. Amikor teljes idejű missziót akart szolgálni, kitöltötte a szükséges

papírokat. Hét héttel később a családjával összegyűlt otthonukban, és felolvasta az elhívást, melyben a Utahi Salt Lake City Templom Téri Misszióba hívták el. Így emlékszik vissza: „Érdekes volt, hogy amikor felolvastam a levelet, a családom úgy kiáltott fel, mintha a brazil futballválogatott gólt szerzett volna. Én is boldog voltam, és tudtam, hogy az Úr küldött oda.”

Nelson Mousqués

Szülei nem sokkal azután találkoztak a misszionáriusokkal, hogy Nelson világra jött a paraguayi

Asunciónban. Mousqués testvér így emlékszik vissza: „Egy nap édesapám a házunk verandájáról meglátta Higbee és Johnson eldert, de nem tudta, hogy misszionáriusok. Szólt a nővéremnek, hogy hozzon ki két széket, mert ahogy fogalmazott: »Ezek a fiatal emberek meg fogják változtatni az életünket.« Amikor az elderek kopogtak, ő ajtót nyitott és azt mondta: »Gyertek be! Már vártunk benneteket.« Édesapám és az egész család csatlakozott az egyházhhoz.”

Robin Mendoza

Robin szegénységben nevelkedett Ecuadorban, de szeretne volna jobbá tenni az életét. Egy ültetvényen dolgozott, rendszerint napi 12 órát. Egyszer éppen útmutatásért imádkozott, mikor imája közben egy villám cikázott át az égen. Robin ezt Isten üzenetének tekintette, hogy az élete még tartogat ígéreteket a számára. „Tudtam, hogy az érzéseim Istentől jöttek” – mondta. Megtanulta, hogy hit által képes megváltoztatni az életét. 16 évesen Guayaquilbe ment dolgozni, ahol később megkeresztelkedett. A folyamatos sugalmazás a Brigham Young Egyetemre vezérelte, ahol törekvésének eleget téve szerzett végzettséget.

Ursula Binder Brock

Brock nőtestvér emlékszik, hogy már öt évesen is az élet értelméről elmélkedett. Amikor tinédzser volt Venezuelában, a misszionáriusok neki és családjának is tanították az evangéliumot, majd az egész család megkeresztelkedett. Hitteltelve, 16 évesen hívták el, hogy a gyülekezete Elelmi iskolájának elnökeként szolgáljon. Mostanra, sokévnnyi szolgálat után, felismerte, hogy számára a „hit döntés kérdése”. Így magyarázza: „Én döntöttem úgy, hogy életemben helyet készítek a Szabadítónak. Rájöttem, hogy az engesztelés az emberiség iránti szeretetből végzett legcsodálatosabb és legönzetlenebb tett volt. Szabadítóm és Megváltóm, a béke Ajándékozója, a legjobb és legállandóbb barátommá vált.”

Lincoln Peters

Lincoln a családjával 10 éves koráig a chilei Santiagóban élt, amikor édesanyja meghalt. Ezután a nagybátyja és a nagynénje gondoskodott róla. Amikor 18 éves lett, Barton és Bentley elder látogatott el nagynénje és nagybátyja otthonába. Lincoln nagynénje és nagymamája azonnal elfogadta az evangéliumot, Lincoln azonban került a misszionáriusokat. Egy vasárnap reggel az általában kedves nagymamája beviharzott a szobájába, lerángatta róla a takarót, majd közölte vele, hogy el fog velük menni az egyházba. Nagymamája szokatlan viselkedése teljesen megdöbentette, de az íranta való tisztelete miatt felkelt, és elkísérte őket az egyházba. Aznap valami olyan új és erőteljes érzés támadt lelkében, ami megváltoztatta az életét. Később az egyház egyik korai megtérte lett Chilében.

Luis és Karla Hernández

Luis és Karla még tinédzserként találkoztak Hondurasban. Randevúzni kezdtek, majd később össze is házasodtak. Luis, aki nem volt az egyház tagja, csodálta Karla szüleit, akik „tisztelettel és szeretettel bántak egymással, ez pedig arra készítette, hogy még többet megtudjon értékrendjükéről.” Luis hamarosan megkeresztelkedett, majd Karlával a Guatemalai Guatemala City templomban örökkévaló házasságot kötöttek. Harmincas éveik elején a kapcsolatukban nehézségek merültek fel, melynek következtében Karla elköltözött, és elgondolkodott azon, hogy tinédzserként kötött házasságuk vajon jó döntés volt-e. Luis börtölt és imádkozott, és arra kérte Istent, hogy „hozza haza Karlát, Ő pedig így is tett. Valóban így tett.” Ma a házasságuk erősebb, mint valaha.

Noemí Guzman de Abrea

Noemí Argentínában született, ahol a családjával együtt csatlakozott az egyházhoz. Az Egyesült Államokba még tinédzser korában vándoroltak be. Bár szeret amerikai lenni, akkor a legboldogabb, amikor megtapasztalhatja Argentína kultúráját. „Latin-Amerikában az emberek nagyon melegszívűek. Azonnal befogadnak és barátságot kötnek veled. Szeretnek a családjukkal és barátaikkal időt tölteni, és jó ételeket enni. Ez csodálatos dolog, és a kultúra e részének megtapasztalását semmiért sem adnám fel.”

Omar Canals

1948-ban Uruguayban Omar édesanyja felajánlotta az esernyőjét két utolsó napi szent misszionárius nővérnek. Ennek eredményeként szóba elegendett a misszionáriusokkal, Omar nővére pedig nem sokkal ezután megkeresztelkedett. Omar 1948-ban született, és az első gyermek volt, akit megáldottak az Uruguay misszióban, melyet az egyház 1947-ben nyitott meg. Omar nyolcéves korában a szüleivel együtt keresztelkedett meg. Néhány évvel később Omar feleségül vette kedvesét, majd az Egyesült Államokba vándoroltak. Mivel már akkor is közvetítéseken dolgozott, Omart 1973-ban az egyház spanyol tolmácsként kezdte alkalmazni az általános konferenciái közvetítéseken. ■

Hittel válaszolni A HÍVÁSRA

Mindannyiunk szívében égnie kell a meggyőződésnek, hogy ez Isten munkája, és hogy ehhez a tőlünk telhető legtöbbet kell adnunk, hogy „felépíts[ük] Sion romos helyeit”.

1849-ben, csupán két évvel azután, hogy a szentek megérkeztek a Salt Lake völgybe, Parley P. Pratt elder, aki a Tizenkét Apostol Kvórumának volt tagja, egy expedíciót vezetett a déli vidékekre. Minél délebbre haladtak, a terep annál keményebbé vált. Miután a férfiak mintegy 900 métert ereszkedtek a nagy medence pereméről a Virgin és a Santa Clara folyó találkozásához (a Utah államban lévő mai St. George-tól délre), a terep szárazzá, homokossá, vulkanikus kinézetűvé és göröngyössé vált. A felderítőket nem nyűgözte le a látvány. Egy napló így írt erről:

„Egy felettébb göröngyös, sziklás, homokos, szinte leírhatatlan tájon keltünk át, melyet mintha borzasztó zűrzavarban alkottak volna meg. ...

Egy igen kiterjedt, kaotikus anyag tárult elénk, mely hatalmas dombokból, [vörös] sivatagokból, zord, kopár síkságokból, meredek sziklákból, laza, természetlen agyagból és homokkőből állt, melynek egésze, röviden fogalmazva felfoghatatlan kuszaságban terült el. Egy romokban álló vidéket láttunk, melyet valamely hajdani kor rengései teljesen kifordítottak magából.”¹

De akármilyen hányattatottnak is tűnt a táj déli része, San Juan megye keletre fekvő szélkorbácsolt, omladozó ormai és kietlen szurdokai még ennél is keményebbnek látszottak. Az egyházi vezetők tudták, hogy e durva, elhagyatott földterület megművelése nehéz feladat lesz, azonban mégis közösségeket kívántak megalapítani ezen a helyen az egyház számára. 1879-ben a Parowan Cövek negyedéves konferenciáján 250 ember fogadta el John Taylor elnök felhívását, hogy alapítsák meg a San Juan Missziót. 80 szekérrel és közel 1000 szarvasmarhával és lóval vágta neki és szelték át a hófödte hegyek és égbe magasló sziklaormok addig felfedezetlen vidékét.

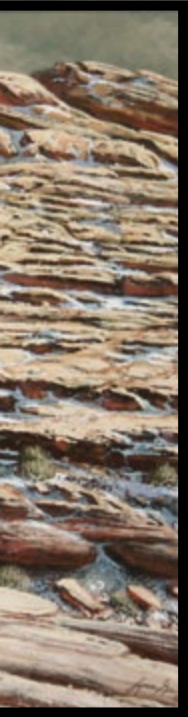

AZ UTOISÓ SZEKÉR. KÉSZÍTETTE: VYNN GRIFFIN

Írta: Jeffrey R. Holland elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

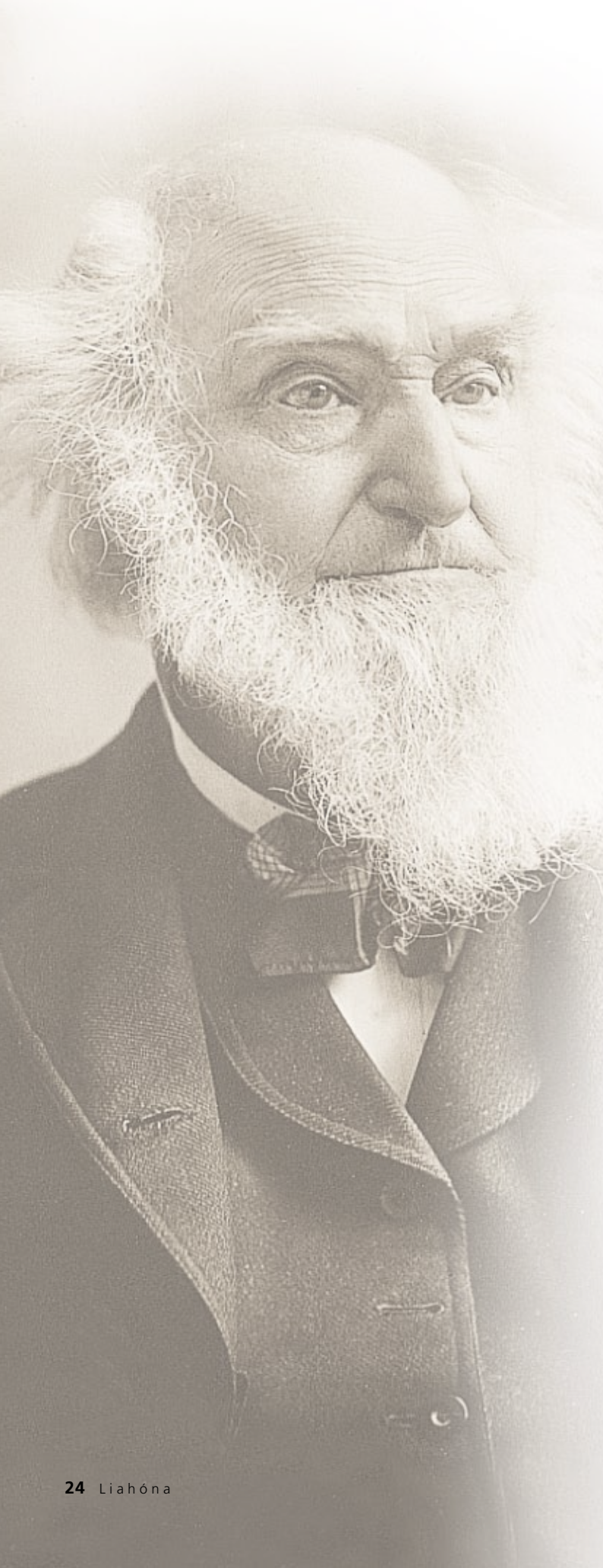

A San Juanba vezető legrövidebb utat keresve, azok az első felfedezők egyik akadályt a másik után legyőzve hamarosan minden idők egyik leghatalmasabb és legfélelmetesebb akadályával néztek szembe: a Colorado-folyó által vájt áthatolhatatlan hasadékkal. Csodával határos módon a kimerült felderítők találtak egy keskeny hasadékot a szurdokban – egy 600 méteres repedést, mely az alattuk fekvő Colorado-folyó vörös szirtjein haladt végig. Ez a félreeső, életveszélyes „sziklába vájt üreg” tűnt az egyetlen lehetséges átjárónak a keleti oldal felé.

A homokkőben kialakult hasadék a legtöbb szakaszon túl keskeny volt ahhoz, hogy egy ló, de sok esetben, hogy akár egy férfi vagy egy nő is átférjen azon. A közel húszméteres szakadékokon nemhogy a megrakott szekerek, de még egy hegyi kecske sem tudott volna átkelni. A rettenthetetlen szentek azonban nem szándékoztak visszafordulni, így robbanószerekkel és szerszámaikkal, 1879 decembere és 1880 januárja között szinte egyfolytában dolgozva, sikeresen vájtak egy kezdetleges, veszélyes ösvényt, mely a szurdok mélyébe vezetett.

A befejezett útalapon, már ha annak lehet nevezni, már csak annyi volt a feladatuk, hogy az első 40 szekeret leengedjék a „lyukba”. A mintegy nyolc kilométerrel lévő Fifty-Mile-forrásnál várakozó többi szekér csak később követte őket.

Oly módon szervezték meg a haladást, hogy „több mint egy tucat férfi tudott még a szekerek mögé férni, ahol hosszú kötelekkel lassították annak ereszkedését. Ezután a kerekeket láncokkal rögzítették, ami lehetővé tette, hogy a szekerek inkább csússzanak, és megakadályozta azt a szerencsétlen

Mit látunk e hithű pionírok példájából? Azt, amit az elmúlt idők adományozási korszakaiban, és a mostaniban is. Azt látjuk, amit akkor láttunk, amikor a szentek elhagyták New York, Pennsylvania, Ohio és Missouri államot, majd pedig egy jeges folyón átkelve hagyták maguk mögött szeretett városukat, Nauwoot, a távolból már csak az égő templomot látva.

helyzetet, hogy a kerekek gurulni kezdjenek.

A pionír történelem egyik legnagyobb mozzanatában a csapat egyenként engedte le a szekereket az alattomos mélységbe. Amikor elérték a szurdok alját, buzgón álltak neki átszelni a folyót egy erre a célra kialakított tutajon. Mint kiderült, Joseph Stanford Smith családja volt az utolsó szekérben, mely aznap a mélybe ereszkedett.

Stanford Smith módszeresen segített az előttük lévő szekereknek, a csapat azonban valahogy megfélemedezett arról, hogy Smith testvér családjának is szüksége lesz még segítségre a sor végén. Mélységes aggodalmában, hogy családját látszólag magára hagyták, Stanford a csapatával, szekérével és családjával a szakadék széléhez állt. A csapat előre állt, a harmadik lovat pedig a szekér mögé, a hátsó tengelyhez kötötték. A Smith család megállt egy pillanatra, és lenézett a félelmetes mélyedésbe. Stanford feleségéhez, Arabellához fordult, és ezt mondta: „Attól tartok, nem fog sikerülni.”

Felesége így válaszolt: „De muszáj sikerülnie!”

Erre ő: „Ha lenne még néhány emberünk, akik a szekeret hátulról megtartják, akkor *talán* sikerülne.”

Felesége válasza annyi volt: „*Majd én* tartom a kötelet.”

Az asszony leterített egy plédet a földre, melyre leültette hároméves fiát, Royt és az ötéves Adát, újszülött kisfiát pedig az ő gondjaira bízta. „Vigyázzatok a kisöcsétekre, míg a papa visszajön értetek!” – mondta. Majd a szekér mögé helyezkedve, Belle Smith megragadta a ló gyeplőjét, amely a szekér hátuljához volt erősítve. Stanford elindította a csapatot a mélységbe. A szekér lassan araszolt lefelé. Az első zökkenéskor a hátsó ló elesett. Smith nőtestvér a ló és a szekér után sietett, minden erejével és bátorságával tartva gyeplőt. Hamarosan ő maga is elesett, majd ahogy a lóval együtt csúszott a földön egy

kiálló szikladarab mély sebet hasított rajta a combjától egészen a csípőjéig. A hősies, szakadt ruhájú és szörnyen súlyos sebből vérző asszony minden erejével és hitével tartotta a gyeplőt az egész ereszkedés alatt, mígnem elértek a folyóparthoz.

Amikor édesapját elhívták, hogy családjával együtt költözzön a mai Nevada állam területén fekvő nehéz Muddy Misszióba, Elizabeth Claridge (fent) zokogni kezdett, de kijelentette: „Nem is tekinteném többé az apámnak, ha nem menne, amikor arra elhívják.”

A szakadék aljának elérésekor, alig hitték el, hogy sikerült a feladat. Ekkor Stanford, gyermekei biztonságáért aggódva, azonnal visszasietett a mintegy 600 méter magasságban lévő hegytetőre. Amikor átmászott a szikla peremén, látta, hogy gyermekei el sem mozdultak a helyükről. Karjába vette az újszülöttet, a két másik gyermek pedig belé és egymásba kapaszkodva követte őt a sziklás mélyedésbe az odalent várakozó aggódó édesanyjukhoz. A távolból látták, ahogy öt férfi láncokkal és kötelekkel feléjük közeledik. A Smith család szorult helyzetét felismerve ezek a férfiak segíteni érkeztek. Stanford így kiáltott nekik: „Hagyjátok csak, barátaim! Sikerült leémünk. Itt van [Belle], és megadja

mindazt a segítséget, amire bárkinek is szüksége lehet [az út megtételéhez].”²

Amikor a hívás érkezik

A sziklahasadék-expedíció csupán egy azon sok példa közül, mely szemlélteti a korai szentek drámai elkötelezettségét és odaadását, hogy válaszoljanak a próféta azon hívására, amelyet ő akkor nekik adott. Egy másik példa lehet a Muddy (azaz a Sáros-folyó) Misszió létrehozására szóló hívás, mely a mai Nevada területén történt. Mint sok más korai pionír letelepedés, a Muddy-vidék sem kecsegtetett könnyű étellel, és sok önvizsgálatra volt szükség, amikor a hívás érkezett, hogy ott telepedjenek le.

Azok közül néhányan, akiket 1860-ban erre a feladatra hívtak el, biztosan feltették a kérdést: „A föld összes zuga közül, miért pont a Muddy?” Nos, ennek is meg volt az oka. Először is, az amerikai polgárháború miatt felvetődött annak lehetősége, hogy a Colorado-folyón szállítsanak árucikkeket. Másodszor, amikor a háború miatt elapadtak a textilbeszerzési források, néhány mérfölddel arrébb St. George és Washington városában megalapításra került a Cotton (azaz gyapot) Misszió. Úgy gondolták, hogy a misszió számára a gyapotot, majd a Sáros-folyó melletti Muddy-vidéken fogják termesztetni. Harmadszor, az utolsó napi szentek erősen elkötelezettek voltak abban, hogy együttműködjenek a térségben élő amerikai őslakos törzsekkel, ételt biztosítva nekik, és azt remélve, hogy majd taníthatják őket.

Ez a terület azonban elhagyatott,

terméketlen és kopár volt. Úgy tűnt, szinte semmi másra nem lehet ott számítani, csak forróságra és kemény munkára. Elszigetelt és zömében lakatlan terület volt, a folyó pedig, mely a misszió nevét adta, kiderült, hogy méltó a nevéhez.

Arról, hogy miként és milyen hittel és elkötelezettséggel telepedtek le a Muddy-vidéken, hadd számoljon be az egyik korai telepes. Ez az asszony jelképezi mindazt a határozott, bátor és erkölcsös meggyőződést, mellyel mind a fiatalok, mind pedig az idősebbek rendelkeztek – jelen esetben főként a fiatalok. Elizabeth Claridge McCune így írt édesapja elhívásáról, hogy telepedjenek le a Muddy-vidéken:

„Nem volt olyan hely a világon, amely tizenöt éves koromban felért volna a számomra oly kedves Nephi városával [Utah állam Juab megyéjében]. Ó, mennyire vártuk mindig Brigham Young elnök és társai rendszeres látogatását! [...]

Brigham, Kimball és Wells testvér és kísérőik szekerekből kiszállva, végigsétáltak a virágos úton, mely otthonunkhoz vezetett, ahol pedig vacsorával szolgáltunk nekik. [...]

Mindannyian részt vettünk a vasárnap délutáni gyűlésen, ahol a fehérbe öltözött lányok a külön nekik fenntartott székekre ültek az első sorban. A beszédek nagyszerűek voltak, és mi is boldogok voltunk egészen addig, míg Young elnök be nem jelentette, hogy fel fogja olvasni néhány férfi nevét, akiket misszionáriusnak hívnak el és támogatnak, hogy elmenjenek és megalapítsák a »Muddy« Missziót. Az összes jelenlévő szíve szinte megállt egy pillanatra. Sokakat hívtak már el, hogy részt

vegyenek a Dixie megyei letelepedésben, de hogy pont a Muddy, ami sokkal délebbre van, és sokkal rosszabb! Ó, jaj! Ó, jaj! Nem hallottam más nevet, csak annyit: »Samuel Claridge.« Azután csak sírtam, zokogtam, nem is törődve azzal, hogy könnyeim teljesen eláztatták az új

fehér ruhámat. A mellettem ülő lány édesapját is elhívták. A lány odafordult hozzám és ezt mondta: »Most miért sírsz? Én nem sírok. Tudom, hogy az én apám nem megy el.« »Nos, pont ez az! – mondtam. Én tudom, hogy az én apám *el fog menni*, és semmi sem állíthatja meg. Nem is tekinteném többé az apámnak, ha nem menne, amikor arra elhívják.« Majd újra zokogni kezdtem. [...]

Mivel csak nem sokkal azelőtt költöztünk egy szép és kényelmes új házba, számos barátunk megpróbálta meggyőzni édesapámat, hogy tartsa meg a házat és farmját, menjen le délre, majd később térjen vissza. Édesapám azonban tudta, hogy őt nem ilyen misszióba hívták. »Mindegyiket el fogom adni – mondta –, és

Meggyőződésünk magja az, hogy a munka nem csupán jó lenne, ha előre haladna, hanem előre tud, előre fog és előre is kell haladnia. Máskülönben nem tudom, hogyan tudták volna akkor régen az édesanyák és édesapák ott-hagyni újszülött gyermekeiket azokban a rögtönzött sírokban a síkságokon, utoljára rájuk tekinteni, majd sírva haladni tovább Sion felé.

mindenben arra fogok törekedni hogy segíthessek beépíteni Sion egy újabb kietlen területét. «”³

A munkába vetett hit

Mi szülte akkor és most is ezt a hűséget, mellyel e 15 éves lány és családja rendelkezett? Mi volt az, ami miatt odafordult kevésbé határozott barátjához és kijelentse: „Tudom, hogy az én apám *el fog menni*, és semmi sem akadályozhatja meg ebben”? Honnan ered ez a fajta bátorság, melynek hatására így folytatta: „Nem is tekinteném többé az apámnak, ha nem menne, amikor arra elhívják”?

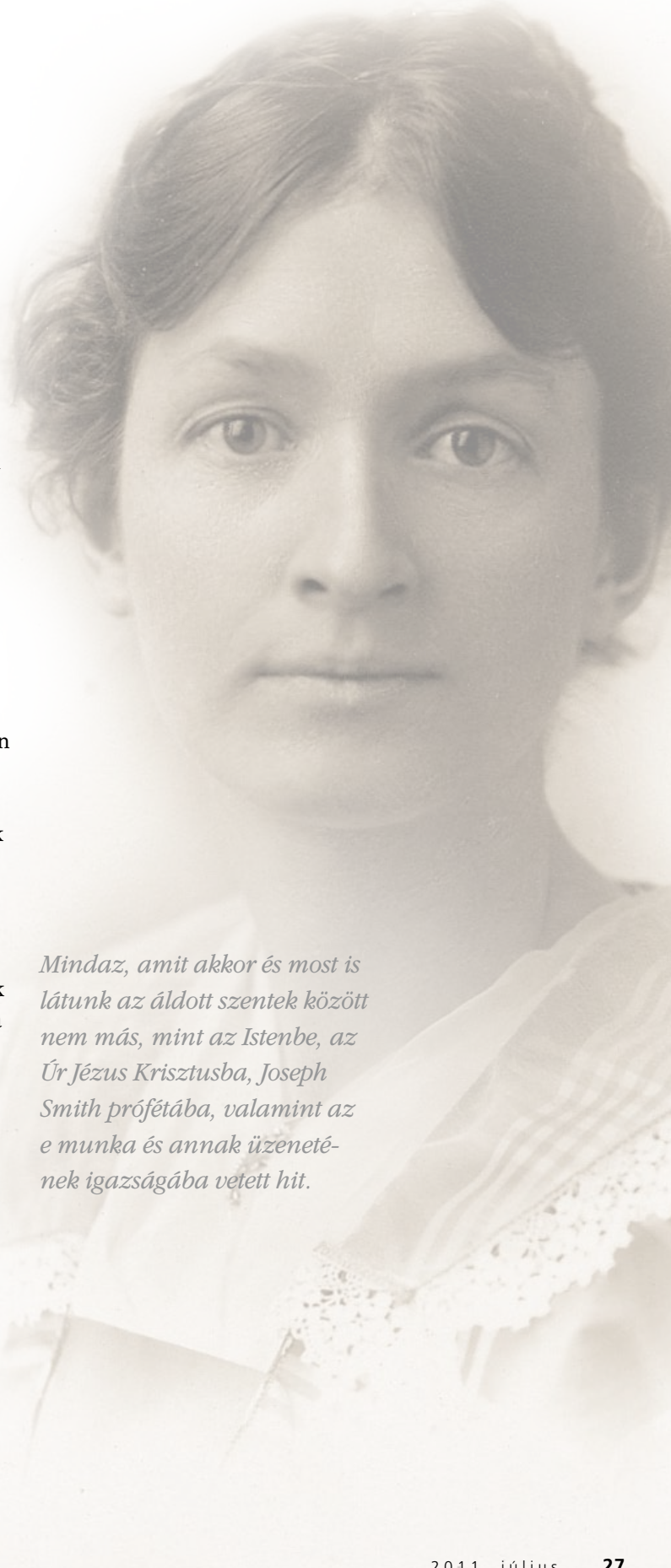
És mi játszódtott le abban a három kisgyermekben, akik látták, ahogy szüleik a szekerekkel együtt eltűnnek a Colorado-folyó sziklahasadékában, és csak bíztak az édesanyjuk által nekik adott utasításokban? Bátran ott ültek, szilárd elhatározással, hogy a legnagyobb félelmeik ellenére sem fognak megmozdulni vagy sírni.

Mit látunk e hithű pionírok példájából? Azt, amit az elmúlt idők adományozási korszakaiban, és a mostaniban is. Azt látjuk, amit akkor láttunk, amikor a szentek elhagyták New York, Pennsylvania, Ohio és Missouri államot, majd pedig egy jeges folyón átkelve hagyták maguk mögött szeretett városukat, Nauvoot, a távolból már csak az égő templomot látva. Ezt láttuk, amikor ugyanezek az emberek tömegével temették el halottaikat Winter Quartersben, melyeket különálló, néha csak kisebb doboznyi méretű sírok követtek Wyoming államban Chimney Rock közelében, vagy a Sweetwater-folyó egyik ágánál, vagy a Martin's Cove melletti egyik hóbuckánál.

Mindaz, amit akkor és most is látunk az áldott szentek között nem más, mint az Istenbe, az Úr Jézus Krisztusba, Joseph Smith prófétába, valamint az e munka és annak üzenetének igazságába vetett hit. A hit vezetett egy fiút a ligetbe imádkozni, és a hit tette képessé arra, hogy felemelkedjen térdeiről, Isten kezébe helyezze magát az evangélium visszaállításáért, és végül saját mártírhalálába meneteljen csupán két évtized múlva.

Nem csoda, hogy a hit volt és lesz is mindig az evangélium és a munkánk első és megingathatatlan tantétele. Meggyőződésünk magja az, hogy a munka nem csupán jó lenne, ha előre haladna, hanem előre tud, előre fog és előre is kell haladnia.

Máskülönben nem tudom, hogyan tudták volna akkor régen az édesanyák és édesapák otthagyni újszülött

Mindaz, amit akkor és most is látunk az áldott szentek között nem más, mint az Istenbe, az Úr Jézus Krisztusba, Joseph Smith prófétába, valamint az e munka és annak üzenetének igazságába vetett hit.

gyermekeiket azokban a rögtönzött sírokban a síkságokon, utoljára rájuk tekinteni, majd sírva haladni tovább Sion felé. Nem tudom, hogyan tudta volna egy olyan nő, mint Belle Smith ott hagyni gyermekeit egy szikla peremén, és leengedni a szekerét a veszedelmes lejtőn. Nem tudom, hogyan lett volna képes Samuel Claridge eladni minden tulajdonát, és elindulni Sion felépítésére a kietlen Muddy-vidékre. E történetek alapvető mozgatórugója maga a hit. Az a sziklával bordázott, tűzben edzett, eseménydús, lelki élményekkel övezett hit abban, hogy ez valóban Isten egyháza és királysága, és hogy amikor hívnak, akkor megyünk is.

Hívás a meggyőződésre

Még mindig vannak „romos helyek Sionban”, melyeket fel kell építeni, melyek közül számos sokkal közelebb van, mint a Muddy vagy San Juan Missziók. Néhányuk a saját szívünkben és otthonunkban van.

Így egy meggyőződésre szólító hívtást adok át, melynek mindannyiunk szívében égnie kell, tudván, hogy ez Isten munkája, és megkövetelik tőlünk, hogy ebbe az erőfeszítésbe mindenünket beleadjuk. Arra kérlek benneteket, tápláljátok saját fizikai és lelki erőtöket, hogy amikor feladatoknak, kihívásoknak vagy elvárásoknak kell eleget tennetek, legyen elég tartalék hitetek, amelyből méríthettek. Imádkozzatok egy kicsit többet, tanuljatok egy kicsit többet, zárjátok ki a zajt és a lármát, élvezétek a természetet, törekedjete a személyes kinyilatkoztatásra, kutatások saját lelketeket, és kutassátok a mennyeket azért a bizonyosságért, amely pionír szüleinket is vezérelte.

Így, amikor majd legbelül kissé mélyebbre, kissé távolabbra kell nyúlnotok, hogy szembenézzetek az étellel, és megtegyétek, amit kell, biztosak lehettek abban, hogy van is ott valami, amire támaszkodhattok.

Amikor megvan a saját hitetek, akkor készen álltok családokat megáldására. A tevékenység és szolgálat, valamint az ebben az egyházban lévő odaadás és hűség legmeghatározóbb mutatója a szoros családi kötelékek megléte. Mindezt annak teljes ismeretében mondom, hogy ezen egyház magasztossága részben az egyes egyháztagokban rejlik. Néha ez az egyháztag egy új megtért; néha ő az egyetlen utolsó napi szent az egész családban. Valakinek, valahol el kellett ültetnie a hit magját, és egy új nemzedéket kell elindítania az evangéliumban. Az azonban tény, hogy a hit sokkal jobban növekszik, sokkal védettebb és sokkal tartósabb, amikor egy egész család erősíti meg azt. Így, ha egyedül kell lennetek, dolgozzatok szorgalmasan azon, hogy a családokat más tagjai *ne* legyenek egyedül. Építsétek a családokat és győzdjétek meg arról, hogy erős hit uralkodik benne.

Ha ezt elértük, akkor a hívás érkezésekor az egyházat akár a közelben, akár egy távoli helyen képesek leszünk szolgálni. Akkor majd képesek leszünk felkutatni azt az elveszett bárányt – akár egyháztag, akár nem, élő vagy elhunyt is legyen az. Ezt csak akkor tudjuk bölcsen és jól megtenni, amikor a többi 99 bárány, beleértve ebbe a saját kis nyájunkat is, biztonságban van, míg mi kutatni indulunk. Ha szerettük és tanítottuk az otthonunkban lévőket, akkor a kis

Elizabeth Claridge-hez hasonlóan ők is meg fogják érteni, hogy amikor az elhívás jön, biztosak lesztek abban, hogy édesapátok és édesanyátok, fivéreitek és nővéreitek menni fognak.

Elvégzendő munkánk van. Nem mondhatjuk, hogy minden szomszédunk mélyen gyökeredző hittel rendelkezik, hogy mindenkinek erős családja van, és hogy közel s távol mindenki hallotta az evangélium üzenetét, és általa hívó, másokat tanító és templomba járó utolsó napi szent lett. A világ egyre gonoszabbá válik, az előttünk álló évek pedig alaposan próbára fognak bennünket tenni. Az igazlelkűség erői azonban mindig győzedelmeskedni fognak, amikor az olyan, Stanford és Arabella Smithhez hasonló emberek, mint Samuel Claridge és bátor kislánya Elizabeth, győzedelmeskednek.

Kell, hogy legyen hitünk ebben a munkában – mindabban, amire a hívőket elhívják, és legyen hitünk az Úr Jézus Krisztusban és a mi Mennyei Atyánkban. A saját akaratunkat az Ő akaratukhoz kell formálnunk, amit pedig a pionírokéhoz hasonló, sziklaszilárd elhatározással kell tennünk. Ha így teszünk, tudom, hogy biztonságban leszünk Isten egyházának és földi királyságának feltartóztatatlan előremozdításában. ■

A Brigham Young Egyetemen 2010. szeptember 12-én tartott regionális cövekkonferencia közvetítésén elhangzott beszédből.

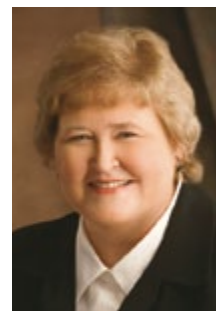
JEGYZETEK

1. Milton R. Hunter, *Brigham Young the Colonizer* (1973), 47.
2. Lásd David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West* (1959), 101–18; kiemelés hozzáadva, írásjelek szabványosítva.
3. Elizabeth Claridge McCune, in Susa Young Gates, “Biographical Sketches,” *Young Woman’s Journal*, July 1898, 292, 293; írásjelek szabványosítva.

Írta: **Barbara Thompson**

második tanácsos a Segítőegylet
általános elnökségében

„Ahogy én szerettelek”

*A szeretet és a szolgálat különböztet meg bennünket
Krisztus tanítványaiként.*

Volt egyszer egy szobatársam, aki bár szeretetre méltó volt, úgy tűnt, bármit teszek, idegesíti őt. Azt gondoltam: „Az nem lehet, hogy bosszantom, hiszen velem annyira könnyű együtt élni, nem?”

Mivel nem igazán kedvelt, ezt menetséggként használtam arra, hogy én se szeressem őt. Szerencsére eszembe jutott egy tanács, melyet még főiskolás koromban halottam egy püspöktől az egyik úrvacsorai gyűlésen. Tanácsa élénken él az emlékezetemben: „Ha nem nagyon szeretsz valakit, akkor valószínűleg még nem szolgáltad őt eleget. Amikor szolgálsz valakit, akkor meg is fogod szeretni.”

Miután átgondoltam ezt a tanácsot, úgy döntöttem, hogy szolgálnom kell a szobatársamat, és próbára kell tennem a püspök javaslatát. Apró dolgokat kerestem, melyekkel segíthettem a szobatársamnak, kedves lehettem

hozzá, és fogékonyabb lettem az ő szükségleteire.

Aztán szinte azonnal megtörtént a csoda! Arra jöttem rá, hogy valóban szeretem őt. Ő egy csodálatos és tehetséges ember volt. Áldás volt számomra, hogy egy lakásban lakhatunk. Lenyűgözött, hogy a róla alkotott képem milyen rövid idő alatt milyen sokat változott.

Másokat szeretni és szolgálni

Ha jobban megvizsgáljuk János 13. fejezetét, a Szabadító földi szolgálata során adott legjelentőségtebb lecke két tanulhatjuk meg, ami a következő:

1. Szolgáljuk egymást!
2. Szeressük egymást!

Amikor a Szabadító és az apostolok összegyűltek a húsvéti étkezéshez, a szobában minden biztonnal szomorú légkör uralkodott. A Szabadító tudta, hogy nemsokára feláldozza magát és

Jézus azt várta a Tizenkettőtől, és tőlünk is azt várja, hogy megtanuljuk, az alázat és a szolgálat olyan érdemes jellemvonások, melyekre törekednünk kell. Azt tanította, hogy senki sem túl fontos ahhoz, ne szolgáljon másokat.

keresztre feszítik. Biztos vagyok abban, hogy bár az apostolok akkor még nem teljesen értették az azon az estén lezajlott események jelentőségét, hamarosan sokkal teljesebben ismerhették meg a Szabadító küldetését.

A vacsora után Jézus fogott egy törölközőt, vizet öntött egy mosdótálba, majd megmosta minden jelenlévő férfi lábát. A lábmosást a Szabadító alázattal és áhítattal végezte, miközben kétségtelen, hogy

a hamarosan bekövetkező események, beleértve ebbe az elárulását is, szomorúsággal töltötték el.

Mivel Péter tudta, hogy Jézus a Messiás és a megígért Szabadító, inkább ő akarta szolgálni az Urat, mintsem hogy az Úr szolgálja őt. A Szabadító erre így felelt: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám” (János 13:8). Ezután Péter készségesen alávetette magát a Szabadító szeretetteljes szolgálatának.

Jézus később ezt így magyarázta el: „Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok.

Azért, ha én az Úr és a Mester legmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.

Mert példát adtam néktek, hogy a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (János 13:13–15).

Jézus azt várta a Tizenkettőtől, és tőlünk is azt várja, hogy megtanuljuk, az alázat és a szolgálat olyan érdemes jellemvonások, melyekre törekednünk kell. Azt tanította, hogy senki sem túl fontos ahhoz, hogy ne kelljen szolgálnia másokat. Sőt, az, hogy hajlandóak vagyunk szolgálni és másoknak magunkból adni, tesz bennünket igazán naggyá. Ahogyan a Szabadító mondta: „A ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok” (Máté 23:11; lásd még Lukács 22:26).

A Szabadító példáját követni

Eszembe jut erről mindaz a szolgálat, amit néhány természeti katasztrófa után végeztek az elmúlt hónapokban és években. Viharoknak, földrengéseknek, éhségnek és járványoknak voltunk tanúi. Sok beszámoló készült olyan emberekről, akik bár maguk is szenvedtek, más sérült, beteg, vagy másképpen szükségét szenvedő emberről gondoskodtak.

Miután egy perui földrengés több ezer ember otthonát pusztította el, a püspök otthagya saját házának romjait, és elment, hogy számba vegye egyházközségének tagjait, megáldja és vigasztalja kis nyáját.

Miután Haitin egy anya saját

családtagjait meggyászolta egy földrengés után, kinyújtotta kezét, hogy segítsen mások félelmeit lecsillapítani, megtört szívüknek enyhülést hozzon, erősítse a túlélőket, és segítsen nekik élelmet és menedéket találni.

Chilei fiatal felnőttek siettek segítséget nyújtani, mely során ételcsomagokat juttattak azoknak, akiket egy ottani földrengés a leginkább érintett. Miközben ezek az egyháztagek szolgáltak, boldog arcuk és segítő kezeik azt látszottak cáfolni, hogy az ő saját körülményeik is igen bizonytalanok voltak.

Ezek az emberek és még sokan mások is követték a Szabadító könyörgését, miszerint „a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (János 13:15). Egy kicsivel később, János 13. fejezetében ezt olvashatjuk:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (34–35. vers).

Észrevettétek már, hogy az egyházi vezetők – Monson elnöktől kezdve, a Tizenkét Apostolon át, a helyi elnökségekig, püspökségekig és tanítókig – milyen gyakran fejezik ki szeretetüket azok iránt, akiket szolgálnak? Ez a szeretet a Szabadító példájának követéséből fakad.

Azzal mutatjuk ki a mások iránti szeretetünket, hogy szolgáljuk őket. A szeretet és a szolgálat talán egy és ugyanaz. Valóban ezek különböztetnek meg bennünket Krisztus tanítványaiként. ■

KRISZTUSI SZERETET NYÚJTÁSA

„Szeressünk hát minden időben! És különösen ügyeljünk arra, hogy álljunk a testvéreink mellett a csapások idején. [...]”

Amikor krisztusi szeretettel kinyújtjuk kezünket és szívünket mások felé, valami csodálatos dolog történik velünk. A saját lelkünk meggyógyul, finomodik és megerősödik. Boldogabbak és békésebbek leszünk, valamint sokkal érzékenyebbé válunk a Szent Lélek suttagására.”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: *Ti vagytok a kezem. Liahóna, 2010. máj. 70, 75.*

Nelson Coila (balra) egy újabb réteg friss nádat fektet le Utamára, az úszó szigetre, melyet ő és családja (fent) laknak a Titicaca-tavon.

A HIT SZIGETEI: A SZORGALOM TÖRTÉNETE

A Coila család csak úgy tudja elkerülni, hogy otthona víz alá kerüljön, hogy folyamatosan építik a szigetüket.

Írta: Adam C. Olson Egyházi folyóiratok

Nelson és Dora Coila egy olyan, nem szokványos szigeten élnek, mely szilárd sziklatalajként egy óceánból vagy tóból emelkedik ki, hanem egy olyan kis szigeten, melyet saját maguk építettek a perui Titicaca-tavon úszó nádakból.

Ahhoz, hogy egy szigetet építs, és azt otthonoddá tedd, hitre van szükséged. Családjukat és a tucatnyi másik kunyhót csupán egy másfél méter vastagságban rétegelt nádköteg tartja fenn a szigeten, mely a 10°C fokos

vízen úszik. A természet erői folyamatosan próbálják e sziget-otthon egységét megbontani.

Nelson és Dora számára azonban a szigetük fizikailag is azt jelképezi, amit lelkileg próbálnak felépíteni családjuk számára: a hit szigetét, mely a világi hatások ellenére is egyben marad.

A folyamat során azt tanulták meg, hogy az építéshez szükséges hitet mindig követnie kell a fenntartáshoz szükséges szorgalomnak is.

AZ UROS NÉP ÚSZÓ SZIGETEI

Utama egyike a mintegy 50 úszó szigetközösségnek, melyen több száz leszármazottja él az Uros nevű ősi inka népnek, akik már évszázadok óta élnek ilyen szigeteken.

Általában több, gyakran rokon család él egy adott szigeten, és gondozzák közösen azt. Utama másik felén egy másik család él Coiláékkal.

A legnagyobb szigetek akár 10 családnak is otthont adnak.

A szigeteket egy, a tó fenekére erősített laza kötéllel kötik össze, habár a horgonyokat 2010-ben megerősítették, miután egy szokatlanul erős vihar több mint 40 szigetet kiszakított a helyéről, és több kilométerrel arrébb sodorta őket.

A következetesség oka

Az Uros nép számára, akik nemzedékek óta építenek és laknak ilyen szigeteken, a totora nád a mindennapi élet alapvető részét képezi. Ezt a nádfajtát, mely a Titicaca-tó sekély részein nő, tüzelőként is lehet használni a főzéshez. Gyökerét meg lehet enni. Külső kérégt orvosi célokra lehet használni. És persze szinte minden mást is lehet készíteni nádból: a lakhelyüket, tradicionális csónakjait, őrtornyait, magát a szigetet, és még szemetes kosarakat is.

Az Uros nép rétegelt nádból építi szigeteit. A totora nád építőanyagként azonban nem tart túl sokáig. A száraz évszak alatt a nap igen kiszárítja azt. Az esős évszak alatt a magas páratartalom felgyorsítja korhadásukat. A víz

alatt lévő legalsó rétegek pedig lassan elbomlanak. A Coila család szigetének folyamatos eróziója Nelson számára azt jelenti, hogy 10–15 naponként egy újabb réteg nádat kell lefektetnie.

„A sziget felépítése csupán a kezdet volt – mondja. Ha nem adok hozzá újabb réteg nádat, a sziget lassan darabokra hullik. Azonban minél több réteget rakok le, idővel a sziget annál erősebbé válik.”

A halogatás veszélye

Egy réteg nád lefektetése nem túl bonyolult vagy nehéz feladat, de munkával jár. Könnyű lenne halogatni.

A halogatás azonban növeli annak kockázatát, hogy egy családtag lába alatt beszakad egy gyengébb terület, és beleesik a hideg vízbe. A felnőttek számára egy ilyen dolog legfeljebb egy kis kellemetlenséggel jár, a kisgyermek, mint például a Coila család

kétéves fiúgyermek, Emerson számára azonban akár halálos is lehet.

Így Nelson még ma lefektet egy újabb réteg nádat, tudva azt, hogy másnap a család minden tagjának biztonsága ezen fog múlni.

Ez egy olyan szorgalomról szóló lecke, mely megváltoztatta a Coila család életét.

A szorgalom hatásai

A *szorgalom* azt jelenti, hogy valamilyen szembenállás ellenére is kitarunk valami megtétele mellett.¹ Dora legelőször azután tanulta meg, hogy a szorgalom milyen fontos és nehéz dolog, hogy 1998-ban megkeresztelkedett.

Amikor Dora 17 éves volt, húgával, Aliciával együtt megkeresztelkedett, amivel hozzájárultak az egyház növekedéséhez az Uros nép között. Úgy egy hónappal később azonban

A Coila család – Nelson, Dora és Emerson –, valamint a Titicaca-tavon élő Uros nép számára a totora nád nagyon fontos a létfenntartáshoz. Az evangéliumi tantételekhez hasonlóan azonban rendszeresen kell alkalmazni.

A HIT ÁLLANDÓ ERŐSÍTÉSE

„Akármennyi hittel is rendelkezünk most az Istennek való engedelmisségben, folyamatosan meg kell azt erősítenünk, és állandóan naprakészen kell tartanunk. [...] A korai kezdés és a kitartás elsajátítása a lelki felkészülés kulcsa. A halogatás és a kitartás hiánya ennek adóz ellenségei.”

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa: *Lelki felkészülés: Kezdd el korán és légy kitartó!* Liahóna, 2005. nov. 38.

HITHŰ CSALÁDOK

„Mélységes alázattal töltött el, hogy ott, a Titicaca-tó úszó szigetein, e hithű utolsó napi szent

családok arra kérnek, imádkozzok Apu Inti apró szigeteiért, és kérjem az Urat, hogy áldja meg a otthonai[kat] és családjai[kat].”

Ronald A. Rasband elder, a Hetvenek elnökségéből: *Különleges élmények.* Liahóna, 2008. máj. 12.

Tudj meg többet Rasband eldernek az Uros népnél tett látogatásáról. Ehhez látogass el a conference.lds.org címre, majd keresd meg a 2008. áprilisi általános konferenciái beszédét.

További fényképek a cikkel kapcsolatban a liahona.lds.org címen tekinthetők meg.

édesapjuk megtiltotta nekik, hogy bármilyen kapcsolatot is fenntartsanak az egyházzal.

A lányokkal azonban furcsa dolog történt. Egyszerre megváltoztak. Már nem volt annyira kellemes a társaságuk, és egyre többet vitatkoztak másokkal. Édesapjuk felismerte, hogy akkor, amikor még részt vettek az egyházi tevékenységeken, az az előnyükre vált.

„Ez változtatta meg a döntését – meséli Dora. Apám elkezdett korán felkelteni bennünket, hogy biztosan időben odaérjünk az egyházi gyűlésekre.”

Dora azt a változást, melyet az evangélium hozott az életükbe, azoknak az apró dolgoknak tudja be, melyeket Aliciával együtt rendszeresen megtettek. Ezek közé tartozott a tizedfizetés, imádkozás, szentírás-tanulmányozás, a szombatnap megszentelése, valamint szövetségeik megújítása a heti úrvacsoravétel által.

Később, mivel saját maga is látta a hit és a szorgalom általi változásokat,² Dora édesapja és az egész család is csatlakozott az egyházhoz.

A szorgalom jutalmai

Az Úr is elvárja szövetséges népétől, hogy a szembenállás ellenére is a jó dolgokat cselekedjék. Az Úr azonban nagyszerű áldásokat ígér azoknak, akik szorgalmasak az imában,³ a parancsolatok betartásában,⁴ a kinyilatkoztatás követésében,⁵ a szentírások kutatásában,⁶ valamint az

Ő munkájában való részvételben.⁷

A Coila család élményei által, mely során szó szerint és átvitt értelemben vett hittel épített szigetüket tartják fenn, a szorgalom adta jutalmak valóssá váltak számukra. „Néha szinte megfojt bennünket a munka, főzés, és a többi dolog rutinszerű elvégzése – mondja Nelson. Amikor megfélemedezünk Istentől, a dolgok bonyolulttá válnak. Ilyenkor még több probléma lesz, a dolgok pedig elkezdnek szétesni.”

Nelson megáll egy pillanatra, és

egy újabb réteg nádra mutat, melyet aznap reggel fektetett le. „Ha következetesek vagyunk – mondja –, ha imádkozunk, tanulunk, böjtölünk és rendszeresen tartunk családi esteket, erősebbé válunk.” ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “diligence”; lásd még “persevere.”
2. Lásd Alma 32:41–43.
3. Lásd 1 Nefi 2:18–19; 10:17–19; Énós 1:12.
4. Lásd 1 Nefi 15:8–11; 16:28–29; Énós 1:10; Móziás 1:11; 4:6.
5. Lásd Móziás 1:16; Alma 12:9–11.
6. Lásd Móziás 1:6–7; Alma 17:2.
7. Lásd Jákób 1:19; 5:75; Moróni 9:6.

GYERMEKEKNEK

Nem aggódom a víz miatt

Joseph a perui Titicaca-tavon fekvő Apu Inti szigetről

Írta: Adam C. Olson Egyházi folyóiratok

A hétéves Joseph a víz közvetlen közelében nőtt fel. De úgy is fogalmazhatnánk, hogy a víz közepén nőtt fel: a perui Titicaca-tó hideg vizével körülvéve. Ez történik, amikor egy úszó nádakból épített szigeten élsz.

Joseph és családja az Uros néphez tartoznak, akik már évszázadok óta laknak nádból épített, úszó szigeteken a Titicaca-tavon. A tóból halásznak, a tóban fürdenek, a szigetek között pedig csónakokkal közlekednek.

Ezek alapján azt gondolnánk, hogy Joseph, mivel annyira hozzászokott a vízhez, nem nagyon izgul amiatt, hogy néhány hónap múlva majd a keresztlőmedencében fog állni, hogy megkeresztelkedhessen. Ő azonban úgy érzi magát, mint sok más gyermek is.

„Nagyon lelkes vagyok – mondja. – De izgulok amiatt, hogy majd a víz alá kell buknom.”

Mivel víz veszi őket körül, az Uros gyerekeket arra tanítják, hogy óvatosak legyenek a vízzel. Így miután Joseph mesélt szüleinek aggodalmairól, a család a családi est során beszélgetett a keresztelezésről, Joseph pedig édesapjával elgyakorolta, hogy mit kell majd tennie.

„Apukám fog megkeresztelni – mondja Joseph. – Ő segített, hogy majd ne féljek annyira.”

Joseph most szorgalmasan készül a keresztelezésére. Különösen az Elemiben próbál nagyon odafigyelni, hogy meg tudja tanulni a Hittételeket. Tudja, hogy ez majd most és a jövőben is a segítségére lesz.

„Misszióba is el fogok menni – mondja. Ahogyan Nefi is mondta, megyek és megteszem, amit az Úr parancsol” (lásd 1 Nefi 3:7). ■

JOSEPH NÉHÁNY KEDVENCE

- Nefi története arról, amikor elment a rézlemezekért (lásd 1 Nefi 3–4).
- A tizedik hittétel.
- Szeret játszani a húgával, unokahúgával és unokaöccsével (fent), akiket testvéreinek nevez.
- Szeret sült pisztrángot és krumplit enni.
- Szereti gondját viselni a bárányának.

SZAKDOLGOZATOM ÉS A MORMON KÖNYVE MEGVÉDÉSE

Egyetemista koromban részt vettem egy tanulmányi eredmény elismerési programban, melynek feltételeként a hallgatóknak egy szakdolgozatot kellett írniuk. Minden hallgató szakdolgozatát két professzornak kellett felügyelnie és jóváhagynia.

Saját dolgozatomnak a Mormon könyvében leírt háborúk kutatását és

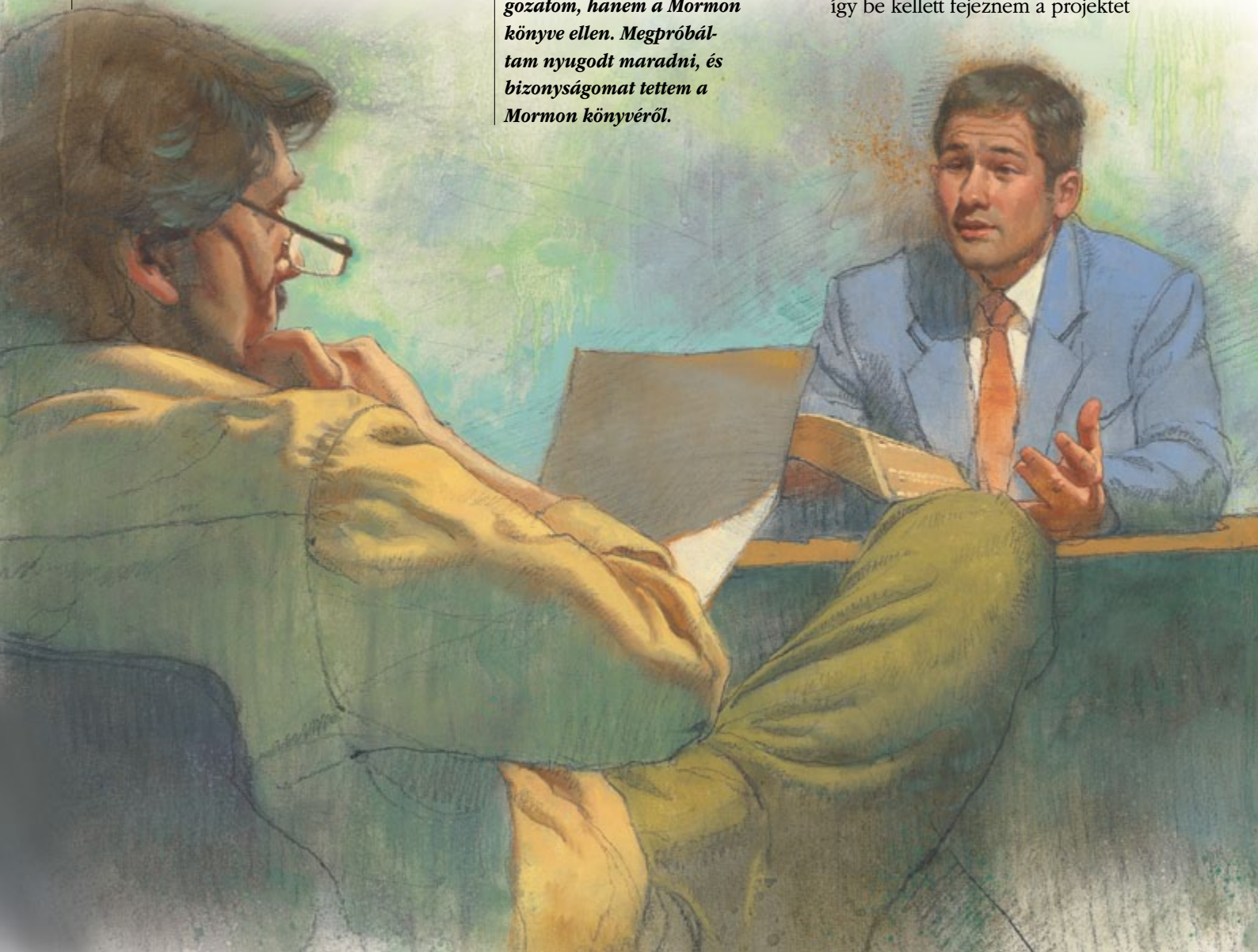
elemzését választottam. Konzultáltam az egyik professzorral az ötletemről, ő pedig elfogadta a felkérést, hogy a konzulensem legyen. Javasolt egy másik professzort is, lehetséges másodkonzulensként.

Találkoztam a második professzorral is, hogy elmagyarázzam neki

Szinte azonnal támadásba lendült, de nem a szakdolgozatom, hanem a Mormon könyve ellen. Megpróbáltam nyugodt maradni, és bizonyágomat tettem a Mormon könyvéről.

az általam választott témát. Amint megemlítettem a Mormon könyvét, viselkedése hirtelen megváltozott, és elkezdte kritizálni az egyházat. Csendben végighallgattam, majd amikor befejezte, röviden elmagyaráztam neki, hogy szerintem kissé félreértelmezte a hitvallásunkat. Nem tűnt meggyőzöttnek, azonban meglepetésemre elfogadta a felkérést, hogy felügyelje a munkámat.

Közel egy évnyi kutatás és írás után benyújtottam a szakdolgozatom tantestületi jóváhagyásra. Még abban az évben felvettek a jogi egyetemre, így be kellett fejeznem a projektet

ahhoz, hogy lediplomázhassak és továbbhaladhassak.

Egy héten belül kaptam egy e-mailt a professzortól, aki korábban kritizálta az egyházat. Megkért, hogy menjek be az irodájába.

Amikor odaértem, megkért, hogy csukjam be az ajtót és üljek le. Szinte azonnal támadásba lendült, de nem a szakdolgozatom, hanem a Mormon könyve ellen. Megpróbáltam nyugodt maradni, és biztonyságomat tettem a Mormon könyvről.

Kissé habozva ugyan, de megkérdeztem a professzort, hogy ettől függetlenül jóváhagyná-e a dolgozatomat. Azt felelte, hogy nem.

Teljesen letörten tértem haza, és nem tudtam, mitévő legyek. E professzor jóváhagyása nélkül elúszott volna az esélyem, hogy lediplomázzak a tanulmányi elismerési programban, és elkezdhessem a jogi egyetemem. Imádkoztam, hogy valahogy minden a helyére kerüljön.

Amikor elmagyaráztam a helyzetet a másik professzornak, aki a dolgozatom írását felügyelte, azt tanácsolta nekem, hogy másnap újra látogassak el a másik professzorhoz, és adjak neki egy újabb esélyt arra, hogy jóváhagyja a dolgozatomat.

Másnap reggel már a professzor irodája előtt várakoztam. Ideges voltam, mivel nem tudtam, hogyan fogad majd. Amikor megérkezett, csendben kinyitotta az irodájának ajtaját, és intett, hogy menjek be. Anélkül, hogy egy szót is szólott volna, elővett egy tollat, és aláírta a szakdolgozatomat, ezzel hivatalosan is jóváhagyva azt. Nem adott magyarázatot arra, hogy miért gondolta meg magát, csak rám mosolygott, majd elköszönt.

Hálás vagyok, hogy lehetőségem volt a biztonyságomat tenni ennek a férfinak. Tudom, hogy amikor kiállunk a hitünk mellett, Mennyei Atyánk meg fog erősíteni és áldani minket. ■

Scott Macdonald, USA, California

AMIKOR ÚJRA TALÁLKOZOM A BÁTÝÁMMAL

Kislány koromban mindent megadtam volna, ha a bátyám, Juan Fernando a többi gyerekhez hasonlóan szaladgálhatott és játszhatott volna. Amikor megkérdeztem édesanyámat, hogy miért nem tud, elmondta, hogy a szülésakor oxigénhiány lépett fel nála, ami agykárosodáshoz vezetett, így soha nem lesz képes ezekre.

Bátyám az egész életét ágyhoz kötve töltötte. Mivel az egyházban nevelkedtem fel, megértettem és elfogadtam az állapotát, és tudtam, hogy milyen nagyszerű lélek lakozik benne. Mindezek ellenére fiatal szívem arra vágyott, hogy ő is olyan legyen, mint mások, bár el sem tudtam képzelni, hogy milyen lenne járni, futni vagy beszélni látni.

Aggódtam, hogy ki fog gondoskodni róla, ha a család többi tagja ölelte hal meg. Teljes szívemből imádkoztam Mennyei Atyánkhoz, hogy egyikünket se vegye magához Juan Fernando előtt. Tudtam, hogy válaszolni fog az imáimra.

Bátyám 16 éves korában hunyt el egy hideg, téli délutánon, mellyel hatalmas úrt hagyott a családjunkban.

Szomorúságot, de ugyanakkor reményt is éreztünk. Néhány nappal a halála után elalvás előtt épp ő járt az eszemben, majd egy csodálatos álmom volt.

Álmomban sétáltam, de felhők homályosították el a látásomat. Láttam valamit a távolban, így lassan elkezdtem felé sétálni. Amint közelebb értem, láttam hogy egy gyönyörű virágokkal teli szekér volt az. Míg gyönyörködtem bennük, észrevettem egy jóképű fiatal férfit, aki fehér ruhába öltözve állt a szekér mellett. Megálltam egy pillanatra, megpróbáltam felismerni őt, majd rájöttem, hogy ő a bátyám. Nagyon boldog voltam, hogy láthatom. Beszélt hozzám, én pedig meg akartam ölelni és puszilni. Aztán felébredtem.

Nagyon hálás voltam, hogy hallhattam a hangját és egészségesnek láthattam őt. Csupán elképzelni tudom milyen lesz majd az a pillanat, amikor újra találkozunk. Biztos vagyok benne, hogy megöleljük és megcsókoljuk egymást, szerető szavak hangzanak majd el – mindez pedig Jézus Krisztus engesztelésének lesz köszönhető. A Szabadító által mindannyian fel fogunk támadni, és újra egyesülni fogunk a családjunkkal, és soha többé el nem válunk majd.

Amulek szavai jutnak az eszembe: „A lélek és a test újra egyesül annak tökéletes formájában; a végtagok és az ízületek is visszaállítatnak a saját testükhöz” (Alma 11:43).

Hálás vagyok Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáért, mely békét hoz a lelkembe. Tudom, hogy egy nap majd újra fogom látni a bátyámat. ■
María Isabel Parra de Uribe, Mexikó

PIONÍR NAPJAIM CALGARYBAN

1947-ben születtem egy észak-angliai kisvárosban. 15 éves koromban a barátaim beutattak a misszionáriusoknak, majd csatlakoztam az egyházhoz. A családom azonban nem követett ebben.

Amikor az egyház korai pionírjairól tanultam, kissé becsapva éreztem magam, mivel nekem nem voltak olyan őseim, akik átkeltek a síkságon. Ahogyan azonban fejlődtem az evangéliumban, ezek az érzéseim megváltoztak.

Megértettem, hogy azok a korai pionírok taposták ki az utat a hozzám hasonló embereknek, hogy csatlakozhassanak az egyházhoz. A két misszionárius, aki megismertette velem az evangéliumot, e pionírok leszármazottja volt, szóval elég sokkal tartozom a pioníroknak. Úgy éreztem, különleges kötelék van közöttünk.

Arra is rájöttem, hogy *valóban* rendelkezem egy nagylelkű, keményen dolgozó nép örökségével, akik azért hoztak áldozatokat, azért dolgoztak, sőt, harcoltak is, hogy nekem meglegyenek mindazok a dolgok, melyekkel ők sosem rendelkeztek, és biztosítsák számomra azt a szabadságot, melyet ma is élvezhetek. Szüleim nem csatlakoztak az egyházhoz, azonban jó értékrendek és alapelvek szerint neveltek, ami előkészített engem az evangélium befogadására.

Végül megtanultam, hogy sokféle pionír létezik. A családomban én vagyok az első generáció, aki egyháztag. Családom nem nagyon örült a döntésemnek, hogy megkeresztelkedjek,

ami miatt nehéz volt eljárnom az egyházi gyűlésekre. Kis gyülekezetünk küszködött a kevés egyháztag, különösképpen pedig a kevés papságviselő miatt. Végül világossá vált, hogy a misszió be is fogja zárni a gyülekezetünket.

Ennek eredményeként úgy döntöttem, hogy Kanadába költözök, ami életem egyik legnehezebb döntése volt. Még szinte gyerek voltam, és nagyon szerettem a szüleimet, ahogyan ők is engem, de a bizonyúságomat kockáztattam volna, ha egy olyan helyen maradok, ahol nem tudok eljárni az egyházba. Még mindig emlékszem távozásom estéjére, amikor édesapám a vonat mellett szaladva csókokat dobott nekem, míg édesanyám csak nézte, ahogy távolodom. Majd meg szakadt a szívem, de tudtam, hogy el kell mennem.

1967 májusában, anyák napján érkeztem az Alberta tartománybeli Calgaryba. Elmentem istentiszteletre azokkal az egyháztagokkal, akiknél laktam, és az egész gyűlés alatt csak sírtam. Emlékszem, hogy könnyes arccal írtam szüleimnek a leveleimet, melyekben elmondtam nekik, hogy szeretem Kanadát, de Anglia és a családom is nagyon hiányzik.

Küszködtem, hogy megszokjam az új életemet. Honvágyat, magányt és csalódásokat éltem át, de hű maradtam az evangéliumhoz. Részt vettem minden egyházi gyűlésen, és elfogadtam minden elhívást. Azok voltak az én pionír napjaim.

Idővel aztán találkoztam a leendő

Még mindig emlékszem távozásom estéjére, amikor édesapám a vonat mellett szaladva csókokat dobott nekem, míg édesanyám csak nézte, ahogy távolodom. Majd meg szakadt a szívem, de tudtam, hogy el kell mennem.

férfjammal. Az Albertai Cardston templomban kötöttünk örökkévaló házasságot, majd három gyermeket neveltünk fel az egyházban.

Minden egyes alkalommal, amikor visszatérek Angliába, előttenek megtérésem emlékei, és csak hatalmas hálát érzek az áldásaimért. Hol is lennék ma, ha nem lettem volna elég bátor meghozni azt a nehéz döntést, és követni a Lélek sugalmazását?

Örökké hálás leszek a korai pionírokért, egyháztagoknak és nem egyháztagoknak egyaránt, akik kitaposták számomra és mások számára az ösvényt, hogy hallhassák az evangéliumot. Ezek az előttem élt emberek biztosították számomra a lehetőséget és bátorságot, hogy egy újkori pionír lehessenek. ■

Lorraine Gilmour, Kanada, Ontario

KÉT VÁROS ÉS GYENGÉD IRGALMASSÁG

Az illinois-i Nauvoo-hoz hasonlóan a Mississippi állambeli Natchez is egy magas szirten áll, mely a Mississippi-folyóra néz. Az Angliából érkező korai utolsó napi szentek gyakran keltek át Natchezen, miközben New Orleansból Nauvooba tartottak a folyón. Sőt, 1844-ben egy csapat útonálló felgyújtott egy Natchez kikötőjében állomásozó hajót, melyen utolsó napi szentek utaztak.

Amikor megérkeztem Natchezbe, hogy elfogadjak egy állásajánlatot az Amerikai Parkőr Szolgálatnál, kétségek és félelmek kezdtek gyötörni. Otthagytam mindent, ami számomra Utah államban oly kényelmes és ismerős volt, így amikor beköltöztem lakhelyemre ebben a látszólag ismeretlen városban, egyedül és elveszetteknek éreztem magam.

Kiképzésem első napján a vezető parkőr átkalauzolt a park polgárháború-korabeli kúriáján, és bemutatta, milyen idegenvezetést kell majd hamarosan tartanom ott. Én már az első emelet felfedezése után is alig emlékeztem a részletekre. A francia rokokó stílusú bútorok, az angol porcelánok és a gazdag délies díszítések teljesen

Miközben egy hatalmas lépcsőn haladtunk felfelé, egy városképet ábrázoló olajfestményre lettem figyelmes. Vajon a kép tényleg azt ábrázolta, amit gondoltam?

felemésztettek. Amikor ráeszméltem, hogy még a második emeletet nem is láttuk, frusztrációval kevert honvágyt vett erőt rajtam.

Miközben egy hatalmas lépcsőn haladtunk felfelé, egy városképet ábrázoló olajfestményre lettem figyelmes. Azelőtt még soha nem láttam ezt a képet, de valahogy mégis ismerősnek hatott. Tekintetem a képen egy hatalmas épület felé fordult, mely a város magas partvidékén állt, és felismertem a város körül kanyargó folyót is. Vajon tényleg az volt, amire gondoltam?

Megkérdeztem, hogy a festmény Nauvoot ábrázolja-e. A felettesem meglepődött a kérdésemre, majd igennel válaszolt. Később megtudtam,

hogy a festményt a ház egy későbbi tulajdonosa vásárolta, mivel feltehetőleg még a 19. század közepén készült, a folyó ábrázolása pedig nagyon hasonlított a natchezi látképre.

Az üldöztetések közepette a Natchezen áthaladó szentek minden bizonnyal hatalmas megkönnyebülést és hálát érezhettek, amikor végül megérkeztek Nauvooba. Én is hasonló megnyugvást éreztem, amikor a natchezi villában megláttam a Nauvoot ábrázoló festményt. A festményt látva tudtam, hogy Mennyei Atyánk tudatában volt a helyzetemnek, és megáldott a honvágy, a félelem és a kétségek legyőzéséhez szükséges erővel. Tudtam, hogy a Nauvoot ábrázoló festmény az Úr gyengéd könyörületét testesítette meg. ■

Tiffany Taylor Bowles, USA, Illinois

Indulj el!

Írta: Von G. Keetch elder

területi hetvenes, Utah Salt Lake City Terület

Történetem egy csapat ejtőernyős tűzoltóról szól. E bátor férfiak és nők ejtőernyőn ereszkedve felülről lefelé harcolnak az erdőtüzekkel, míg mások letről próbálják eloltani azokat.

Egyszer egy különösen hatalmas erdőtüz során egy tapasztalt ejtőernyős osztag gyűlt össze eligazításra, mielőtt felszálltak volna a repülőre. A diszpécser – egy bölcs és tapasztalt tűzoltó – elmondta nekik, hogy mivel a helyzet igen gyorsan változik, nem tud túl sok konkrét utasítást adni nekik. Ezért arra kérte őket, hogy vegyék fel vele a kapcsolatot, amint megérkeztek a lángoló terület felett fekvő sziklaszirtre. Csak ezt követően fogja majd őket utasítani, hogy merre kezdjék el az oltást.

Az ejtőernyős lánglovagok felszálltak a repülőjükkel, onnan leereszkedtek a tomboló lángok feletti sziklaszirtre, majd felkészítették magukat a harcra. Miközben felülről szemlélték a tüzet, mintegy fél tucat ösvényt is láttak, ahol elkezdhetnének dolgozni.

A megállapodásuk szerint, az osztag vezetője elővette a rádiót, ráhangolta a megfelelő frekvenciára, majd hívta a diszpécser, hogy további utasításokat kérjen arra vonatkozólag, hogy merre induljanak el. A rádióból

A szikla szélén való üldögélés során biztos, hogy nem követünk el hibákat, de haladni sem fogunk.

azonban csak sisterségés hallatszott. A diszpécser egyáltalán nem hallották.

Feltételezve, hogy munkatársuk biztosan más feladatokkal van elfoglalva, az ejtőernyősök úgy döntöttek, hogy várnak 10 percet, majd újra megpróbálják a kapcsolatfelvételt. A második hívás is hasonló eredménnyel zárult – az utasítások helyett csak sisterségés hallatszott.

A tűzoltók tanakodni kezdtek egymással. Még mindig számos ösvényt láttak, mely a helyről egy megfelelő helyre vezetné őket, de továbbra is aggódtak, hogy nem kaptak semmilyen utasítást a diszpécserrel. Attól tartottak, hogy ha elindulnak a számkra legjobbnak tűnő ösvényen, akkor lehet, hogy pont olyan irányba fognak haladni, ami a diszpécser utasításaival ellentétes lesz, és majd vissza kell fordulniuk.

Így hát úgy döntöttek, hogy tovább várnak a szikla szélén. Tizenöt perccel később újra próbálkoztak a kapcsolatfelvétellel, de továbbra sem jártak sikerrel. Levették hátizsájkjukat,

és kerestek egy helyet, ahova leülhettek. A fél órából egy óra lett, az egy órából pedig kettő. Közben folyamatosan próbálták elérni a diszpécser. Azonban a korábbi próbálkozásokhoz hasonlóan csak sisterségést hallottak.

A tűzoltók úgy döntöttek, hogy megebédelnek. Utána, mivel még mindig nem tudták elérni a diszpécser, ledőltek hátizsákaikra és szundítottak egyet. Igen frusztráltak voltak. Úgy gondolták, ha a diszpécser venné a fáradságot, hogy eligazítsa őket, akkor boldogan követnék az utasításait, és elkezdenének harcolni a tüzzel. Azonban úgy tűnt, hogy a diszpécser nem foglalkozott velük, talán másokkal volt elfoglalva. Ők pedig úgy döntöttek, hogy addig egy tapodtat sem mozdulnak, amíg konkrét utasítást nem kapnak tőle. Hiszen tulajdonképpen ezt az utasítást kapták a felszállás előtt.

Hét órával az után, hogy az ejtőernyősök megérkeztek a sziklaszirtre, a hegynek egy másik részén harcoló

csoport elcsigázott osztagparancsnoka jött fel a hegyre, ahol rátalált az ejtőernyősökre. Teljesen ledöbbsent. A vezetőjükhöz közeledve ezt kérdezte tőlük: „Mit henyéltek itt a szikla szélén? Nagy szükségünk lett volna a segítségetekre. A tűz majdnem továbbterjedt, mivel nem volt segítségünk, hogy megfékezzük. Mindez idő alatt ti meg csak itt pihentetek a szikla szélén?”

Az ejtőernyősök vezetője elmagyarázta a kínos helyzetet a parancsnoknak. Azt ígérték nekik, hogy majd további utasításokat fognak kapni a diszpécstől. Tűkön ülve várták az utasításokat, hogy elkezdhessenek dolgozni, a diszpécser azonban rájuk sem hederített, még a hívásukra sem válaszolt. Az igaz ugyan, hogy számos ösvényt is láttak, mely a tűzhöz vezetett, de félték, nehogy a rossz úton induljanak el. Így úgy döntöttek, hogy megvárják, amíg megérkezik a pontos utasítás a diszpécstől, ahogy ígérte.

A parancsnok kinyújtotta a kezét és elvette az ejtőernyősök által használt adó-vevőt. Ezután elindult a tűz felé vezető egyik ösvényen, majd úgy 50 méter után megállt, és kipróbálta az adó-vevőt. A diszpécser hangja tisztán és érthetően hallatszott. A parancsnok azután visszasétált a szikla tetejére, és egy másik ösvényen is megtett 50 métert. Ott is megállt, és hívta a diszpécst. A diszpécser hangja újra tisztán hallatszott.

A parancsnok ezután visszatért az ejtőernyősökhöz és az adó-vevőt a vezetőjükhöz hajítva ennyit mondott: „Leárnyékolt területen vagytok. Csak annyit kellett volna tennetek,

A legjobb és legvilágosabb útmutatás nem akkor fog jönni, amikor csak várjuk, hogy Mennyei Atyánk segítséget és útbaigazítást küldjön, hanem amikor buzgón és teljes erőnkkel látunk hozzá a feladataink elvégzéséhez.

hogy elindultok az egyik ösvényen, és a diszpécser könnyedén képes lett volna megadni az útvonalat, és pontosan odavezetni benneteket, ahol szükségünk lett volna rátok. Ehelyett ti csak itt lazítottatok, és teljesen használhatatlanok voltatok számunkra.”

Gyakran, amikor lelki útmutatásra van szükségünk kísértést érzünk, hogy az ejtőernyős tűzoltókhoz hasonlóan tegyünk. Ismeretlen területen találjuk magunkat. Számos lehetséges utat is látunk, de nem tudjuk biztosan, hogy melyiken is induljunk el. Ígéretet kaptunk arra, hogy majd sugalmazást kapunk Mennyei Atyánktól. Az azonban nem mindig azonnal érkezik. Erre frusztráltak leszünk, és úgy döntünk, hogy egyszerűen csak ülünk és várunk, amíg az ígért útmutatás megérkezik. Egyre csak várunk és várunk, azon tűnődve, hogy a mennyei diszpécser miért nem segít minket az úton.

Amikor így teszünk, a kinyilatkoztatás egyik igen fontos tantételét hagyjuk figyelmen kívül. Mennyei Atyánk elvárja tőlünk, hogy használjuk a saját intelligenciánkat, képességünket és tapasztalatunkat, hogy elinduljunk az úton. Amint elindultunk a kiválasztott úton, már sokkal jobb helyzetben leszünk ahhoz, hogy útbaigazítást kapjunk Tőle. Ha azonban egyszerűen csak lehuppanunk a szikla szélére és a hátizsákunkra dőlve várunk, amíg Ő utasításokat nem ad nekünk, felmerül a veszélye annak, hogy leárnyékolt területen leszünk.

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke ezt tanította:

„Elvárják tőlünk, hogy használjuk a már birtokunkban lévő világosságot és tudást az életünkben felmerülő problémák megoldására. Nem szabadna, hogy kinyilatkoztatásra legyen szükségünk ahhoz, hogy elvégezzük

a feladatunkat, hiszen azt már megmondták nekünk a szentírásokban; azt sem várhatjuk el, hogy kinyilatkoztatás váltsa fel azt a lelki vagy földi intelligenciát, melyet már elnyertünk – csupán azt, hogy kibővítsé azt. Megszokott, mindennapos módon folytassátok az életeteket, követve azokat a rutinokat, szabályokat és előírásokat, melyek az életet irányítják.

A szabályok, előírások és parancsolatok értékes védelmet nyújtanak. Amennyiben kinyilatkoztatott utasításra lesz szükségünk utunk módosítására, az várni fog bennünket azon a ponton, ahol szükségünk lesz rá.”¹

Bizonyságomat teszem arról, hogy a legjobb és legvilágosabb útmutatás nem akkor fog jönni, amikor csak várjuk, hogy Mennyei Atyánk segítséget és útbaigazítást küldjön, hanem amikor buzgón és teljes erőnkkel hozzálátunk a feladataink elvégzéséhez. Azoknak, akik az életükben az Úr útmutatására várnak, és segítségre van szükségük egy fontos döntésben vagy kérdéssel kapcsolatban, a következő kihívást adom: Imádságos lélekkel és gondosan használjátok saját intelligenciátokat és forrásaitokat, hogy kiválasszatok egy számotokra leginkább megfelelőnek tűnő utat. Azután pedig buzgón induljatok el ezen az úton (lásd T&S 58:26–28). Amikor útvonal-igazításra van szükség, Ő ott lesz, hogy segítsen és vezessen benneteket. ■

JEGYZET

1. Boyd K. Packer: A lelki tudásra való törekvés. *Liahóna*, 2007. jan. 16.

KIS DOLGOK ÁLTAL

Írta: Laurel Teuscher

Azt hittem, minden rendben van. Voltam misszióban, kijártam a főiskolát, jó állást szereztem, végül pedig beköltöztem egyedül egy lakásba. Minden vasárnap eljártam istentiszteletre, néha pedig még az egyéb tevékenységekre is. Sok házas és egyedülálló barátom volt, és hirtelen több időm maradt az olvasásra, ami gyerekkoromban is az egyik kedvenc időtöltésem volt. De mindezek mellett is kissé elveszettnek éreztem magam.

Alma 37. fejezetében Alma fiának, Hélamánnak adott tanácsáról olvashatunk. A 41–42-es versekben Alma Lehi családjáról és a liahónáról beszél. Elmagyarázza, hogy a liahóna nem működött, amikor „restek voltak, és elfelejtették gyakorolni a hitüket és a szorgalmukat”, és hogy „nem haladtak az útjukon; ezért vesztettek a vadonban, vagyis nem haladtak egyenes úton”. E versek olvasásakor rájöttem, hogy én sem haladok előre. Nem gyakoroltam a hitemet, és életem egy területén sem voltam szorgalmas. Már nem munkálkodtam semmilyen célért. Egyszerűen csak vártam, hogy valami történjen.

Nem volt egy olyan konkrét pillanat sem, amikor készítettem volna egy listát, melyre leírtam volna, hogy mi mindenben kellene változtatnom. Ezek a változások inkább apránként jöttek. Először is, elkezdtem

korábban felkelni, hogy kocogni menjek, vagy valami mással edzek egy kicsit. A következő az volt, hogy elkezdtem olyan iskolai programokat keresni, melyek hasznomra lehetnek a munkámban, vagy abban, hogy egy másikat szerezzek. Találtam is egy ilyen programot, majd elkezdtem felkészülni a jelentkezéshez szükséges felvételi vizsgákra. A szentírás-tanulmányozás és ima vált a legfontosabbá a számomra, és megpróbáltam mindennap időt tölteni azzal, hogy lakmározzak Krisztus szavain, és hogy a Lélek társaságára törekedjek. Külön erőfeszítéseket tettem annak érdekében is, hogy jobban részt vegyek az egyházközség életében is – még akkor is, ha a saját szabadidőm rovására ment.

Miután elkezdtem megtenni ezeket az apró változásokat, boldogabbnak kezdtem érezni magam. Most már érzem, hogy fejlődöm, Mennyei Atyám pedig új kihívásokat ad nekem. E kihívásokkal pedig reménnyel, és nem félelemmel vagy csüggedéssel nézek szembe. Megtámultam, hogy amikor abbahagyjuk hitünk gyakorlását és elindulunk egy irányba, Mennyei Atyánk nem tud segíteni a fejlődésünkben, és nem fogjuk elérni úticélunkat. Nagyon hálás vagyok azokért a kis változásokért az életemben, melyek segítettek egy új útirány kitűzésében. ■

Térjünk a **lényegre!**

Miért kell teljesen a víz alá merülni, amikor megkeresztelkedünk?

Lehet, hogy voltál már olyan keresztelőn, amikor a megkeresztelt személynél kétszer kellett elvégezni a szertartást, mivel az első alkalommal nem teljesen merült a víz alá. Mivel a keresztelés egy szabadító szertartás, nagyon fontos,

hogy pontosan és helyesen végezzük el azt.

A keresztelkedés egy jelképes cselekedet. A halált, eltemetést és feltámadást jelképezi, és kizárólag alámerítéssel lehet elvégezni. A víz alá merülés Jézus Krisztus halálát és temetését jelképezi, valamint saját, természetes énünk halálát is (lásd Rómabeliek 6:3–6). Amikor kiemelnek bennünket a vízből, az Jézus Krisztus feltámadását, valamint azt jelképezi, hogy az Ő szövetséges tanítványaiként születünk újjá. A keresztelőmedencénél álló két tanú figyel, hogy a megkeresztelt személyt teljesen alámerítik-e, ami a teljes újjászületést jelképezi.

Amikor megkeresztelkedünk, Szabadítónk példáját követjük, aki a Jordánban keresztelkedett meg teljes alámerítéssel (lásd Máté 3:13–17). Mennyei Atyánk arra vágyik, hogy minden egyes gyermeke megtisztuljon a bűnétől, hogy majd újra Vele élhessen. Az alámerítéssel történő keresztelkedés, ahogyan azt Krisztus is tette, elengedhetetlen részét képezi az Ő mennyei tervének. ■

A Szentlélek állandó társunk kellene, hogy legyen, de nem vagyok benne biztos, hogy állandóan érezem-e a Lelket. Valami baj van velem?

Ha érdemes vagy rá, de mégsem érzed mindig a Lelket, lehet, hogy még mindig tanulod, miként tudd felismerni a Vigasztalót, és reagálni az útmutatására. David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította: „Még amikor hithűségre és engedelmessegre is törekszünk, vannak olyan időszakok, amikor a Lélek útmutatása, megerősítése és békéje nem ismerhető fel azonnal az életünkben” (Hogy Lelke mindig velünk legyen. *Liahóna*, 2006. máj. 29.).

Ha nem tudod, hogy veled van-e a Szentlélek, állj meg egy pillanatra, és figyelj! Lehet, hogy a Lélek hatását egy csendes,

békés megerősítés formájában fogod érezni. Próbáld meg felismerni a halk és szelíd hangot, amikor olyan dolgokat teszel, melyek meghívják a Lelket, mint például az imádkozás, szentírás-tanulmányozás vagy az úrvacsorai gyűlésen való részvétel. Amikor reagálsz a jelzésekre, és gyakorlod, hogy miként tudsz a Lélekre figyelni, fejlődni fog azon képességed, hogy fel tudd ismerni ezeket a csendes, finom érzéseket.

Érdemesen kell élned, hogy a Lélek veled lehessen (lásd Móziás 2:36). Ha az életedben nem érzed a Lélek befolyását, az egy figyelmeztető jel lehet arra, hogy bűnbánatot kell tartanod, és újra kell értékelned a fontossági sorrendjeidet. Az életedbe a Lelket őszinte bűnbánat, ima, szentírás-tanulmányozás, valamint más felemelő tevékenységek által tudod meghívni. ■

Az egyház minden videojátékot ellenez, vagy csak az erőszakosabbakat?

Sok tiszta, kihívásokkal teli, szórakoztató videojáték van, néhány csoportosan játszható játék pedig remek társasági tevékenységet jelenthet. Az egyház nem ellenzi a videojátékokat, a fiataljainkat azonban arra buzdítjuk, hogy okosan válasszák meg

játékaikat, és azt, hogy mennyi időt töltenek velük. Azt a parancsolatot kaptuk, hogy időnket bölcsen használjuk (lásd T&Sz 60:13). Csak azért, mert valami tiszta és szórakoztató, még nem jelenti azt, hogy érdemes foglalkozni vele.

M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja így magyarázta: „Sátán egyik módszere, hogy... lelki erőnket csökkentse az, hogy arra ösztönöz benneteket, időtök nagy részét fordítsátok olyan dolgokra, amelyek kevésbé számítanak. Arról beszélek, hogy valaki órákon keresztül televíziót vagy filmeket néz, éjjel-nappal videojátékokkal játszik, [vagy] az internetet böngészi” (“Be Strong in the Lord,” *Ensign*, July 2004, 13).

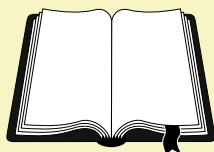
Helyénvaló az, ha időd egy részét olyan videojátékokkal töltöd, melyek megfelelnek a *Fiatalság erősségéért* füzetben található médiákkal kapcsolatos normáknak. Legyél azonban hajlandó letenni a távirányítót, kikapcsolni a számítógépet, majd valami más dologgal foglalkozni. Ne hagyd, hogy a videojátékok távol tartsanak az olyan teljes értékű tevékenységektől, mint a mozgás, az evangélium tanulmányozása, a házi feladatok megírása, vagy a családdal együtt töltött idő. ■

PLETYKA

NE ADD TOVÁBB!

A mi helyünk

A KEDVENC SZENTÍRÁSOM

2 Nefi 2:11

Ez a vers mindig is útmutatást és sugalmazást adott, amikor kétség vagy csüggedés gyötört, vagy amikor nehéz helyzetben találtam magam. Azóta a kedvenc részem, amióta feltettem a kérdést, hogy miért kell ellentéteknek lennie. Miért kell ellentmondásnak lennie?

Miért nem lehet az élet egyszerűen csak boldog, könnyű és jó?

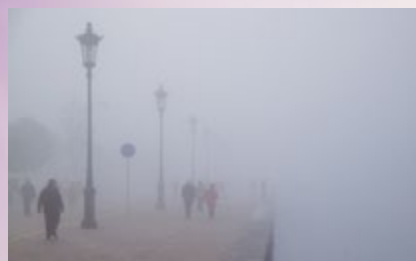
Miért létezik egyáltalán a rossz?

Ez a vers segített megértenem az életet és annak összetettségét. Segített jobban méltányolnom az élet értelmét. Általa felismertem az ellentétek célját, és hogy ezért hálásnak kell lennem. Nélkülük ugyanis nem ismernénk az élet valódi lényegét és szépségét. Ellentétek nélkül nem tudnánk, hogyan szeressünk, hogyan legyünk boldogok, vagy hogyan boldoguljunk. Megtanultam szeretni az életet, elfogadni olyannak, amilyen, és hogy bízzak az Úrban, mivel az Ő bölcsessége megkérdőjelezhetetlen.

Sheena P., Fülöp-szigetek

„**M**indannyiunknak azt tanácsolom, hogy tekintsünk az Úr világítótornyára! Nincs olyan sűrű köd, olyan sötét éjszaka, olyan erős szél, és annyira elveszett hajós, akit ne menthetne meg annak jelzőfénye. Jelet ad az élet viharain át. Az Úr világítótornya könnyen felismerhető és soha meg nem szűnő jeleket küld.”

Thomas S. Monson elnök: Zárszó. *Liahóna*, 2010. máj. 113.

Ezt a fényképet a görögországi Thessalonikában készítettem. A Lehi álmában leírt sötét ködre emlékeztet (lásd 1 Nefi 8:22–24).

Kevin K., Németország

A történeteidet, a fényképedet, illetve a hozzászólásaidat küldd el e-mailben a liahona@ldschurch.org címre. Add meg teljes neved, egyházközséged vagy gyülekezeted, cöveked vagy kerületed nevét, valamint az egyik szülőd engedélyét (e-mailben is lehet). A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

HOGYAN LEGYENEK TISZTA GONDOLATAINK

Bár a rossz gondolatok folyamatosan kopogtatnak az ajtónkon, nem szabad behívniuk és helyet kínálnunk őket. Akkor a legjobb megvédeni magunkat a kísértésekkel szemben, amikor a gondolat elkezd formát ölteni: irtsd ki a magját, így a növény soha nem fog kinőni.

Amikor ilyen helyzetben találok magam, elkezdem az egyik kedvenc himnuszomat énekelni, és igyekszem magam elé képzelni Jézust, míg képes nem leszek ellenállni a kísértésnek. Ha kitartóan ellenállunk a rossz gondolatoknak, akkor azok elhagynak bennünket.

Jorge G., Venezuela

VÁLASZ A NYOLCADIK VERSBŐL

*Joseph Smith a választát a Jakab 1:5-ben találta meg.
Én néhány verssel arrébb találtam meg a sajátomat.*

Írta: Angelica Nelson

Este 11 óra volt, és éppen a hálszobámban voltam, miután az estét néhány középiskolai barátommal töltöttem egy szórakozóhelyen. Tudtam, hogy azon az estén nem a legjobb döntéseket hoztam. „De – bizonygattam magamnak – nem is a legrosszabbakat.”

Nyugalanságomban elővettem az egyik házi feladatomat. Annyira fáradt voltam, hogy gyorsan túl akartam lenni rajta, hogy végre lefeküdhessek. „Még szentírást is kellene olvasnom, de szerintem ma este kihagyom” – gondoltam.

Hirtelen minden velem szembeni elvárás az eszembe jutott. Olvassam a szentírásaimat, vegyek részt a kora reggeli ifjúsági hitoktatáson, járjak el az egyházba és a tevékenységekre, szerezzek jó jegyeket, vegyek részt iskolán kívüli tevékenységeken, szerezzek egy rész munkaidős állást... A lista egyre csak nőtt.

Életem minden területén hatalmas nyomást éreztem, különösen, mivel én voltam az egyetlen utolsó napi szent nő a középiskolámban. Újra és újra emlékeztettem magamat arra, hogy lehet, hogy én vagyok az egyetlen olyan utolsó napi szent nő, akivel a kortársaim valaha is találkoznak, így jó példának kell lennem. Mégis tudtam, hogy kezdem lazábban venni a dolgokat.

„Bárcsak olyan gondtalan lennék, mint a barátaim” – gondoltam. Arra is vágytam, hogy ne érezzem magam olyan szörnyen, amikor elmegyek egy buliba vagy egy rossz szót szólok, de az igazság az, hogy mégis így éreztem magam. Fizikailag megbetegítettem, amikor olyan döntéseket hoztam, melyekről tudtam, hogy nem helyesek. Mindezek ellenére azonban valamilyen módon továbbra is meghoztam ezeket a döntéseket.

Mire befejeztem a házi feladatomat, már majdnem éjfél volt. Tudtam, hogy öt óra múlva megszólal az ébresztőtű. Fel kell majd kelnem, el kell magam vonszolnom az ifjúsági hitoktatásra, és meg kell próbálnom még egy napot átvészelnem az iskolában.

Aztán egy gondolat elkezdett motoszkálni a fejemben. Nem kell minden szabálynak engedelmessé válnom. Ha nem akarok, nem kell többé járnom az egyházba, a hitoktatásra vagy a közös tevékenységekre. Csak azért, mert a szüleim járnak, nem jelenti azt, hogy nekem is kell.

Annyira felszabadító gondolat volt! Bemásztam az ágyba, és már majdnem elaludtam, amikor egy erős ösztönzést éreztem, hogy szentírást olvassak. „Nem – gondoltam –, végezttem.”

Aztán újra éreztem. Ez alkalommal ezt gondoltam: „Talán most utoljára.”

Abban az évben a hitoktatáson az Újszövetséget tanultuk. Odalapoztam, ahol a könyvjelzőm is volt, Jakab 1. fejezetéhez. Ez volt az a fejezet, melyet Joseph Smith is olvasott, és amely arra készítette, hogy a Szent Ligetben kiöntse szívét Mennyei Atyánknak. „Milyen ironikus” – gondoltam. Elkezdtem olvasni.

Az 5. vers ismerős volt számomra: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége...” Most azonban a 8. vers keltette fel a figyelmemet. Ez állt benne: „A kétszívű, a[z] minden útjában állhatatlan ember.” Teljesen lemerevedtem. Újra elolvastam.

Én is kétszívű voltam. Utolsó napi szentnek tartottam magam, a cselekedeteim azonban kezdtek másról tanúskodni. Ha pedig így folytatom, mindegy milyen utat is választok, állhatatlanná, vagyis bizonytalaná és boldogtalaná válok.

Tudnom kellett, hogy igaz-e az evangélium! Tudnom kellett, hogy megéri-e minden reggel 5 órakor felkelni, hogy az evangéliumot tanulmányozzam! Tudnom kellett, hogy annak ellenére, hogy időnként kinevettek, az életemet valóban megpróbáltam-e a tőlem telhető legjobban élni, mivel

valóban ez hozza a legtöbb boldogságot és örömet az életembe!

Ekkor már majdnem hajnali 1 óra volt, én azonban letérdeltem az ágyam mellé, és kiöntöttem szívemet Mennyei Atyám előtt. Arra kértem, segítsen nekem tudni, hogy mi a helyes, hogy melyik utat válasszam, és hogy kézen fogva vezessen és szabadítson meg a zavaros érzéseimtől.

Egy egyszerű, világos és békés gondolat jutott eszembe: „Már tudod mindezt.” És így is volt.

Felkeltem, lekapcsoltam a villanyt, majd aludni mentem. Négy órával később megszólalt az ébresztőórám, én pedig álmosan kikapcsoltam. Egy perccel később már fenn voltam, és készülődtem egy újabb napra, melynek a kora reggeli hitoktatás is részét képezte.

Sok év eltelt e csodálatos éjféli élményem óta. A bizonyosságom azóta is egyre növekszik. Időnként erősebb, mint máskor, a különbség azonban az, hogy mindezt tudom, és soha sem néztem vissza. ■

Írta: Thomas S.
Monson elnök

BECSES PIONÍR ÖRÖKSÉGÜNK

Mindannyian sokat tanulhatunk pionír elődeinktől, akik határozott bátorsággal és az élő Istenbe vetett maradandó hittel néztek szembe a küszködéssel és a szívfájdalommal.

A pionírok szenvedése

„A történészek azt a Brigham Young által 1847-ben szervezett és vezetett első vándorlást az Egyesült Államok egyik nagy hőstörténetének tekintik. Több száz mormon pionír szenvedett és halt meg betegségek, az időjárás viszontagságai vagy éhezés miatt. Voltak olyanok, akik szekerek és csapatok hiányában, kézikocsikat húzva és tolvá, közel 2100 kilométert gyalogoltak a síkságokon és hegyeken át.”¹

Inspiráló hit

„Mindannyian sokat tanulhatunk pionír elődeinktől, akik határozott bátorsággal és az élő Istenbe vetett maradandó hittel néztek szembe a küszködéssel és a szívfájdalommal. [...] Fialatok és gyermekek is voltak azon ezrek között, akik húzták és tolvák a kézikocsikat, vagy végigjárták a pionírok útvonalát, és ott vannak ma is azok között a szentek között, akik pionírként állnak saját területükön szerte a világon. Úgy vélem, nincsen ma olyan tagja ennek az egyháznak, akit ne érintettek volna meg a korai

pionírok beszámolóit. Azoknak, akik oly sokat tettek mindenki jólétéért, egyik céljuk bizonyára az volt, hogy hitet ébresszenek. Magasztos módon érték el a céljukat.”²

Szembenézni a nehézségekkel

„Egy poros pionír napló kopott oldalain megindító szavakat olvashatunk: »Alázatos imában és hálatelt szívvel hajtottunk fejet a Mindenható Isten előtt, és szenteltük ezt a földet Neki, hogy az Ő népének lakhelyeül szolgáljon.«

A kezdetleges otthonokat egy akkori kisfiú a következőképpen írta le: »A házunkon semmiféle ablak nem volt. Ajtónk sem volt. Édesanyám egy régi takarót lógatott fel, mely az első télen ajtóként szolgált. Ez volt a hálószobánk, a társalgónk, a nappalunk és a konyhánk; mindez egy 3,5 méterszer 5 méteres területen. A mai napig nem tudom, hogyan fértünk ott el mindannyian. Emlékszem, amikor drága idős édesanyám kijelentette, egy királynő sem lehetett volna büszkébb a palotájára és boldogabb az Úr áldásai miatt, mint ő volt, amikor belépett ebbe a kuckóba.«

„Ilyenek voltak egy elmúlt kor megpróbáltatásai, nehézségei, küzdelmei és szívfájdalmai. Elszántan, bátran, és az élő Istenbe vetett szüntelen hittel néztek szembe azokkal.”³

Mai pionírok

„Tiszteljük azokat, akik elképesztő nehézségeken mentek keresztül. Magasztaljuk nevüket, és megemlékezünk áldozataikról.

De mi van a mi időnkkel? Vannak nekünk is pionír élményeink? Vajon a jövő nemzedékei a mi erőfeszítéseinkre és példáinkra is hálával fognak visszagondolni? Ti, fiatalok, igenis lehetek pionírok a bátorságban, hitben, jószívúságban és elkötelezettségben.

Megerősíthetitek egymást; képesek vagytok arra, hogy észrevegyétek a mellőzötteket. Amikor van szemetek a látásra, fületek a hallásra, szívetek az érzésre, kinyújthatjátok kezeteiket és megmenthettek másokat a korosztályotokból.”⁴

A legnagyobb pionír

„A szentírásbeli történelmet elejétől végéig átlapozva megismerjük

a legnagyobb pionírt – magát Jézus Krisztust. Születését az ősi próféták előre megjövendölték; halandó életének kezdetét egy angyal jelentette be. Élete és szolgálata átalakította a világot. [...]

Az Apostolok cselekedetei könyv egyetlen mondata mindent elárul: Jézus »széjjeljárt jót tévén, mert az Isten vala ő vele« (lásd Csel. 10:38). [...]

Küldetése, az emberek közötti szolgálata, az igazságról szóló tanításai, az irgalmas cselekedetei, az irántunk érzett megingathatatlan szeretete hálát ébresztenek bennünk, és megmelengetik a szívünket. Jézus Krisztus, a világ Szabadítója – igen, Isten Fia – volt a legnagyobb pionír, hisz előttünk járt, megmutatva mindenki számára a követendő utat. Kövessük Őt mindörökké!”⁵ ■

JEGYZETEK

1. “Come Follow Me,” *Ensign*, July 1988, 2; lásd még *Tambuli*, Nov. 1988, 2.
2. Lásd Gyermekünk tanítása. *Liahóna*, 2004. okt. 4.
3. *Ensign*, July 1988, 4; lásd még *Tambuli*, Nov. 1988, 3.
4. „Pioneers All”, *Ensign*, May 1997, 93.
5. “Led by Spiritual Pioneers,” *Liahona*, Aug. 2006, 8.

Egymás segítése

INDIÁBAN

Írta: Charles Kewish elder
és Carol Kewish nővér

idősebb misszionáriusok, Ázsia Terület

Amikor 2009 októberében súlyos viharok és tájfunok sújtották India déli részét, az Indiai Hyderabad és Bangalore Kerületekben élő fiatal férfiak és fiatal felnőttek siettek az áradások miatt bajba jutott emberek megsegítésére.

Az Indiai Hyderabad Kerület elnöke, Prasada Gudey elnök szerint „Fiatal férfaink csodálatos munkát végeztek, mely során élelmet és vizet jutattak el a rászorulóknak.” Érkeztek ugyan adományok a tartományba, a kormány azonban nem tudta eljuttatni azokat a több mint 200 menekülttáborba, a katasztrófa áldozataihoz. Egyháztagjaink a tömegből kitűnve, Mormon Segítő Kezek mellényeikben végezték a hatékony munkát, mely által ételt és vizet jutattak mindenkinek.”

A szolgálatot végző néhány fiatal férfi és fiatal felnőtt elmondta, hogy a szolgálat mekkora meglepedettséget ad, és mennyire élvezetes is lehet. ■

Jobbra: „Nagyon boldognak éreztem magam, hogy lehetőségem volt embertársaimat szolgálni. Csodálatos élményben volt részem, s közben oly sok dolgot tanultam, ugyanakkor jó volt együtt lenni a barátaimmal, miközben a szükséges ételt és felszereléseket csomagoltuk. Mások szolgálata közben a Szabadító szeretetét és békességét éreztem.” —Venus Armstrong

„Nagyon boldog vagyok, hogy segíthettem ebben a projektben. Hatalmas örömmel töltött el a tudat, hogy olyan emberek szolgálatában segíthettem, akiknek nagy szükségük volt rá. Imádkoztam, hogy ezek az emberek áldottak legyenek.” —Vishali Natta

Lent: Prabhu Kumar (a teherautón) egyike volt annak a 60 egyháztagnak, aki a Karnataka tartomány egyik menekülttáborába utazott. Takarókat, ponyvákat, valamint egyháztagok által összeállított tisztasági csomagokat szállítottak. Ezt mondta: „Igazán elképesztő élmény volt ebben az árvíz-segélyezési projektben szolgálni. Mindig is égett bennem a vágy, hogy másokat szolgáljak és segítsék. Nagyon hálás vagyok, hogy szolgálhattam. Könnyfakasztó volt látni azokat az embereket, akik mindenüket elveszítették az árvízben. Hatalmas áldás volt számomra, hogy országom népének segíthettem.”

TUDDAD?

Joseph Smith próféta azt tanította, hogy egy igaz utolsó napi szentnek „táplálnia kell az éheseket, ruháznia kell a mezíteleneket, gondoskodnia kell az özvegyekről, le kell törölnie az árvák könnyeit, meg kell vigasztalnia a szenvedőket, legyen az ebben az egyházban, vagy másikon, vagy semelyikben, bárhol is találja őket” (Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith [2007], 449). Azon vágyunk miatt, hogy segítsünk másokon, az egyház emberbaráti segítségnyújtási, valamint fejlesztési projekteket finanszíroz világszerte. 2009-ben például:

- 763 737 munkanapot dolgoztak önkéntesek az egyház jóléti létesítményeiben;
- több mint 8000 misszionárius szolgált a Jóléti Szolgálatnál;

Az egyház 1985 és 2010 között 178 országban nyújtott emberbaráti segítséget. Néhány konkrét projekt az alábbiakat foglalta magába:

- Segítségnyújtás biztosítása a Haiti, Indonézia és Chile területén történt földrengések után; a samoai szökőár, valamint fülöp-szigeteki tájfun után;
- Kanyaró elleni oltás kampányának finanszírozása Afrikában;
- 10,3 millió tisztasági, újszülött- és iskolai csomag kiküldése;
- Több mint 61 000 tonna élelmiszer; több mint 1300 tonna orvosi felszerelés; valamint több mint 89 000 tonna ruha szétosztása.

Az egyház jóléti programjával kapcsolatos programról a www.providentliving.org címen érhető el bővebb információ.

Fent: „Amikor főiskolai barátainknak meséltem a szolgálatról, nagyon örültek, hogy részt veszek benne. Elmagyaráztam nekik, hogy mit fogunk majd csinálni, és megosztottam velük néhány egyházi tantételt. Csodálatos érzéssel töltött el, hogy e projekt során segíthettem másoknak. Elismerésem az egyház szervezetének, hogy megadta nekünk ezt a szolgálati lehetőséget.” — Deepak Shalma

Jobbra: „Jó érzés volt szolgálni az árvíz-segélyezési projekt keretében. Segítettem a festésben és az ételcsomagok kiosztásában. Hatalmas áldás volt, hogy a többi papságviselő fivéremmel ott lehettem, és segíthettünk és szolgálhattuk azokat, akiknek arra oly nagy szüksége volt.” — Avinash Thomas

AMI AZ EGYIK EMBERNEK SZEMÉT, A MÁSIKNAK KINCS

*Egy könyv, melynek borítóján arany betűk díszlelegtek,
kinccsé vált egy igazságot kereső ember számára.*

Írta: Andrej Bozhenov

Egy forró, nyári napon a misszióm során, épp az oroszországi Szentpétervár utcáit róttuk a társammal, annak reményében, hogy új érdeklődőket találunk. Aznap este otthonunk közelében találkoztunk egy idősebb férfival, és elkezdtünk beszélgetni vele. Annak ellenére, hogy nem mutatott különösebb érdeklődést az evangélium iránt, mindketten úgy éreztük, hogy adnunk kell neki egy példányt a Mormon könyvéből. A könyv belső oldalára leírtuk neki szóló jókívánásainkat, bizonyosságunkat és elérhetőségünket.

Még aznap este, valamivel később, egy számunkra ismeretlen, Ilja nevű fiatal férfi járta az utcákat a fivérével. Ahogy áthaladtak az alig megvilágított aluljárón, Ilja egy földön heverő könyvre lett figyelmes, melyen megcsillantak az aranybetűk. Leguggolt, hogy közelebről is szemügyre vegye. A könyv dombornyomott arany

betűiből a következő címet olvasta ki: A Mormon könyve: Egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Felvette a földről, és haza vitte.

Másnap a társammal azon tűnődtünk, hogy hogyan tudnánk új érdeklődőket találni. A következő gondolat jutott az eszembe: „Megteszünk mindent, hogy új lehetőségekre bukkanjunk. És lám, mi az eredménye? Talán valamin változtatnunk kellene!”

A következő pillanatban megcsörrent a telefon. Felvettem a kagylót. A vonal másik végén egy hang a következőket mondta: „Egy elderrel beszélek? Megtaláltam az elvesztett könyved egy metróaluljáróban. Vissza szeretném adni.”

Azonnal a polcra pillantottam, ahol a szentírásaimat tartottam. „Nem hiszem, hogy a metró elhagytam volna a szentírásaimat. Nem, nem hagytam el a Mormon könyvémet, de a tiéd lehet, és elolvashatod” – feleltem.

A fiatalember elmondta, hogy

Iljának hívják, hogy eredetileg Orszkából származik és csak dolgozni jár Szentpétervárra.

„Szeretnék többet megtudni erről a könyvről és az egyházzadról – mondta. – Mikor tudnánk találkozni?”

Nagyon izgatott lettem, mivel nem mindennap történik meg az, hogy leendő érdeklődők hívnak telefonon, hogy megbeszéljenek egy időpontot, amikor többet megtudhatnak az egyházzról.

„Hát persze, hogy tudunk találkozni, Ilja!” – válaszoltam örömmel.

Miután találkoztunk, a beszélgetésünk alatt figyelmesen hallgattott és kérdéseket tett fel. Nagyon örültünk, hogy ennyire fogékony az evangéliumra.

A beszélgetés közben egy ponton kinyitottam Ilja saját Mormon könyvét. Amikor a nyitóoldalra lapoztam, ismerős kézírás pillantott meg – a sajátomat! Rájöttem, hogy ez az a könyv, melyet előző nap annak az idősebb férfinak adtam oda. Nyilván eldobta azt, és később Ilja rátalált.

A hála érzése töltött el azért, mert tásammal korábban úgy döntöttünk, hogy adunk egy könyvet annak az idősebb férfinak, annak ellenére, hogy nem is tudtuk, miért tesszük.

Ilja hamarosan csatlakozott az egyházhoz. Elkezdte lelkesen megosztani az evangélium üzenetét a rokonaival és a barátaival is.

Megtanultam, hogy Mennyei Atyánk tudja, mikor áll valaki készen arra, hogy befogadja az Ő szavát. Misszionáriusokként és egyháztagokként csupán azt várja el tőlünk, hogy betartsuk az Ő parancsokat, és az evangélium megosztására törekedve rendeljük magunkat alá az Ő akaratának. Ebben az esetben Isten tudta, hogy az a férfi, akinek eredetileg odaadtuk a Mormon könyve egy példányát, majd nem látja meg benne azt az értéket, amit később Ilja igen (lásd 1 Nefi 19:7). ■

Csak ússz tovább!

Atizenkét éves Monica Saili nagyon szeret úszni. A legjobb új-zélandi ifjúsági úszók között van. Lehet, hogy félig-meddig hal.

Na jó, a hal-dolog valószínűleg nem igaz. Ezért az egyetlen magyarázatot az marad, hogy azért ilyen jó, mert nagyon keményen edz.

Minden hétfőn, szerdán és pénteken reggel 5 órától két teljes órát tölt az uszodában. Kedden, csütörtökön és szombaton pedig iskola után futni megy.

Az egyik úszógyakorlat, amit nem nagyon szeret az, amikor felemelt állal, egy kézzel tempózva kell pillangóúszást végeznie, és 100 méterenként válthat csak kezét. „Ettől nagyon ég a vállam” – mondja.

Megtanulta azonban, hogy amikor nehéz haladni, nem lesz könnyebb az élete, ha feladja. A kemény munka teszi őt erősebbé.

Kemény munka és nehéz időszakok

A sok kemény munka meghozta gyümölcsét. Már tíz évesen elkezdett érmekeket nyerni. Tizenegy évesen

pillangó úszásban az ország 10 legjobbja közé tartozott a saját korcsoportjában. Tizenkét évesen felvették a nemzeti úszóválogatott edzőtáborába, majd kiválasztották, hogy az Óceániai Úszóbajnokságon más országok úszói ellen versenyezhesen.

„Apukám mindig azt mondta, hogy a siker kemény munkával érhető el. Nem pottyán csak úgy az öledbe” – mondja.

Monica akkor tanulta meg, hogy mindez nem csak az úszásra, de az életre is igaz, amikor édesapja néhány hónappal a 11. születésnapja után váratlanul elhunyt.

„Az apukám nagyon közel állt hozzám – meséli. – Ő indított el az úszásban. Ő vitt el minden edzésre és versenyre. Amikor meghalt, úgy éreztem, nincs, akivel megbeszélhetném.”

Ne add fel!

Édesapjának elvesztése nehéz volt számára. Monica azonban nem adja fel a nehéz edzések alatt sem, így amikor édesapja meghalt, a Mennyei Atyánkba vetett hitét sem adta fel.

„Apukám volt a példaképem

Monica Saili megtanulta, hogy ha feladjuk a küzdelmet a nehéz helyzetekben, attól még az élet nem lesz könnyebb.

NE ADD FEL!

„Időnként mindannyiunknak vannak nehéz

napjai. Ne keseredjünk el! Ne adjuk fel! Keressük a felhőkön átszűrődő napsugarakat.”

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008), „The Continuing Search for Truth”, *Tambuli*, Feb. 1986, 9.

Édesanyja segítségével Monica is átvészelt néhány nehéz időszakot. Ez idő alatt megtanulta, hogy a nehézségek nem akadályozhatják meg abban, hogy boldog legyen.

– mondja. – Ő tanított meg az evangélium szerinti életre.”

Édesapja halála után Monica elkezdte a szentírásokat tanulmányozni lefekvés előtt, és elmondása szerint próbálta ezt szokássá alakítani. Az iskolában is kiáll a meggyőződése mellett. „Sok kérdést tesznek fel nekem az egyházzal” – mondja. Jelenleg az egyházközsége zenei igazgatójaként szolgál.

„Áldott vagyok az egyháztagságom miatt – mondja Monica. – A nehézségek közepette mindig megnyugvásra lelek.”

Megerősödve

Monicának még mindig hiányzik az édesapja. Édesanyja és családja támogatásával azonban halad tovább.

Életét a zongora- és hegedűórák, diáktanács-gyűlések, az úszás, a személyes fejlődési program, valamint az úrvacsorai gyűlések zenei vezénylése tölti ki.

Még nem tudja, hogy meddig fogja folytatni az úszást, vagy milyen eredményeket fog elérni vele a jövőben. Az evangélium tekintetében azonban elkötelezte magát, hogy mindvégig kitart mellette.

„Az élet néha nehéz – mondja –, de a nehéz dolgok megtételétől leszünk erősebbek. Egyszerűen csak úsznod kell tovább.” ■

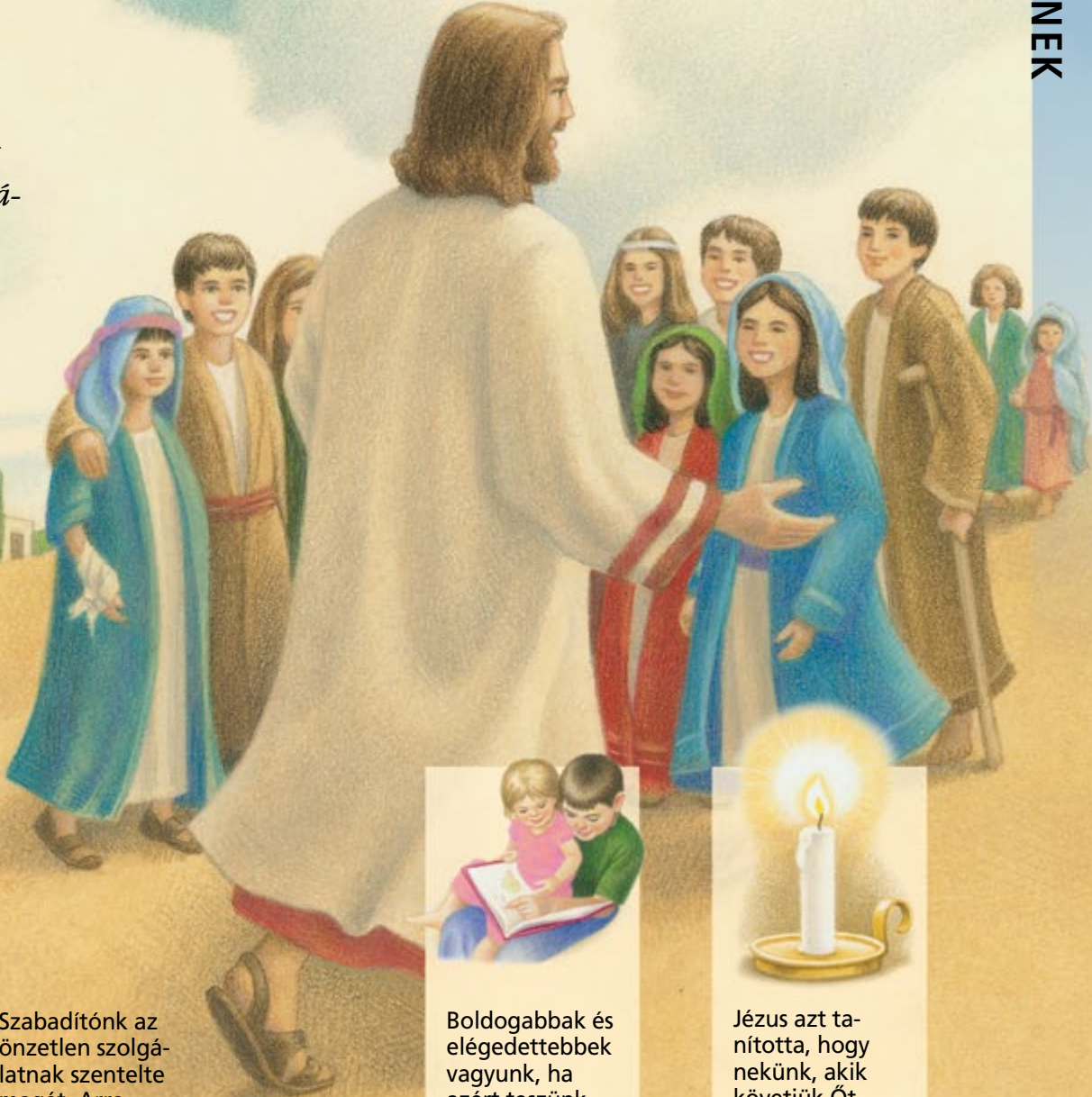
További fényképek a cikkkel kapcsolatban a liahona.lds.org címen tekinthetők meg.

*Dallin H. Oaks
elder, a Tizenkét
Apostol Kvórumá-
ból, megosztotta
velünk néhány
gondolatát ez-
zel a témával
kapcsolatban.*

Miért fontos szolgálni másokat?

Részlet az *Önzetlen szolgálat* című beszédből. Liahóna, 2009. máj. 93–96.

Amikor veszünk az úrvacsorából, azzal minden héten tanúságot teszünk elkötelezettségünkről, hogy készek vagyunk szolgálni az Urat és embertársainkat.

Szabadítónk az önzetlen szolgálatnak szentelte magát. Arra tanított minket, hogy kövessük Őt, és saját önző törekvéseinket megtagadva szolgáljunk másokat.

Boldogabbak és elégedettebbek vagyunk, ha azért teszünk meg valamit, és azért szolgálunk, amit adunk, nem pedig azért, amit kapunk.

Jézus azt tanította, hogy nekünk, akik követjük Őt, értékesnek és egyedinek kell lennünk, olyan világosságnak, mely minden ember előtt fénylik.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Hazavezet téged

Szerető Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy az Ő összes lélekgyermeké hazatérhessen Hozzá. Elküldte Fiát, Jézus Krisztust, hogy teremtsen egy biztonságos utat. Ezen kívül az út mentén irányjelzőket és megmentőket is elhelyezett. A szülők, testvérek, nagyszülők, nagynénik és nagybácsik erőteljes vezetők és megmentők.

Az Elemiben szolgálók szintén segítenek a gyermekek terelgetésében. Egy asszony, aki fiatalabb korában az Elemi Általános Testületének tagja volt, segített a VAJ jelmondat megalkotásában. Egészen 90 éves koráig tanított saját egyházközsége Elemijében. A kisgyermeké érezték az irántuk érzett szeretetét. Mindenek felett, példája által megtanulták

érezni és felismerni a Szentlelket.

Az egyik délután feleségem elvitte legidősebb fiunkat egy asszonyhoz, aki olvasni tanította őt. Úgy terveztük, hogy majd munkából hazafelé menet beugrok érte.

A lecke hamarabb ért véget, mint gondoltuk. Fiunk biztos volt abban, hogy ismeri a hazafelé vezető utat, így szépen el is indult. Még egy kilométert sem tett meg, mikor sötétedni kezdett. Még nagyon messze járt a házunktól.

A mellette elsuhanó autók fényét könnyes szemén át már csak elmosódva látta. Rájött, hogy segítségre van szüksége. Így letért az útról, és talált egy helyet, ahol letérdelhetett.

A bokrok közül hangokat hallott, melyek felé közeledtek. Két fiatal meghallotta a sírását. Megkérdezték

VAJ KALAUZ

Eyring elnök egy olyan elemis tanítóról beszélt, aki segítette a VAJ, azaz Válaszd a jót! jelmondat megalkotásában. Ez a jelmondat sok éve segít a gyermekeknek jó döntéseket hozni. Az itt látható gyűrűn a magyar változat látható.

KIK A TE ÚTJELZŐID?

Eyring elnök azt mondta, hogy Mennyei Atyánk útjelzőket és megmentőket helyezett el a földön, hogy segítsen a gyermekeknek hazatérni Hozzá. Rajzolhatsz egy képet azokról az emberekről, akiket Mennyei Atyánk adott, hogy utat mutasson számodra. Vagy egyiküknek írhatasz egy levelet, megköszönve valamit, amiben segített neked.

EGY EGYHÁZI
VEZETŐ VAGY MÁS
EGYHÁZTAG

EGY SZÜLŐ VAGY
CSALÁDTAG

EGY TANÍTÓ

EGY SZÜLŐ VAGY
CSALÁDTAG

tőle, hogy segíthetnek-e. Elmondta nekik, hogy eltévedt, és haza akar menni. Megkérdezték, hogy tudja-e a telefonszámát vagy a lakcímét. Nem tudta. Ekkor a közelben lévő otthonukhoz mentek vele, majd családnevünket megtalálták a telefonkönyvben.

Amikor felhívtak, a segítségére siettem, és hálát adtam, hogy ilyen kedves emberekre talált a hazafelé vezető útján. Azért pedig örökké hálás leszek, hogy megtanult úgy imádkozni, hogy higgyn abban, ha eltéved, jönni fog a segítség.

Bizonyosságomat teszem, hogy az Úr szeret benneteket, és szereti Isten minden gyermekét. Ha követitek Jézus Krisztus ezen igaz egyházában lévő sugalmazott utasításokat, akkor biztonságban haza fogtok érní Mennyei Atyánkhöz és a Szabadítóhoz. ■

Részletek a 2010. áprilisi általános konferencia egyik beszédéből.

*Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével
többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.*

A templom Isten háza

*A szent templomokban elérhető
szent szertartások és szövetségek
lehetővé teszik az egyének számára,
hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe,
a családok számára pedig, hogy
az örökkévalóságra egyesüljenek”
(A család: kiáltvány a világhoz).*

Írta: JoAnn Child és Cristina Franco

Milyen érzés, amikor egy
szép templomot lát-
tok? Esetekbe jutnak a
következő szavak: „A templomot
szeretem. Egy nap majd elmegyek?”

Néha, amikor a gyermekek énekelik a „Templomot szeretem”¹ című éneket, arra vágnak, hogy egy nap majd elmehessenek a templomba, de még nem értik, hogy miért vannak templomok, mi történik ott, vagy mit kell tenniük, hogy oda beléphessenek. Tudjunk meg többet a templomokról!

Miért vannak templomok?

Az Úr ezt mondta: „Építsetek házat nevemhez, a Magasságosnak, hogy ott lakjon” (T&S 124:27). Az Ó templomaiban az Úr Lelke lakozik. A templom Isten háza. Ez egy olyan hely, ahol szövetségeket köthetünk Mennyei Atyánkkal, vagyis ígéreteket tehetünk neki.

Ha megtartjuk a szövetségeinket, újra együtt élhetünk majd Vele.

Mi történik a templomban?

Mindenkinek meg kell keresztelkednie, hogy visszatérhessen Mennyei Atyánkhoz. Mennyei Atyánk számos gyermeke anélkül halt meg, hogy megkeresztelkedhetett volna. Miután elmúltál 12 éves, megkeresztelkedhetsz a templomban ezekért az emberekért, hogy ők is részesülhessenek ezekben az áldásokban.

A templomban részesülünk a felruházásunkban is, mely egyfajta ajándék. Ez az ajándék arról szól, hogy ha betartjuk a parancsolatokat, örök életünk lehet.

A templomban egy házaspárt családként egymáshoz pecsételhetnek az időre és az örökkévalóságra. Ezt azt jelenti, hogy ha érdemesek maradnak, akkor házasságuk örökké fog tartani, gyermekeikkel együtt pedig örökkévaló család lesznek.

A templomban mindent a pap-ság, vagyis Isten felhatalmazása által végeznek.

Hogyan tudok felkészülni, hogy majd egy nap beléphessek oda?

A templomba való belépéshez legalább 12 évesnek kell lenned. Szükséges, hogy meg legyél keresztelkedve és konfirmálva. Hinned kell Mennyei Atyánkban és Fiában, Jézus Krisztusban. Hinned kell Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Összhangban kell élned Mennyei Atyánk parancsolataival. Püspököd vagy gyülekezeti elnököd interjút fog készíteni veled, hogy meggyőződjön arról, érdemes vagy belépni a templomba, majd kapni fogsz egy templomi ajánlást, melyet majd a templomban kell bemutatnod. Amikor templomi ajánlással rendelkezel, az azt jelenti, hogy úgy élsz, hogy beléphetsz oda.

Amikor a templomhoz vezető ösvényen maradsz, felkészült leszel, hogy „érezze[d] a Lelket, s csak Órá figyelj[él]. Mert a templom Isten szent háza, átjárja a szeretet.”² ■

JEGYZETEK

1. “I Love to See the Temple,” *Children’s Songbook*, 95.
2. “I Love to See the Temple,” 95.

TEVÉKENYSÉG

Nézd meg mindkét képet. Melyik család áll készen, hogy elmenjen egy templomi nyílt napra? (1) Az első képen karikázd be azokat a dolgokat, melyek segítenek a családnak felkészülni a templomba való ellátogatásra. (2) A másik képen karikázd be azokat a dolgokat, melyeken a családnak változtatnia kell, hogy készen álljon a templomba való belépésre. (3) Gondolj két olyan dologra, amit te is megtehetsz, hogy felkészülj arra, hogy idősebb korodban beléphess a templomba. Írd le ezeket a dolgokat a képek alá.

Egy dolog, amit meg fogok tenni, hogy felkészüljek a templomba való belépésre:

_____

Egy dolog, amit meg fogok tenni, hogy felkészüljek a templomba való belépésre:

_____

Pionír nap Tahitin

Írta: Maria T. Moody

A Tahiti Papeete Cövekben lévő gyermekek imádják a pionírokat. Szüleikkel egy cöveki pionír napi tevékenységre gyűltek össze, melyen azon pionírok előtt róják le tiszteletüket, akik 1847-ben a Salt Lake völgybe érkeztek.

Mindegyik egyházközség épített egy szekeret – volt, aki biciklikerekekkel, és olyan is, aki kartonból kivágott lovakkal. A gyermekek felvonuláson meneteltek, a pionírok korában ismert játékokat játszottak és finomakat ettek.

A pionír nap egy különleges nap arra is, hogy megemlékezzenek mindazokról a föld összes országában, akik elfogadják az evangéliumot, és akik segítenek az evangélium tanításában. Ezek az emberek is pionírok. ■

Ez a család egyforma sapkát, kötényt, és nadrágtartót viselt.

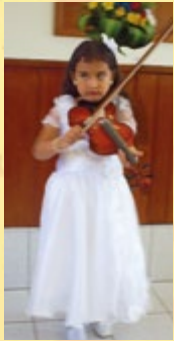
Ezek a fiúk az egyházközségük ekhós szekerét húzták a felvonuláson.

Néhány lány szoknyát és pionír fejkötőt viselt, néhány fiú pedig kalapot és kendőt.

A mi oldalunk

A perui 5 éves Marcia V. szülei, Patricia és Raul büszkesége. Az Elemiben a VAJ osztályba jár, és van egy VAJ gyűrűje is. Szeret képeket színezni a Liahónában, kedvenc himnusza pedig az „Úr gyermeke vagyok”.

Szeret segíteni a kisebb gyermekek felügyeletében, és a tanárának a tábla letörlésében. Marcia tud hegedülni, szereti a családi esteket, valamint szeret az egyházbba járni. Szereti Mennyei Atyánkat, és tudja, hogy Ő is szereti őt.

Rajzodat, fényképedet, élményedet, bizonyosságodat vagy leveled küldd el a liahona@ldschurch.org e-mail címre, a tárgy mezőbe pedig a következőt írd: „Our Page” (A mi oldalunk). Minden beküldött anyagnak tartalmaznia kell a gyermek teljes nevét, nemét és életkorát, szülei nevét, hogy melyik egyházközség vagy gyülekezet, illetve melyik cövek vagy kerület tagja, valamint szülei írásbeli engedélyét (e-mailben is megfelel), melyben jóváhagyják a gyermek fotójának és anyagainak felhasználását. A beküldött anyagok átszerkesztésre kerülhetnek érthetőség, illetve terjedelem szempontjából.

Guillermo T., 8 éves, Venezuela

Sarah D., 6 éves, Brazília

Jair O., 10 éves, Peru

EGY ÖRÖKKÉVALÓ CSALÁD

2008. augusztus 23-án a családomat összepecsételték a Utahi Salt Lake templomban. Ezzel egy álom vált valóra számunkra. Az egész világot átutaztuk. Az út nagyon hosszú volt, de megérte. Éjszaka értünk Utahba, és az első dolog, amit megnéztünk, a templom volt. Nagyon gyönyörű volt este, ahogy ragyogtak a fényei. Két nappal később összepecsételték bennünket. A nőtestvérek, akik a templomban segítenek vigyázni a gyermekekre, segítettek nekem és a nővéremnek fehérbe öltözni. Azután odamentünk a szüleinkhez. Úgy éreztem, mintha Jézushoz készültem volna. Nagyon boldogok voltunk, hogy egymáshoz pecsételték bennünket. Most már tudom, hogy a családommal örökké együtt élhetek majd.

Dean F., 5 éves, Srí Lanka

Az elhívás

Írta: Corine Pugh

John Carling pionír igaz története alapján

„Nevemnek házat építsetek, méghozzá ezen a helyen, hogy bebizonyítsátok magatokról nekem azt, hogy hűségesek vagytok minden olyan dologban, amit megparancsolok nektek” (T&S 124:55).

Isaac, Isaac – szölt az édesanyja. – Édesapádnak szüksége van rád a karámnál!” Isaac felkapta fejét, és kinézett az ablakon. A nap már felkelőben volt, ez pedig azt jelentette, hogy eljött a házimunka ideje. Isaac kikászálódott az ágyából, és az ingéért nyúlt. Hallotta az ökrök bőgését.

Amikor kilépett a konyhaajtón, látta, ahogy édesapja az öreg bikát kivezeti a kapun.

„Papa, hova mész ilyen korán?” – kérdezte Isaac.

„Csak a kerítésen túlra. Segíthetnél tartani a gabonás vödört, hogy Taurus nyugodtan álljon.”

Az ökör elbőgte magát, mintha azt kérdezné: „Mi történik itt ma reggel?” De ahogy Isaac odatartotta a vödört az állat orra alá, az lenyugodott, és hosszú nyelvvel elkezdte felnyalogatni a gabonát. Amíg az ökör evett, papa egy kötéllel biztonságosan a kerítéshez rögzítette.

Amikor mama kilépett a bejárati ajtón, papa ezt mondta: „Különleges feladatom van Emeline számára. Kihoznád nekem kérlek a vastag ácsceruzát az asztalról?”

Amikor mama visszatért a ceruzával, papa lefektetett néhány fatáblát a földre. Miután figyelmesen megnézte a bikát, rajzolni kezdett a sima, sárga színű fára.

„Papa, mit csinálsz?” – kérdezte Isaac.

„Fordham testvérrrel egy fontos feladatot kaptunk a templommal kapcsolatban – magyarázta papa. – 12 ökör szobor megalkotásában fogunk segédkezni, melyek a keresztelődencét fogják tartani. Ehhez rajzolok egy

mintát, és Taurus áll hozzá modellt.”

A bika, mikor meghallotta a nevét, felemelte a fejét, majd tovább reggelizett.

Isaac nézte, ahogy az édesapja hosszú, széles vonalakat vázol fel. „Ez kezd hasonlítani a bikánkra – mondta Isaac. – De miért őt választottad?”

„Azért, mert erős, és a legjobb ökör, melyet valaha láttam. Látod, a testtartását? Mintha tudná, milyen fontos szerepet tölt be, és még engedelmes is.”

„Ez egy nagyon fontos elhívás, ugye papa?”

„Igen, fiam, az. Hálás vagyok, hogy a segítségemet kérték.”

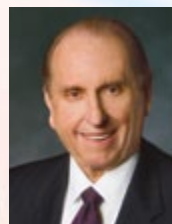
Isaac megsimogatta Taurus nyakát. Érezte az állat erős izmait. „Micsoda megtiszteltetés ez neked” – súgta a fülébe.

Isaac hamar befejezte a rábízott házimunkát. Még a szokásos két tucat fa ruhacsipeszt is gyorsabban készítette el, mint általában. Tudta, hogy ha mindennel végzett, azzal töltheti majd az idejét, amivel szeretné.

Isaac ma rajzolni akart. Szülei megengedték neki, hogy a kemence oldalára rajzoljon, amihez az elégett fából visszamaradt szemet használta. A szemet könnyen le lehetett mosni, és lehetett vele széles és keskeny vonalakat is rajzolni.

Miközben Isaac a bikát rajzolta, édesapjára és a Nauvooban épülő gyönyörű templomra gondolt. Ha Taurushoz hasonlóan Isaac is erős és engedelmes, talán az Úr az édesapjához hasonlóan őt is kiválasztja majd, hogy a templomon dolgozhasson. ■

Ószd meg a tehetségeidet, mert amit készségesen osztunk meg, azt megtartjuk.”

Thomas S. Monson elnök, „The Spirit of Relief Society”, *Ensign*, May 1992, 101.

ILLUSZTRÁCIÓ: JIM MADSEN

Örökre együtt

Írta: Rebecca Cornish Talley

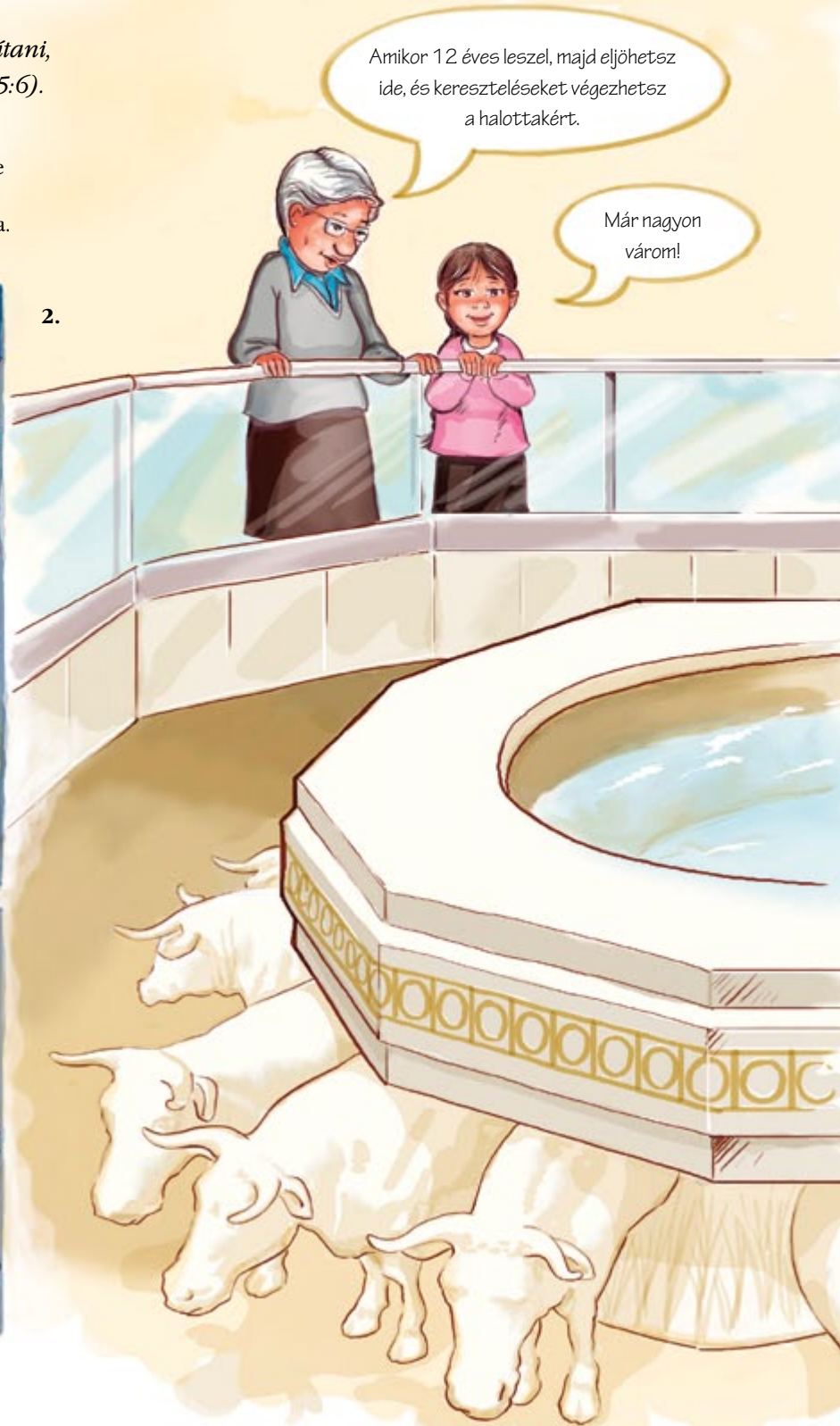
Igaz történet alapján

„Ő az atyák szívét a gyermekekhez fogja fordítani,
és a gyermekek szívét az atyáikhoz” (3 Nefi 25:6).

1. Az otthonuk közelében lévő templom felszentelése előtt Olivia elhívta a nagymamáját, hogy elmenjen vele a templom nyílt napjára.

2.

3.

4.

Ebben a teremben pecsételéseket fognak végezni. Állj a tükör elé, és nézz a szemközti falon lévő tükörbe! Mit látsz?

Olyan, mintha örökké folytatódnánk.

Úgy, mint a családjunk, ugye? Egy nap majd még nagypapát is újra látni fogjuk.

Igazad van. Ha betartjuk a parancsokat, együtt lehetünk nagypapával és az egész családdal, mivel a templomban egymáshoz pecsételtek bennünket.

5. Olivia és nagyí követték az idegenvezetőt a templom celesztiális termébe.

Jó érzés itt lenni. Boldognak érzem magam.

Én is.

6.

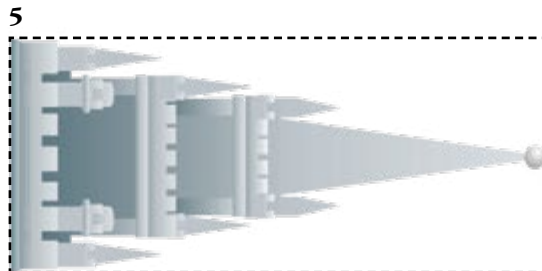
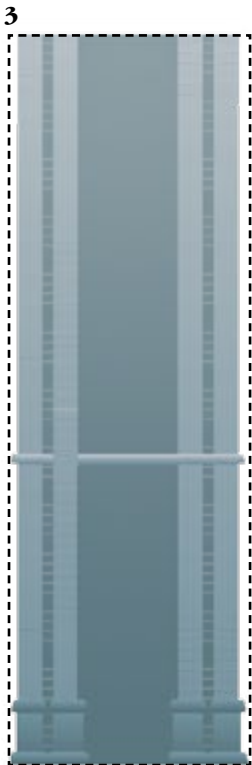
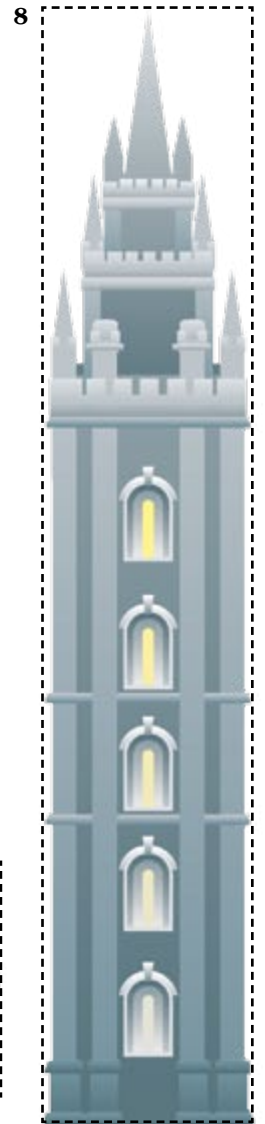
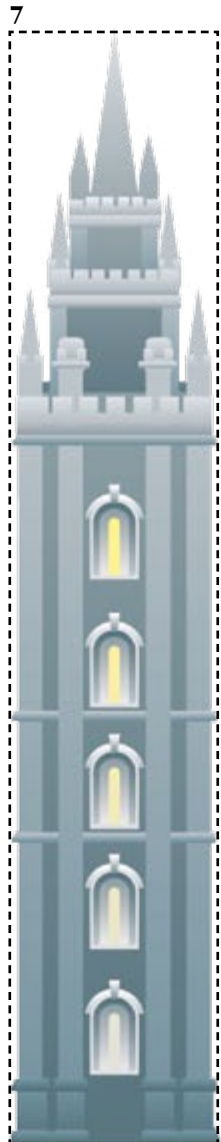
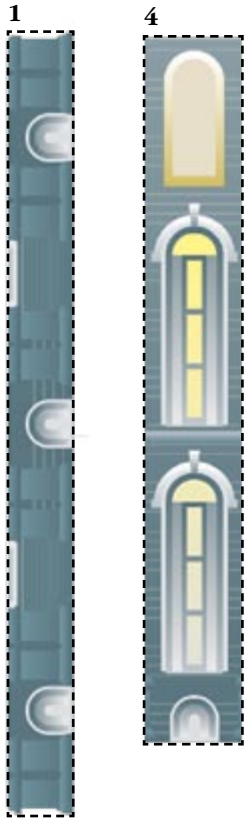
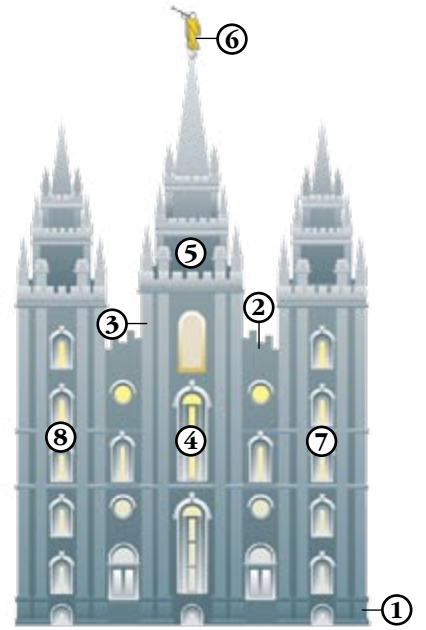
Szeretem a templomot, nagyí. Egy nap, amikor majd idősebb leszek, visszajövök ide, és itt fogok házasságot kötni. Boldog vagyok, hogy az egész családjunk örökké együtt lehet – még a nagypapa is.

Így van. Nagyon hálás vagyok a templomért, a nyílt napokért és érted is.

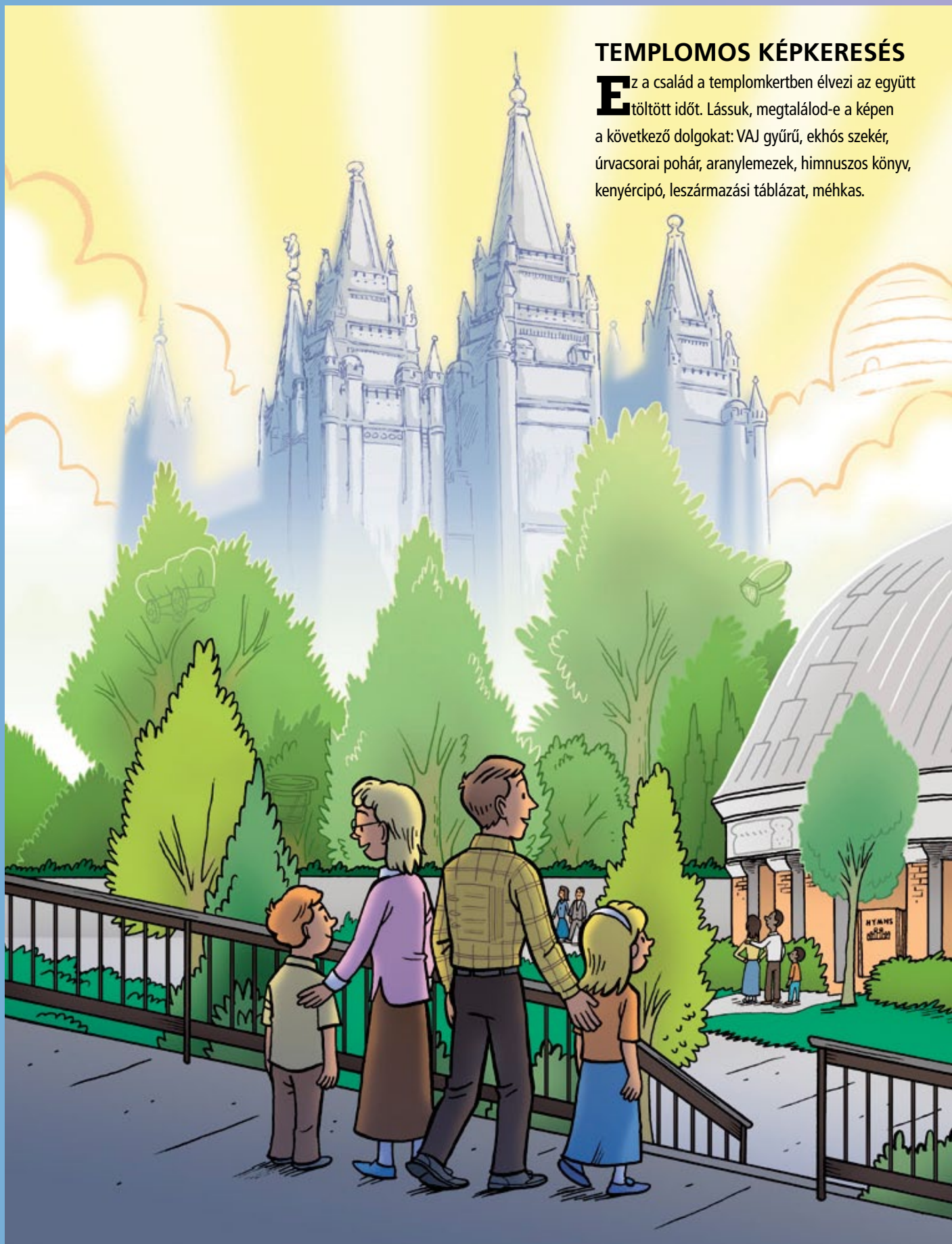
EGY TEMPLOM FELÉPÍTÉSE

A Salt Lake völgy korai telepeseinek 40 évig tartott felépíteni a Salt Lake templomot. Egy felnőtt segítségével vágd ki a templom részeit, majd a részeket egymáshoz illesztve építsd fel a templomot.

TEPLOMOS KÉPKERESÉS

Ez a család a templomkertben élvezi az együtt töltött időt. Lássuk, megtalálod-e a képen a következő dolgokat: VAJ gyűrű, ekhós szekér, úrvacsorai pohár, aranylemezek, himnuszos könyv, kenyércipő, leszármazási táblázat, méhkas.

Konferenciai gyöngyszemek

Ezeket a kártyákat kivághatod, hogy emlékeztessenek az általános konferencián tanultakra.

„Fiatal barátaim, mindig legyen szemetek előtt a templom. Ne tegyetek semmi olyat, ami megakadályozhat abban, hogy belépjetez annak kapuján, és részesüljetez az ott elérhető szent és örökkévaló áldásokban!”

Thomas S. Monson elnök

„Pompás dolog kereszténynek lenni, Krisztus igaz követőjeként élni!”

L. Tom Perry elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából

„A számotokra aprónak tűnő döntésektől az Úr elvezet benneteket a remélt boldogsághoz. A választásaitokon keresztül Ő számtalan más embert is meg tud majd áldani.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben

„Szívből jövő kedvességünk és szolgálatunk által barátságot köthetünk azokkal, akiket szolgálunk. E barátságok által az emberek jobban megértik az evangélium iránti elkötelezettségünket, és vágnak arra, hogy többet megtudjanak az egyházzról.”

M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Ne teljen el úgy nap, hogy ne tennétek meg valamit a Lélek készítésére!”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben

„Nem láthatjuk Mennyei Atyánkat, de hallhatjuk a hangját, ami megadja nekünk a szükséges erőt ahhoz, hogy kitartsunk az élet kihívásai közepette.”

Jean A. Stevens, első tanácsos az Elemi Általános Elnökségben

„Most jöttetek a földre, ...az Úr pedig kinyújtotta kezét, hogy ezt a világot felkészítse az Ő dicsőséges visszatérésére. A nagy lehetőségek és fontos felelőségek korát éljük. Ezek a ti napjaitok.”

Neil L. Andersen elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Nem vagytok egyedül. Miközben megtartjátok a megkötött szövetségeiteket... angyalok mennyei serege fog körülvenni benneteket.”

Elaine S. Dalton, a Fiatal Nők általános elnöke

Az egyház hírei

Az egyház várja az újkori pionír történeteket

Írta: Hikari Loftus

Egyházi folyóiratok

Amikor az egyháztagok meghallják a pionír szót, általában azokra gondolnak, akik a XIX. században hajóval vagy gyalog átutaztak az Egyesült Államok nyugati felére.

Sokan talán észre sem veszik, hogy ők maguk is pionírok napjaink vadnyugatán.

Az Egyháztörténeti Részleg jelenleg az újkori pionírok történeteit várja. Bár szívesen látnak bármilyen személyes történetet, a részleg elsősorban a következő témákban vár beszámolókat: megtértek történetei; olyan emberek beszámolóit, akik olyan területen élnek, ahol új templom épül vagy épült; újonnan megnyílt misszióban szolgáló misszionáriusok történetei; valamint olyan embereké, akik főleg nem utolsó napi szentekből álló közösségekben élnek az evangélium szerint.

„Az emberek személyes történetei segítséget nyújthatnak olyanoknak, akik talán ugyanazon mentek keresztül, ugyanazon a helyen éltek, vagy ugyanabban a korban, mint ők” – mondta Brad Westwood, az Egyháztörténeti Részleg beszerzési igazgatója.

A személyes történetek lehetnek teljes élettörténetek, vagy csak egy-egy esemény belőle, mint például misszióval kapcsolatos emlékek, szülőként megélt személyes élmények, vagy egyéb sorsdöntő eseménnyel kapcsolatos konkrét történetek, mondta Westwood testvér.

„Hisszük, hogy Isten minden gyermeke egyenlő az Ő szemében – mondta Westwood testvér. – Mindannyiunknak van egy története, amit érdemes elmesélni – mindannyian a próbatétel idejét éljük ebben a világban, és tudjuk, hogy a történelem segít megerősíteni a bizonyosságunkat.”

Száz évvel később, mondja Westwood testvér, talán lesz valaki, aki nem rendelkezik saját családtörténeti feljegyzéssel, ám elolvassa a tiédet, és ezt mondja: „Szóval, ezt jelenti megtérnek lenni!”

Amikor az emberek a rokonaikról vagy más pionírokról hallanak – a kihívásaikról, melyeken keresztülmentek; a leckékről, melyeket megtanultak; és a bölcsességeikről, melyekre szert tettek –, tanácsra és segítségre lelhetnek a saját életükhöz.

JELENET A JOSEPH MILLETT FILMBŐL

Egy rövidfilm Joseph Millett életéről, amely angol nyelven megtekinthető a news.lds.org címen, hitet erősítő történetet oszt meg velünk, amely személyes történeteknek köszönhetően áll rendelkezésükre ma.

Amikor egy történetet benyújtanak a könyvtárba, azt katalogizálják, és elérhetővé válik a látogatók számára megtekintés céljából. A kéziratosokat és a könyveket az Egyháztörténeti Könyvtár ellenőrzött klímájú termeiben tárolják, aminek köszönhetően tovább meg tudják őrizni azokat az eredeti formájukban.

Westwood testvér a következő tanácsot adta azoknak, akik fontolgatják, hogy benyújtják személyes történetüket az Egyháztörténeti Könyvtárba:

Írjon a nyilvánosságnak! Habár a naplóberegyzések nagyszerű történeti források, gyakran olyan napi eseményeket és személyes gondolatokat tartalmaznak, melyek nem mindig felelnek meg a nyilvánosságnak. Néha sértheti valakinek a személyiségi jogait. Amennyiben olyan történet érkezik be hozzánk, amely árthat valaki jó hírének, a feljegyzést elfogadjuk ugyan, ám nem tesszük azt elérhetővé a nagyközönség számára.

Írjon tagoltan és részletekben! Könnyen elcsüggedhet, amikor megpróbálja a legkorábbi gyermekkori emlékeitől egészen napjainkig egyszerre levezetni az eseményeket. Egyszerre csak egy történetet írjon le. Például, kezdje először a misszionáriusi élményeivel. Miután befejezte, kezdje el leírni életének egy másik szakaszát.

Használjon elsődleges forrásokat! Ha a források egyike egy levél, írja át vagy ragassza be egy könyvbe. Ha fényképekkel is rendelkezik, azokat is mellékelje. Amennyiben egy másik könyv információit használta fel, jegyezze fel a forrást. A családi albumok is fontos szerepet játszhatnak a személyes történetben. Az albumokban azonban ritkán írnak le részleteket a képeken látható eseményekről, mondja Westwood testvér. Azt javasolja, szánjunk rá néhány percet, hogy leírjuk az albumban elhelyezett képekhez fűződő történeteket.

Beszélgessen és készítsen interjút másokkal! „Személyes történeteinket jellemzően a saját nézőpontunkból adjuk elő, ám minél több ember szemszögéből tekintjük meg, annál több információt hordoz majd magában” – mondja Westwood testvér. A másokkal történő interjú új

nézőpontokat fed fel, és segíthet a történetünk finomításában.

Írjon lelki élményekről, sorsdöntő pillanatokról, illetve kulcsfontosságú tényezőkről, emberekről és eseményekről! „Az emberek szeretik a jól megírt történeteket – mondja Westwood testvér. – Legyen az élményeinek eleje, közepe és vége. Ne szánjon 60 oldalt a csecsemőkorára. Ön valószínűleg nem fogja megírni, mások pedig nem fogják elolvasni.”

Írjon olyan dolgokról, amelyeket szeret. Westwood testvér azt javasolta, hogy kronológiai sorrend helyett témakör szerint is írhat, vagy olyan témákra összpontosítva, amelyek különösen érdeklik.

De ami a legfontosabb: az egyháztagok ne nyújtsanak be személyes történetet az egyháznak anélkül, hogy először a családtagjaik körében ne osztanák meg azt, hiszen annak erősíteni kell azt a családot, ahonnan származik.

Westwood testvér hiszi, hogy azok az emberek, akik időt szánnak rá, hogy lejegyezzék a személyes történetüket, és őszintén leírják a nehéz időszakokat és a jó időszakokat egyaránt, azok képesek lesznek meglátni az Úr kezét az életükben, továbbá olyan örökséget és emlékeket hagynak maguk után, melyek erősíteni fogják a családjukat, valamint az egyház más tagjait is.

Amennyiben Ön egy újkori pionír, és szeretné megosztani az élményeit, nyújtsa be történetét az Egyháztörténeti Részlegnek!

Személyesen vagy postai úton az alábbi címre juttathatja el történetét: Church History Library, 15 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-1600, USA, Attention: Acquisitions.

Személyes kézbesítésre hétfőtől péntekig, 9 és 17 óra között van lehetőség.

E-mailben is benyújthatja történetét a ChurchHistoryAcquisitions@ldschurch.org címre, illetve telefonon, az 1-801-240-5696-es telefonszámon veheti fel a kapcsolatot az Egyháztörténeti Beszerzési osztállyal. ■

© DAVID STOKER, 2006

A személyes történetek segíthetnek másoknak hitük megerősítésében.

A fiatal felnőtteknek kell a legnagyobb nemzedékké válniuk, mondja Perry elder

„Én láttam, milyen hatalmas lelki erő lakozik az egyház fiatal felnőtteiben – mondta L. Tom Perry elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, 2011. március 6-án, az Egyházi Oktatási Szervezet fiatal felnőttek számára megszervezett esti beszélgetésnek közvetítésén. – Ismerem a képességeiteket.”

Perry elder négy olyan dologról tanított, amely segíteni fog a fiatal felnőtteknek a lehetőségeikkel élni, valamint segíteni másoknak visszanyerni a Krisztusba vetett hitüket: napi ima, napi szentírástanulmányozás, templomi érdemesség és mindennapos szolgálat.

„Ti vagytok az a nemzedék, akiket az Úr erre a napra tartogatott. [...] Kihívást intéztek a számotokra, hogy váljatok »a legnagyobb nemzedékké«” – mondta Perry elder.

A beszéd több nyelven is elolvasható, meghallgatható, illetve megtekinthető az institute.lds.org címen. Kattintson a **CES Firesedes** feliratra, majd válassza ki a kívánt nyelvet.

Az evangélium örömet hoz, mondja Cook elder az ázsiai szenteknek

Quentin L. Cook elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, 2011. február 12. és 20. között Koreában és Japánban látogatta meg az ott élő szenteket.

A dél-koreai Szöulban arra tanította az egyháztagokat, hogy ne arra koncentráljanak, mijük nincs, hanem legyenek hálásak azért, amijük van. Emlékeztette őket, hogy az evangélium biztosítja azt az örömet, boldogságot és békét, amelyre mindannyian vágyunk.

Cook elder számos helyi lap újságírójával is találkozott, és örömmel válaszolt a kérdéseikre.

Időt szakított továbbá arra is, hogy a Koreai Daejeon Misszióban szolgáló misszionáriusokat tanítsa, ellássa tanácsokkal, valamint válaszoljon a kérdéseikre, illetve részt vett egy papsági vezetőségi

FOTÓ: GEON WOO JUN

A Dél-Koreába tett látogatása során Quentin L. Cook elder arra emlékeztette az utolsó napi szenteket, hogy az evangélium biztosítja azt az örömet és békét, amelyre mindannyian vágyunk. További fotók láthatók a news.lds.org címen.

konferencián a Koreai Daejeon Misszió területen.

Látogatása végén Cook elder részt vett a Koreai Cheongju Cövek cövekkonferenciáján. Ez volt az első alkalom, hogy apostol látogatott el ebbe a cövekbe.

Cook elder részt vett továbbá egy papsági vezetőségi konferencián a japán Kobében, valamint a Japán Okayama Cövek konferenciáján; találkozott Meiji Shrine képviselőivel Tokióban; és tett egy rövid látogatást Vietnamba.

A törvény lehetővé teszi számunkra, hogy felérjünk a lehetőségeinkhez, mondja Christofferson elder

„Isten ránc, az Ő gyermekeire ruházta annak lehetőségét és felelősségét, hogy törvényeket és jogrendszereket állítsunk fel az emberi kapcsolatok és viselkedések irányítására” – mondta D. Todd Christofferson elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, a J. Reuben Clark Jogi Társaság tagjai előtt tartott beszédében, február 4-én. Elmondta, milyen szerepet játszik a törvény abban, hogy az egyének teljes mértékben felérhessenek lehetőségeikhez ebben és a következő életben.

Christofferson elder emlékeztette hallgatóságát, hogy „Jézus Krisztus az egyetlen, aki

tökéletes igazságot tud szolgáltatni”, és hogy „a legjobb dolog, amit azért tehetünk, hogy mások azzá tudjanak válni, akivé lehetőségük van válni, az, hogy a Szabadítóhoz vezetjük őket”. Bizonyosságát tette a Szabadító azon hatalmáról, hogy jóvá tudja tenni a rossz dolgokat, és hogy „ellensúlyozni tudja az alkalmatlanságunkat, és igazolni tud minket a törvény előtt, ami lehetővé teszi számunkra, hogy Vele együtt örököljük az örök életet”. Azzal a tanúbizonyossággal zárta beszédét, hogy Krisztus él.

Az esti beszélgetés folyamán Christofferson eldernek átadták a J. Reuben Clark Jogi Társaság Kiváló Szolgálat Kitüntetését a jogi pályán nyújtott közreműködéséért.

Beck nőtestvér a Segítőegylet szerepét hangsúlyozza Isten tervében

Julie B. Beck, a Segítőegylet általános elnöke közel 10 000 segítőegyleti nőtestvérrel és vezetővel találkozott 2011. február 26-án a BYU–Idaho kampuszán, hogy megerősítse a hitüket, és bátorítsa őket a Segítőegyletben, valamint a szabadulás tervében betöltött szerepükben.

Egy általános ülés, illetve egy vezetőképző gyűlés keretében Beck nőtestvér több mint 40 délkelet-idahói cövekből érkezett nő és papsági vezető kérdéseire válaszolt.

Beck nőtestvér bizonyosságát tette, hogy amíg a Segítőegyletben munkálkodók az Úr céljait tartják a szívükben és a szemük előtt, és betöltik az Ő céljait itt, a földön, áldottak lesznek, megerősödnek, megtisztulnak és meggyógyulnak.

„Az Úr egy olyan szervezetet állított fel számunkra, amely megáldja az Ő leányait – mondta. – Az Úr tudja, kik vagytok, mert ez az Ő munkája. Meg fog erősíteni és fel fog emelni benneteket.”

Még többet olvashat Beck nőtestvér tanításából, illetve megtekintheti a hozzá tartozó videobejátszást a news.lds.org címen. (A videó és a szöveg kizárólag angol nyelven érhető el.) ■

Varrógépekkel segítik az önellátást

Az egyház 50 varrógépből álló adományának, melyet 2010-ben juttatott el Fidzsi-szigetek Közjóléti Minisztériumának, illetve egy későbbi, további 50 darabból álló segélynek köszönhetően megnőtt a Fidzsi-szigetek vidéki területein élő nők önellátási és munkalehetősége.

Az egyháztagok emberbaráti alapba befizetett adományai lehetővé teszik az egyház számára, hogy olyan projekteken keresztül elégítse ki a szükségleteket világszerte, mint például varrógépek adományozása. Az egyház képviselői szorosán együttműködnek a falvak és a kormány vezetőivel, hogy megismerjék a körülményeket, és figyelembe tudják venni a közösség kívánságait.

„Azért végzünk ilyen és ehhez hasonló projekteket, mert Jézus Krisztus követői vagyunk – mondta Taniela B. Wakolo elder, területi hetvenes, a *Fiji Times-nak* adott interjúja során. – A hitünk az, ami arra ösztönöz minket..., hogy jót tegyünk a világban.”

Japán egyháztag kapja a kitüntetést

2010. november 9-én, négy hónappal a Japánt érő pusztító földrengés előtt, Yoji Sugiyama, a Japán Fujisawa Cövek tagja, elnyerte a Szent Kincs Becsületrend közép fokozatát, az országáért tett

tiszteletre méltó szolgálataért.

A Külügyminisztérium tagjaként Sugiyama testvér nagy szerepet játszott egyezmény tárgyalásokon, valamint Japán diplomáciai küldötteként.

Sugiyama testvér elismeri, hogy az Úr mindannyi-

unk számára biztosít lehetőségeket ahhoz, hogy jót tehesünk a saját környezetünkben.

„Az Úr néha azért ad nehézségeket, hogy

rájöjjünk a szükséglete-

inkre – mondta. – E szükségletek, valamint azon lehetőségek nélkül, hogy jó megoldást találjunk rájuk, az emberek nem fejlődnének, és nem hoznának boldogságot ebbe a világba.”

Az Utolsó Napi Szent Jótékonyági Szervezet tiszta vizet biztosít

A világ lakosságából közel egymilliárd ember nem jut tiszta vízhez, melynek következtében gyakran szenvednek olyan víz által terjesztett betegségekben, mint a kolera, hasmenés és tífusz. 2002 óta azonban az egyház több mint 5000 közösség hétmillió lakosának segítette tiszta víz forrásokhoz jutnia.

A *Water Is Happiness* [A víz boldogság] című videó, amely bemutatja, hogy az UNSZ Jótékonyági Szervezet miként jutattott tiszta vizet Sierra Leone egyik falujába, angol nyelven megtekinthető az interneten, a news.lds.org oldalon. ■

RÖVIDHÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Elérhető a *Teachings of the Living Prophets* [Az élő próféták tanítása] átdolgozott kiadása

Az Egyházi Oktatási Szervezet új, színes kézikönyvet adott ki *Teachings of the Living Prophets* címmel. Az új kézikönyv kihangsúlyozza az újkori próféták jelentőségét, leírja az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának célját, illetve elmagyarázza, hogyan követik egymást az Első Elnökség tagjai.

A kézikönyv megvásárolható a store.lds.org internetes oldalon, valamint az Egyesült Államok elosztó központjain keresztül. A könyv jelenleg angol és spanyol nyelven érhető el, és több más nyelven is fordítás alatt áll.

Ökumenikus előadás az egyház szervezésében

Ökumenikus zenei előadást tartottak 2011. február 20-án a Templom téri Tabernákulumban,

© IRI, 2007

Az Ökumenikus zenei előadást a 2002-es olimpiai játékok alkalmával rendezték meg először, és azóta minden év februárjában megtartják.

melynek során különféle vallási hagyományokat őrző dallal, tánccal, szentírással és imával örvendezteték meg a közönséget.

A vasárnapi koncertet számos esemény előzte meg a helyi zsinagógákban, kápolnáknban, hindu templomokban és egyéb helyszíneken, ahol bemutatták Utah vallási közösségének szokásait. ■

OLVASÓI LEVELEK

A Szabadítóra épülő otthon és házasság

A férjem és én a *Liahónából* tanulunk a családi estek alkalmával. Nagyon fel-emelő élményekben volt eddig részünk általa. Az Első Elnökség üzeneteiből ki-keressük azokat a sugalmazott szavakat, amelyek segíthetnek nekünk a mindennapi kihívásainkban. Ezáltal megerősítjük az otthonunk és a házasságunk alapjait, melyeket a Szabadító Jézus Krisztusra építettünk.

Patricia Oliveira de Souza Balena Leal, Brazília

Boldogság a szomorúság idején

A *Liahónában* található üzenetek nagyon megerősítenek engem, különösen azóta, hogy elhunyt az édesanyám. Még szomorúságom idején is boldogsággal tölt el, hogy e nagyszerű munka részese lehetek, és hogy élvezhetem az evangélium összes áldását az életemben. Tudom, hogy ha mindvégig kitartok, újra együtt lehetek az édesanyámmal. ■

Dinabel Zelaya, Honduras

A visszajelzéseket vagy javaslatokat a liahona@ldschurch.org címre várjuk. A választok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

ÖTLETEK A CSALÁDI ESTHEZ

Ez a szám olyan cikkeket és tevékenységeket tartalmaz, melyek jól felhasználhatók a családi estek alkalmával. A következőkben ismertetünk néhány példát:

„Indulj el!”, 42. oldal: A lecke részeként játszhattok „Simon mondja” játékot, amely jól illusztrálja, milyen az, amikor arra várunk, hogy valaki megmondja, mit tegyünk. (A játékot úgy játsszátok, hogy valaki kijelenti, hogy „Simon mondja...”,

majd meghatározza, hogy a többiek milyen konkrét mozdulatot végezzenek, például emeljék fel a kezüket. Az irányító elismétli ezt néhány alkalommal, majd megpróbálja törbe csalni a többieket azáltal, hogy olyan mozdulatokra is ráveszi őket, amelyek előtt nem ismételte el, hogy „Simon mondja”. Például: „Simon mondja, emeld fel a kezed! Simon mondja, tapsolj! Dobogj a lábaddal!”) Tedd biznyságodat egy olyan időszakra, amikor irányítást kaptál, miközben előre haladtál!

„Válasz a nyolcadik versből”,

50. oldal: Olvassátok el közösen a cikket, majd pedig a Jakab 1:8-at! Beszéljétek meg, mit jelent „kétszívűnek” lenni. Elolvashatjátok még hozzá a Máté 6:24-et és a Józsué 24:15-öt is. Mit tanít ez a cikk nekünk a választásaink és a vágyaink közötti kapcsolatról? Mit tanít Mennyei Atyánkról? Mit tett Angelica azért, hogy megtalálja a választ a kérdéseire? Fontold meg, hogy biznyságodat teszed a szentírás-tanulmányozás és az ima fontosságáról!

„Az elhívás”, 68. oldal: Mondd el ezt a történetet! Fontold meg, hogy megbeszélitek, családotok tagjainak tehetségei miként válhatnak mások javára a szolgálaton és az egyházi elhívásokon keresztül. Kötelezzétek el magatokat amellett, hogy kifejlesztetek egy újabb képességet, vagy tovább fejlesztetek egy már meglévő tehetséget! ■

IDÉN CSAK GYOM – HÚZD KI!

Írta: Mont Poulsen

Autahi Lehi községben nőttem fel, ahol a családomnak volt egy kertje, melyben minden évben felváltva kukoricát és burgonyát termesztettünk. Egy nap az édesapám megkért, hogy gyomláljam ki a kukoricát, míg ő a burgonyát gyomlálja. Amint az egyik, 15 centiméter magas kukoricákkal teli soron dolgoztam, találtam egy egymagában növekvő burgonyapalántát, mely sokkal nagyobb és szebb volt, mint bármelyik másik palánta a kert apukám felőli oldalán. Odszóltam neki, és megkérdeztem: „Ezzel itt mit csináljak?”

Apa szinte fel sem nézett, majd így felelt: „Húzd ki!”

Mivel azt hittem, nem is tudja, hogy mire mutatok, újra szóltam neki: „De Apa, ez nem gyom. Ez krumpli.” Ő most sem nézett fel, csak ennyit mondott: „Idén nem az. Idén csak gyom. Húzd ki!” Így is tettem.

Azóta gyakran elgondolkodtam édesapám szavainak bölcsességén. Rájöttem, hogy az engedelmesség nem csak arról szól, hogy jó döntéseket hozunk, hanem arról is, hogy azokat a *megfelelő időben* hozzuk meg. Amikor elgondolkodom azokon a dolgokon, melyeket Mennyei Atyánk szeretne, hogy ebben az életben megtegyek, azok megfelelő időben történő

Amikor elgondolkodom azokon a dolgokon, melyeket Mennyei Atyánk szeretne, hogy ebben az életben megtegyek, azok megfelelő időben történő megtétele legalább annyira létfontosságúnak tűnik, mint hogy mindegyiket megtegyem.

megtétele legalább annyira létfontosságúnak tűnik, mint hogy mindegyiket megtegyem. Például a missziós szolgálattal, a randevúzás, a házasságkötés, a családtervezés, egy végzettség megszerzése, valamint egy teljes idejű állás betöltése mind a jó döntések közé tartozik.

Mégis, amikor az emberek ezeket a jó dolgokat a rossz sorrendben teszik meg, a következmények gyakran katasztrofálisak lehetnek.

Benjámín királyt azt tanította, hogy „minden dolgot bölcsen és rendben tegy[ük]” (Móziás 4:27). Neal A. Maxwell elder (1926–2004), a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőt tanította: „A hithez az is hozzátartozik, hogy bízunk Isten időzítésében, mert ahogy Ő mondta: »Minden dolognak a maga idejében kell bekövetkeznie« (T&S 64:32).”¹

Úgy vélem Sátán úgy csap be minket, hogy meggyőz arról, hogy a jó dolgokat rossz sorrendben tegyük meg: nemi kapcsolat a házasság előtt, randevúzás 16 éves kor előtt, szülővé válás a házasságkötés előtt, és így tovább. Isten legnagyobb parancsolatai, amikor megalkuszunk vagy beszennyezzük azokat, alkalmatlan időben növekvő növényekké, azaz gyomokká válnak. Amikor kísértést éreztem arra, hogy a jó dolgokat a rossz időben tegyem meg, hálás voltam édesapám fontos tanításáért: „Az idén nem. Idén csak gyom. Húzd ki!” ■

JEGYZET

1. Neal A. Maxwell, “Lest Ye Be Weary and Faint in Your Minds”, *Ensign*, May 1991, 90.

Nők, akik minden nemzetből a békét hirdetik. Készítette: Emma Allebes

*„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen”
(János 14:27).*

„Azért beszéltem ezeket néktek, hogy

békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok lesz; de biztatok: én [legyőztem] a világot” (János 16:33).

Victor Vasquez (fent) és Ruth Lopez Anderson (címlap) egyike annak a 24 latin-amerikai utolsó napi szentnek, akik megosztották bizonyosságukat és megtérésük inspiráló történetét a Salt Lake Cityben lévő Egyháztörténeti Múzeumban nemrégiben bemutatott *Mi Vida, Mi Historia* című kiállításon. Olvasd el 9 ilyen utolsó napi szent történetét a 16-21. oldalakon. A teljes kiállítás spanyol vagy angol nyelven megtekinthető az lds.org/churchhistory/museum/exhibits/mividamihistoria címen.